<u>Доопрацьований (на заміну)</u>

Проект
вноситься народними депутатами
України – членами Комітету з питань
гуманітарної та інформаційної політики

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про медіа

Цей Закон спрямований на забезпечення реалізації права на свободу вираження поглядів, права на отримання різнобічної, достовірної та оперативної інформації, на забезпечення плюралізму думок і вільного поширення інформації, на захист національних інтересів України та прав користувачів медіа-сервісів, регулювання діяльності у сфері медіа відповідно до принципів прозорості, справедливості та неупередженості, стимулювання конкурентного середовища, рівноправності і незалежності медіа та визначає правовий статус, порядок формування, діяльності та повноваження Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення (далі – Національна рада).

Розділ І.
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в таких значеннях:

аудіовізуальне медіа – медіа, що здійснює поширення інформації у текстовій, аудіо, візуальній чи іншій формі за допомогою радіомовлення (лінійних аудіомедіа-сервісів), телевізійного мовлення (лінійних аудіовізуальних медіа-сервісів), нелінійних аудіомедіа-сервісів (аудіальних медіа-сервісів на замовлення), нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісів (аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення);

багатоканальна електронна комунікаційна мережа – електронна комунікаційна мережа, призначена для надання аудіовізуальних медіа-сервісів, здатна забезпечити одночасну трансляцію більше ніж одного

телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного спектра або без його використання;

ведучий (диктор) програми – особа, яка в кадрі чи поза кадром забезпечує змістовну реалізацію творчого задуму, що передбачає хоча б одне з наступного:

- керування процесом реалізації творчого задуму іншими учасниками програми;

- поєднання елементів програми;

- супровід ходу програми поясненнями, оголошеннями правил або результатів.

Ведучий (диктор) програми здійснює діяльність на підставі трудових, цивільно-правових чи інших відносин з суб'єктом у сфері медіа або з іншою особою, яка забезпечує створення або виготовлення програми, у тому числі на замовлення суб'єктом у сфері медіа.

вирішальний вплив на управління або діяльність юридичної особи – пряме та/або опосередковане володіння однією особою самостійно чи спільно з іншими особами акціями, часткою в статутному капіталі або правами голосу за акціями, часткою в статутному капіталі юридичної особи в розмірі 50 і більше відсотків та/або незалежна від формального володіння можливість здійснення такого впливу на управління чи діяльність юридичної особи;

вихідні дані (логотип, позначення, позивні) – будь-яка комбінація позначень (слів, літер, цифр, графічних елементів, звуків тощо), яка дозволяє вирізнити одне медіа від іншого, та інші дані визначені цим Законом;

дані, що не підлягають оприлюдненню, – дані про фізичну особу, що є конфіденційною інформацією, а саме: дата народження, номер (та за наявності - серія) паспорта (або іншого документа, що посвідчує особу та відповідно до законодавства України може бути використаний на території України для укладення правочинів), відомості про місце проживання або місце перебування, контактні відомості (телефон, електронна пошта), реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), унікальний номер запису в Єдиному державному демографічному реєстрі (за наявності);

держава-агресор (держава-окупант) – держава, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором або державою-окупантом;

дозвіл на тимчасове мовлення – рішення Національної ради, що надає право на позаконкурсних засадах здійснювати тимчасове мовлення на строк до одного року в порядку та умовах, визначених цим Законом;

друковане медіа – медіа, що здійснює поширення інформації у текстовій чи візуальній формі на друкованих носіях, є однотипно оформленим, виходить в світ через певні проміжки часу упродовж року – по мірі настання

відповідного періоду або накопичення матеріалу;

електронний кабінет суб'єкта у сфері медіа (електронний кабінет) – програмне забезпечення, яке опосередковує проведення ліцензійних та реєстраційних дій, а також забезпечує комунікацію між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа, інтегроване з вебсайтом Національної ради та Реєстром;

європейська студія-виробник – студія-виробник, що зареєстрована чи іншим чином легалізована в одній чи більше державах-членах Європейського Союзу або державах, які є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення;

європейський продукт – програми, що відповідають хоча б одній з таких умов:

1) походять з держав-членів Європейського Союзу або держав, які є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення, тобто, були вироблені (створені) переважно авторами та працівниками, що є громадянами цих держав, за умови що виконується принаймні одна з таких вимог:

а) програми безпосередньо вироблені (створені) однією чи кількома європейськими студіями-виробниками;

б) виробництво програм здійснюється під наглядом та контролюється однією чи кількома європейськими студіями-виробниками;

в) спільний внесок європейських студій-виробників, у фінансування спільного виробництва програми становить понад 50 відсотків, і при цьому, студії-виробники, зареєстровані в державах, які не є членами Європейського Союзу чи стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення, не здійснюють контролю над таким спільним виробництвом.

2) програми спільного виробництва, створені в рамках угод, укладених між Європейським Союзом та третіми державами, якщо вони відповідають вимогам, визначеним цими угодами та за умови, що програми, які походять з держав-членів Європейського Союзу, не піддаються дискримінаційним заходам з боку таких третіх держав;

3) програми, вироблені в рамках двосторонніх угод про спільне виробництво між державами-членами Європейського Союзу та третіми державами, за умови, що студії-виробники держав-членів Європейського Союзу беруть на себе переважну частку сумарних витрат спільного виробництва і при цьому, студії-виробники, зареєстровані в державах, які не є членами Європейського Союзу, не здійснюють контролю над таким спільним виробництвом;

закордонне мовлення – мовлення на територію поза межами

державного кордону України;

значний вплив на управління або діяльність юридичної особи – пряме та/або опосередковане володіння однією особою самостійно чи спільно з іншими особами акціями, часткою в статутному капіталі або правом голосу за акціями, часткою в статутному капіталі юридичної особи у розмірі від 10 до 50 відсотків та/або незалежна від формального володіння можливість здійснення такого впливу на управління чи діяльність юридичної особи;

ідентифікаційні дані – сукупність даних, що дає змогу однозначно встановити особу, а саме:

- для фізичної особи – прізвище, ім'я та (за наявності) по батькові, дата народження, номер (та за наявності - серія) паспорта (або іншого документа, що посвідчує особу та відповідно до законодавства України може бути використаний на території України для укладення правочинів), громадянство, відомості про місце проживання або місце перебування, реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), унікальний номер запису в Єдиному державному демографічному реєстрі (за наявності);

- для юридичної особи-резидента – повне найменування, місцезнаходження, ідентифікаційний код згідно з Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань;

- для юридичної особи-нерезидента – країна реєстрації, повне найменування, місцезнаходження, реєстраційний номер згідно з торговим, банківським чи судовим реєстром іноземної держави, де зареєстрована юридична особа;

- для трасту або іншого подібного правового утворення, що не є юридичними особами, - повне найменування, країна заснування, місцезнаходження; ідентифікаційний номер (у разі наявності), який нерезидент використовує при поданні податкових декларацій та інших податкових документів до податкових органів у країні, резидентом якої він є;

істотна участь – пряме або опосередковане володіння однією особою самостійно чи спільно з іншими особами 10 і більше відсотками статутного капіталу або прав голосу часток (паїв, акцій) у суб’єкті у сфері медіа або незалежна від формального володіння можливість значного впливу на управління таким суб’єктом. Особа визнається власником опосередкованої істотної участі незалежно від того, чи здійснює вона контроль прямого власника істотної участі в суб’єкті у сфері медіа або контроль будь-якої іншої особи в ланцюгу володіння корпоративними правами такого суб’єкта. Не є власником істотної участі фізична особа, якщо вона є виключно агентом, номінальним утримувачем (номінальним чи довірчим власником) або є тільки

посередником щодо такого права;

канал багатоканальної електронної комунікаційної мережі – виділений сегмент багатоканальної електронної комунікаційної мережі, в межах якого поширюється один телеканал або один радіоканал;

канал мовлення – канал електронної комунікаційної мережі, призначений для розповсюдження телеканалів або радіоканалів на територію, що визначається параметрами такого каналу мовлення;

каталог програм – сукупність програм, вибраних та організованих відповідним суб'єктом у сфері аудіального чи аудіовізуального медіа на замовлення за певною структурою;

кінцевий бенефіціарний власник – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив (контроль) на діяльність суб'єкта у сфері медіа.

Кінцевим бенефіціарним власником є:

- для юридичних осіб – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи (в тому числі через ланцюг володіння корпоративними правами);

- для трастів, утворених відповідно до законодавства країни їх утворення, - засновник, довірчий власник, захисник (за наявності), вигодоодержувач (вигодонабувач) або група вигодоодержувачів (вигодонабувачів), а також будь-яка інша фізична особа, за умови здійснення цими особами (особою) вирішального впливу на діяльність трасту (в тому числі через ланцюг володіння корпоративними правами);

- для трастів, у яких установник, передаючи майно у траст, повністю втрачає: контроль над трастовим майном, можливість прямого чи опосередкованого впливу на процес управління та розпорядження ним, та право на отримання будь-якої інформації про кількісний та якісний перелік трастового майна, крім його загальної вартості, - особа, якій передано відповідні контроль та права;

- для інших подібних правових утворень - особа, яка має статус, еквівалентний або аналогічний особам, зазначеним для трастів.

Не є кінцевим бенефіціарним власником особа, яка є вигодоодержувачем (вигодонабувачем), або входить в групу вигодоодержувачів (вигодонабувачів) трасту, або є бенефіціаром дискретного трасту або іншого трастового утворення, у випадку, якщо у такої особи відсутні контроль над трастовим майном та можливість прямого чи опосередкованого впливу на процес управління та розпорядження таким майном та право надавати обов'язкові для виконання вказівки щодо розподілу доходу. За умови заявлення зазначених в цьому абзаці осіб у якості вигодоодержувача (вигодонабувача) або бенефіціара дискретного трасту,

щодо таких трастів (трастових утворень) кінцевим бенефіціарним власником може бути трастовий (довірчий) керуючий який контролює та керує трастом виключно в інтересах зазначених у цьому абзаці осіб.

Ознакою здійснення прямого вирішального впливу на діяльність є безпосереднє володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 50 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи.

Ознаками здійснення непрямого вирішального впливу на діяльність є володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 50 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи через пов'язаних фізичних чи юридичних осіб, трасти або інші подібні правові утворення, або здійснення вирішального впливу шляхом реалізації права:

- контролю, володіння, користування або розпорядження всіма активами чи їх часткою,

- отримання доходів від діяльності юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення,

- вирішального впливу на формування складу, результати голосування органів управління,

- вчинення правочинів, які дають можливість визначати основні умови господарської діяльності юридичної особи, або діяльності трасту або іншого подібного правового утворення,

- приймати обов'язкові до виконання рішення, що мають вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, незалежно від формального володіння.

При цьому кінцевим бенефіціарним власником не може бути особа, яка має формальне право на 50 чи більше відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу в юридичній особі, але є комерційним агентом, номінальним власником або номінальним утримувачем, або лише посередником щодо такого права.

ключовий учасник суб'єкта у сфері медіа – будь-яка фізична особа, яка прямо чи опосередковано володіє двома і більше відсотками корпоративних прав суб'єкта у сфері медіа, і при цьому:

1) якщо юридична особа має більше ніж 20 учасників – фізичних осіб, ключовими учасниками є 20 учасників – фізичних осіб, частки яких є найбільшими;

2) якщо однакові за розміром пакети корпоративних прав юридичної особи належать більше ніж 20 учасникам – фізичним особам, ключовими учасниками є всі фізичні особи, які володіють двома і більше відсотками корпоративних прав такої юридичної особи;

3) вважається, що публічна компанія не має ключових учасників.

контроль – можливість здійснювати вирішальний вплив на управління та/або діяльність юридичної особи;

користувач – будь-яка фізична або юридична особа яка використовує чи отримує, споживає медіа-сервіси для задоволення власних інформаційних потреб (без мети отримання прибутку чи ведення відповідної господарської діяльності);

користувацьке відео – сукупність рухомих зображень зі звуком або без, що складає окрему одиницю, незалежно від тривалості, була створена користувачем та завантажена ним або іншим користувачем на платформу спільного доступу до відео;

ланцюг володіння корпоративними правами – інформація про склад ключових учасників суб'єкта у сфері медіа, яка включає інформацію про ключових учасників першого і кожного наступного рівня володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

ліцензіат – суб'єкт, який отримав у встановленому цим Законом порядку ліцензію у сфері медіа;

масова інформація – інформація, що поширюється з метою її доведення до необмеженого кола осіб;

медіаграмотність – навички та знання, які надають користувачам можливість ефективно і безпечно користуватися медіа-сервісами;

медіа (засіб масової інформації) – засіб поширення масової інформації у будь-якій формі, яке періодично чи регулярно виходить в світ під редакційним контролем та постійною назвою в якості індивідуалізуючої ознаки;

мовлення – телевізійне мовлення або радіомовлення незалежно від технології, в тому числі в мережі Інтернет;

музичний кліп – змістовно завершений аудіовізуальний твір, основою звукового ряду якого є виконання музичного твору з текстом або без тексту;

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення (Національна рада) – незалежний, постійно діючий колегіальний державний орган, що діє на підставі Конституції України, цього та інших законів України і здійснює державне регулювання, нагляд і контроль у сфері медіа;

національний продукт – програми, вироблені фізичними або юридичними особами України;

незалежна студія-виробник – студія-виробник, яка відповідає наступним вимогам:

- студія-виробник не є власником істотної участі в суб'єкті у сфері медіа;
- серед власників істотної участі студії-виробника немає суб'єкта у сфері медіа;

- кінцевий бенефіціарний власник студії-виробника не є кінцевим бенефіціарним власником суб'єкта у сфері медіа;

онлайн-медіа – медіа, що регулярно поширює інформацію у текстовій, аудіо, аудіовізуальній чи іншій формі у електронному (цифровому) вигляді за допомогою мережі Інтернет на власному вебсайті, крім медіа, які віднесені цим Законом до аудіовізуальних медіа;

пакет телеканалів та радіоканалів – сукупність програм організацій мовлення, які провайдер аудіовізуальних сервісів пропонує користувачам на договірних засадах як цілісний медіа-сервіс;

платформа спільного доступу до відео – сервіс, основною метою якого, або відокремленої частини якого, є надання користувачам можливості завантаження та зберігання для перегляду та використання необмеженим колом осіб аудіовізуальних програм та/або користувацького відео, щодо яких провайдер платформи спільного доступу до відео не здійснює редакційного контролю (редакційної відповідальності), поширення яких здійснюється із використанням електронних комунікаційних мереж, і розміщення програм та користувацької інформації здійснюється таким провайдером в межах сервісу з використанням автоматичних засобів або алгоритмів, зокрема щодо відображення, позначення (тегування) та упорядкування послідовності відтворення;

платформа спільного доступу до інформації – сервіс, що забезпечує своїм користувачам на їх запит можливість зберігати та поширювати користувацьку інформацію для необмеженого кола осіб, якщо таке зберігання та поширення не є незначною та суто допоміжною функцією іншого сервісу та, з об'єктивних і технічних причин, не може використовуватись без такого сервісу;

пошукова система (пошуковий сервіс) – апаратно-програмний комплекс з веб-інтерфейсом, що забезпечує систематичний пошук у мережі Інтернет інформації, зазначеної в текстовому запиті веб-пошуку;

програма – аудіальна чи аудіовізуальна інформація, що має визначений хронометраж та є самостійним елементом розкладу чи каталогу програм, зокрема програма новин, фільм, добірки пісень, інструментальних музичних творів, трансляції спортивних заходів, інший аудіальний чи аудіовізуальний твір, в тому числі дитячі програми, музичні кліпи, а також рекламна інформація;

програма на замовлення – програма, що надається для перегляду (прослуховування) в обраний користувачем час і за його бажанням (замовленням) з каталогу програм;

програма новин – інформаційна програма про поточні події, що

регулярно виходить в ефір відповідно до розкладу програм;

програма організації мовлення (програма мовлення) – поєднана єдиною творчою концепцією сукупність програм та іншої інформації, яка транслюється радіомовником чи телемовником за розкладом програм;

публічна компанія – іноземна юридична особа, створена у формі публічного акціонерного товариства, акції якої включені до біржових списків (пройшли процедуру лістингу) фондових бірж;

Регулятор комунікаційних послуг – центральний орган виконавчої влади із спеціальним статусом у сферах електронних комунікацій, радіочастотного спектра та надання послуг поштового зв'язку;

редакційний контроль (редакційна відповідальність) – вирішальний вплив суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, суб'єкта у сфері друкованих медіа та/або суб'єкта у сфері онлайн-медіа на створення або добір, організацію та поширення програм або іншої масової інформації відповідним суб'єктом;

редакційні рішення – рішення, що регулярно приймаються в процесі здійснення суб'єктом у сфері медіа редакційного контролю та пов'язані з щоденним функціонуванням відповідного медіа;

Реєстр суб'єктів у сфері медіа (Реєстр) – державна інформаційно-комунікаційна система, що відповідно до вимог цього Закону забезпечує збирання, накопичення, обробку, захист, облік та надання реєстрової інформації про суб'єктів у сфері медіа;

реєстрант – суб'єкт, який у встановленому цим Законом порядку зареєстрований Національною радою, як суб'єкт у сфері медіа, крім іноземних лінійних медіа;

рекламна інформація (комерційне повідомлення) – реклама, телепродаж, а також спонсорство чи інша інформація, що поширюється відповідно до вимог законодавства про рекламу та супроводжує або включена до програми, матеріалу або користувацького відео;

ретрансляція – прийом і одночасне розповсюдження програм телеканалу або радіоканалу, або їх частин, що здійснюється з використанням будь-якої технології та без будь-якого втручання або внесення змін в зміст програми мовлення такого телеканалу або радіоканалу. Ретрансляція може передбачати незначну затримку в розповсюдженні телеканалу або радіоканалу або в наданні доступу до нього, якщо це пов'язано з технічними або технологічними причинами;

розклад програм – інформація про послідовність та час виходу в ефір програм в лінійних медіа;

система колективного прийому – комплекс обладнання, який забезпечує в межах одного житлового будинку можливість безпосереднього

прийому користувачами за допомогою побутових приймальних засобів в режимі реального часу телеканалів або радіоканалів, які транслюються в наземному ефірі в аналоговому чи цифрових стандартах, без обмеження можливості у виборі програм;

система умовного доступу – будь-який технічний засіб, система автентифікації, механізм, програмний засіб тощо, за яким доступ до сервісу залежить від підписки або іншої форми попередньої індивідуальної авторизації;

структура власності суб'єкта у сфері медіа – система взаємовідносин юридичних та фізичних осіб, що дає змогу визначити:

1) всіх ключових учасників (включаючи публічні компанії) і кінцевого бенефіціарного власника суб'єкта у сфері медіа;

2) всіх ключових учасників кожної юридичної особи, яка існує у ланцюгу володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

3) всіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь у суб'єкті у сфері медіа;

4) відносини контролю щодо суб'єкта у сфері медіа між усіма особами, зазначеними у пунктах 1-3 цього визначення;

студія-виробник – особа, одним з основних видів діяльності якої є виробництво (створення) програм;

трансляція – первинне розповсюдження програми, телеканалу або радіоканалу незалежно від технології, в тому числі в мережі Інтернет, доступне для масового приймання в режимі реального часу;

третя країна – країна, що не є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу;

універсальний медіа-сервіс – перелік телеканалів, до яких визначені цим Законом суб'єкти зобов'язані забезпечити гарантований доступ для усіх користувачів;

формат – ознака лінійного аудіовізуального медіа, що характеризує його за спрямованістю на висвітлення певної тематики та/або за призначенням для певної цільової аудиторії. Види форматів визначаються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення.

2. Терміни «номінальний власник», «траст» у цьому Законі застосовуються у значенні, визначеному Законом України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення».

Термін «номінальний утримувач» у цьому Законі застосовується у значенні, визначеному Законом України «Про депозитарну систему України».

Терміни та поняття «реальний конфлікт інтересів», «потенційний конфлікт інтересів» у цьому Законі застосовуються у значенні, визначеному Законом України «Про запобігання корупції».

3. Інші терміни, що застосовуються в цьому Законі, вживаються у значеннях, встановлених законами України.

4. Терміни та поняття, визначення яких не надано законодавством України, застосовуються у значенні визначеному галузевими стандартами, діловою практикою або міжнародними стандартами.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, пов'язані з поширенням масової інформації, визначає правові засади діяльності в Україні суб'єктів у сфері медіа, а також засади державного управління, регулювання та нагляду (контролю) у цій сфері.

2. До сфери дії цього Закону не відноситься поширення масової інформації:

1) фізичними особами, які не діють як медіа (не є суб'єктами у сфері медіа);

2) фізичними особами – підприємцями або юридичними особами на власних вебсайтах, якщо поширення масової інформації не є основним видом діяльності суб'єкта та поширювана ним масова інформація пов'язана з господарською діяльністю суб'єкта у сферах, відмінних від сфери дії цього Закону;

3) у вигляді кореспонденції, яка надсилається визначеному колу користувачів, зокрема, з використанням електронних комунікацій, за виключенням розповсюдження масової інформації;

4) у вигляді онлайн ігор в мережі Інтернет, крім випадків надання доступу до програм через онлайн ігри у тому числі шляхом інтеграції аудіовізуальних медіа-сервісів в інтерфейс (середовище) онлайн ігор;

5) на вебсайтах державних органів, органів місцевого самоврядування, призначених для поширення інформації, передбаченої Законом України "Про доступ до публічної інформації";

6) в системах колективного прийому в порядку, передбаченому статтею 20 цього Закону;

7) в технологічних електронних комунікаційних мережах та інших електронних комунікаційних мережах закритого типу та спеціального призначення, не розрахованих на масове приймання програм, зокрема, в системі, в якій обладнання для поширення та прийому інформації належить одному суб'єкту, та зміст інформації, що поширюється в таких мережах,

безпосередньо стосується господарської діяльності такого суб'єкта і спрямований на працівників або інших осіб, пов'язаних з таким суб'єктом. Це виключення не поширюється на заклади ресторанного господарства, готелі або господарську діяльність щодо надання житлових приміщень для тимчасового проживання, а також на підприємства транспорту загального користування, за умови, що зазначені суб'єкти надають повний або частковий доступ до медіа-сервісів не здійснюючи при цьому добору та організації в пакети телеканалів та радіоканалів.

3. Відносини, пов'язані з виробництвом, розповсюдженням (поширенням) та споживанням рекламної інформації, регулюються Законом України "Про рекламу", крім здійснення Національною радою повноважень щодо нагляду та контролю щодо порядку поширення (розповсюдження) спонсорства та реклами суб'єктами у сфері медіа, в порядку, визначеному цим Законом.

4. Особливості діяльності суб'єктів, на яких поширюється цей Закон, щодо передвиборної агітації та інформування у період проведення виборів та референдумів регулюються законодавством про вибори та референдуми, крім здійснення Національною радою повноважень щодо нагляду та контролю за дотриманням порядку поширення (розповсюдження) передвиборної агітації та інформування у період проведення виборів та референдумів суб'єктами у сфері медіа, в порядку, визначеному цим Законом.

5. Правові основи регулювання сфери надання суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів визначаються Законом України "Про Суспільні медіа України" з урахуванням положень цього Закону.

6. Правові основи регулювання сфери надання аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення визначаються Законом України "Про систему іномовлення України".

7. Правові основи регулювання сфери надання місцевих публічних аудіовізуальних медіа-сервісів та аудіовізуальних медіа-сервісів громад визначаються цим Законом та іншими Законами України.

8. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері медіа за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) суб'єкт заснований в Україні, має місцезнаходження в Україні і редакційні рішення регулярно приймаються ним на території України;

2) медіа-сервіси, які надає суб'єкт, повністю або переважно спрямовані на територію або аудиторію України.

9. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які не відповідають критеріям, передбаченим частиною восьмою цієї статті, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) головний офіс суб'єкта розташований в Україні, але редакційні рішення приймаються на території іншої країни, - за умови, що значна частина працівників, що забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу, працюють на території України;

2) головний офіс суб'єкта розташований в іншій країні, але редакційні рішення приймаються на території Україні, - за умови, що значна частина працівників, що забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу, працюють на території України і при цьому, частка таких працівників на території країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, якщо там знаходиться головний офіс суб'єкта, не є значною;

3) суб'єкти, які вперше розпочали свою діяльність на території і відповідно до законодавства України та які підтримують стабільні і тісні економічні зв'язки в Україні, якщо їх головний офіс розташований на території однієї країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, а редакційні рішення приймаються на території іншої країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, і у жодній із цих країн не працює значна частина працівників, що забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу.

10. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, провайдерів аудіовізуальних сервісів та постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, які не відповідають критеріям, передбаченим частинами восьмою та дев'ятою цієї статті, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) користування радіочастотним спектром України;

2) використання розташованої на території України станції програмування та доставки сигналу до супутникового ретранслятора;

3) використання супутникових потужностей України.

11. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері онлайн-медіа, що відповідають вимогам частини восьмої цієї статті, незалежно від їх реєстрації, крім випадків прямо передбачених цим Законом. У випадку коли особа поширює онлайн-медіа без здійснення добровільної реєстрації, Національна рада при визначенні, чи є така особа суб'єктом у сфері онлайн-медіа, застосовує критерії, затверджені рішенням органу спільного регулювання.

12. Дія цього Закону поширюється на провайдерів платформ спільного доступу до відео, які не відповідають критеріям, передбаченим частиною

восьмою цієї статті та які не зареєстровані у державах-членах Європейського Союзу, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) на території України зареєстрована юридична особа, яка здійснює вирішальний вплив щодо такого провайдера (материнська компанія);

2) на території України зареєстроване дочірнє підприємство провайдера, за умови відсутності щодо такого провайдера материнської компанії чи іншого дочірнього підприємства провайдера, що першим розпочало і продовжує свою економічну діяльність на території держави-члена Європейського Союзу;

3) на території України зареєстроване підприємство, що входить до однієї з провайдером групи підприємств, і яке першим з цієї групи розпочало свою діяльність, за умови, що таке підприємство продовжує свою економічну діяльність в Україні, і щодо провайдера відсутні материнська компанія чи дочірні підприємства, зареєстровані у державах-членах Європейського Союзу.

13. Національна рада ухвалює рішення щодо віднесення медіа-сервісів та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів до таких, що спрямовані на територію та аудиторію України, у разі їх відповідності двом або більше з таких критеріїв:

1) місцезнаходження користувачів відповідних медіа-сервісів;

2) використання в якості мови інтерфейсу за замовчуванням державної мови;

3) призначення змісту інформації повністю або переважно для аудиторії України;

4) правила користування та політики медіа-сервісу базуються на законодавстві України;

5) використання для надання доступу до медіа-сервісів доменних імен в географічних доменах, що вказують на Україну.

14. У випадку, якщо існує спір щодо юрисдикції, Національна рада вживає заходів, передбачених Європейською конвенцією про транскордонне телебачення або іншими міжнародними договорами України.

15. У випадку, якщо суб’єкт не підпадає під юрисдикцію України, проте його діяльність зачіпає права та інтереси громадян України, Національна рада, Центральна виборча комісія, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, інші державні органи зобов’язані вжити усіх можливих заходів задля встановлення механізму співпраці з таким суб’єктом щодо виконання таким суб’єктом вимог цього Закону, шляхом укладення відповідного меморандуму.

Стаття 3. Законодавство у сфері медіа

1. Законодавство у сфері медіа складається з Конституції України, цього Закону, Законів України «Про електронні комунікації», «Про рекламу», «Про захист суспільної моралі», «Про кінематографію», «Про Суспільні медіа України», «Про інформацію», «Про систему іномовлення України», інших законів України, що регулюють діяльність у сфері медіа, а також міжнародних договорів, що регулюють діяльність у сфері медіа, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 4. Свобода діяльності у сфері медіа

1. Діяльність у сфері медіа ґрунтується на принципах свободи поширення та отримання інформації, свободи діяльності суб'єктів у сфері медіа, у тому числі вільного визначення змісту інформації, та свободи господарської діяльності.

2. Будь-які обмеження зазначених свобод можуть бути встановлені та застосовані лише на підставі закону, якщо це є необхідним у демократичному суспільстві, а відповідне обмеження є пропорційним (ненадмірним) відносно мети, що переслідується. Обмеження зазначених свобод може здійснюватися лише в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

3. Цензура у сфері медіа забороняється.

4. Не допускається незаконне втручання у діяльність суб'єктів у сфері медіа з боку державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, політичних партій, власників відповідних суб'єктів, будь-яких інших фізичних та юридичних осіб.

Не допускається вимога попереднього погодження інформації, яка поширюється медіа, а також заборона поширення інформації з боку посадових осіб державних органів, органів місцевого самоврядування, політичних партій.

5. На території України не обмежується приймання чи ретрансляція радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, які походять з країн, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державами-членами Європейського Союзу, а також інших радіоканалів,

телеканалів, каталогів програм, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про транскордонне телебачення, іншими міжнародними договорами України та цим Законом.

6. У випадку порушення законодавства України у програмах радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, а також на платформах спільного доступу до відео, що походять з-поза меж України, Національна рада здійснює заходи, передбачені Європейською конвенцією про транскордонне телебачення, іншими міжнародними договорами України та цим Законом.

7. Поширення медіа на території України може бути заборонене тільки у випадках та в порядку передбаченому законом.

Стаття 5. Основні завдання державної політики у сфері медіа

1. Основними завданнями державної політики у сфері медіа є:

1) забезпечення достовірності та збалансованості подачі інформації, гарантування вільного і відкритого обговорення суспільно важливих проблем, політичний, культурний і ідеологічний плюралізм, а також забезпечення свободи діяльності у сфері медіа, захист суб'єктів у сфері медіа від політичного тиску з боку державних органів і органів місцевого самоврядування;

2) створення умов для задоволення та забезпечення інформаційних та культурних прав та потреб громадян України, а також потреб закордонних українців;

3) захист державної мови;

4) захист користувачів інформації, особливо дітей, від шкідливого впливу інформації;

5) сприяння розвитку публічних аудіовізуальних медіа;

6) стимулювання виробництва національного продукту;

7) сприяння об'єднанню суб’єктів у сфері медіа у співрегуляторні органи, а також сприяння роботі таких органів, залучення їх до прийняття рішень державними органами;

8) захист економічної конкуренції у сфері медіа;

9) забезпечення прозорості і доступності інформації про структуру власності суб’єктів у сфері медіа;

10) забезпечення прозорості, незалежності та справедливості діяльності державних органів у сфері медіа, зокрема, під час регулювання і нагляду (контролю);

11) запобігання виникненню тотожних або дублюючих повноважень державних органів щодо регулювання і нагляду (контролю) у сфері медіа;

12) забезпечення регулювання у сфері медіа незалежно від способу та технології поширення інформації, за виключенням випадків, прямо

передбачених цим Законом;

13) створення рівних можливостей для діяльності у сфері медіа за умови відповідності вимогам законодавства України;

14) забезпечення дієвих гарантій інституційної та операційної незалежності Національної ради;

15) забезпечення ефективного нагляду (контролю) за дотриманням на території України вимог і обмежень у сфері медіа, передбачених цим Законом, з метою захисту національного медіа-простору України та побудови інформаційного середовища, здатного протистояти актуальним загрозам інформаційної безпеки;

16) забезпечення представлення інтересів держави України, фізичних та юридичних осіб, що діють в межах її юрисдикції, у відносинах з власниками платформ спільного доступу до інформації, встановлення співрегуляторних та інших механізмів взаємодії.

Стаття 6. Державна політика та регулювання у сфері медіа

1. Верховна Рада України визначає засади державної політики у сфері медіа та законодавчі основи її реалізації.

2. Кабінет Міністрів України, центральні та місцеві органи виконавчої влади, інші державні органи в межах своєї компетенції забезпечують реалізацію засад державної політики у сфері медіа.

3. Забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері медіа, у тому числі з питань медіаграмотності покладаються на центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики в інформаційній сфері.

4. Органом державного регулювання діяльності у сфері медіа, а також органом нагляду (контролю) у цій сфері є Національна рада.

5. Повноваження інших державних органів та органів місцевого самоврядування у сфері медіа визначаються виключно законами України.

Стаття 7. Захист економічної конкуренції у сфері медіа

1. Держава сприяє вільній конкуренції у сфері медіа з метою захисту прав та інтересів користувачів й гарантування свободи господарської діяльності відповідно до цього Закону та Закону України «Про захист економічної конкуренції».

2. Жодна фізична або юридична особа одноособово та/або спільно з групою пов’язаних осіб не має права контролювати у будь-який спосіб, у тому числі через вплив на формування управлінських та/або наглядових органів суб’єкта у сфері аудіовізуальних медіа, більше 35 відсотків загального обсягу

відповідного територіального аудіовізуального медіа-ринку – загальнонаціонального або регіонального.

Межі ринків у сфері медіа, визначає Антимонопольний комітет України, в тому числі за поданням Національної ради. Методика визначення меж таких ринків затверджується Антимонопольним комітетом України за погодженням з Національною радою.

3. Жодна фізична або юридична особа одноособово та/або спільно з групою пов'язаних осіб не має права контролювати у будь-який спосіб, у тому числі через вплив на формування управлінських та/або наглядових органів суб'єкта у сфері друкованих медіа, більше 5 відсотків загальної кількості зареєстрованих друкованих медіа.

4. Контроль за дотриманням вимог, передбачених цією статтею Закону, та інших вимог законодавства про захист економічної конкуренції та недопущення недобросовісної конкуренції у сфері медіа здійснює Антимонопольний комітет України.

5. Ринок розповсюдження (поширення) та споживання рекламної інформації є одним товарним ринком незалежно від способу розповсюдження (поширення) та споживання рекламної інформації, та незалежно від виду медіа. Методика визначення меж цього ринку затверджується Антимонопольним комітетом України за погодженням з Національною радою.

6. У випадку обґрунтованих підозр щодо недотримання обмежень, визначених цією статтею, суб'єктами у сфері медіа, Національна рада зобов'язана звернутися до Антимонопольного комітету України з повідомленням про наявність ознак порушення законодавства про захист економічної конкуренції.

Стаття 8. Стратегія діяльності Національної ради

1. Стратегія діяльності Національної ради (далі – Стратегія) є основоположним документом, що визначає цілі та напрями діяльності Національної ради.

2. Стратегія розробляється на засадах забезпечення плюралізму думок, задоволення та забезпечення інформаційних прав громадян, створення сприятливого підприємницького середовища, розвитку громадянського суспільства, захисту прав окремих етнічних та соціальних груп.

3. Стратегія розробляється Національною радою на забезпечення її основних повноважень, визначених цим Законом, а також виходячи з положень міжнародних угод та державних програм у сфері інформаційної політики, медіа, культури та мистецтв, електронних комунікацій, в інших сферах суспільного життя, що мають вплив на сферу медіа.

4. Стратегія переглядається Національною радою не рідше одного разу на три роки.

5. Проект Стратегії або змін до неї надсилаються Національною радою всім зацікавленим державним органам для надання пропозицій з метою ефективної координації діяльності державних органів у сфері медіа.

6. Стратегія розробляється, ухвалюється та оприлюднюється в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 9. План реалізації Стратегії

1. Державне регулювання національного медіа-простору здійснюється Національною радою відповідно до Плану реалізації Стратегії, який щорічно розробляє та затверджує Національна рада.

2. Відповідно до Плану реалізації Стратегії Національна рада ухвалює рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного спектра, визначає умови ліцензій та проводить конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках. У своєму щорічному звіті Національна рада дає аналіз стану виконання Плану реалізації Стратегії, вносить пропозиції щодо внесення змін до Стратегії.

3. План реалізації Стратегії має містити щонайменше таку інформацію:

1) поточний стан регулювання у сфері медіа, основні проблеми та виклики;

2) наявні зобов’язання України за міжнародними угодами та завдання Національної ради, визначені державними програмами у сфері інформаційної політики, медіа, культури та мистецтв, електронних комунікацій, в інших сферах суспільного життя, що мають вплив на сферу медіа;

3) основні напрями діяльності Національної ради у сфері ліцензування та реєстрації медіа, у тому числі плановані заходи щодо створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного спектра;

4) плановані заходи Національної ради щодо забезпечення мовлення на підставі дозволів на тимчасове мовлення;

5) основні напрями взаємодії Національної ради з органом спільного регулювання у сфері медіа;

6) основні завдання Національної ради у сфері медіаграмотності.

4. План реалізації Стратегії затверджується Національною радою не пізніше 31 січня поточного року.

5. План реалізації Стратегії розробляється, ухвалюється та оприлюднюється в порядку, визначеному статтею 87 цього Закону.

6. Внесення змін до Плану реалізації Стратегії допускається у зв'язку з необхідністю імплементації зобов'язань та завдань визначених у пунктах 2-4 частини третьої цієї статті, шляхом ухвалення відповідного рішення Національної ради.

Стаття 10. Створення і розвиток каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж

1. Канали мовлення та багатоканальні електронні комунікаційні мережі, що передбачають використання радіочастотного спектра (ефірні багатоканальні електронні комунікаційні мережі), створюються або територіально змінюються за рішенням Національної ради, відповідно до Стратегії та Плану реалізації Стратегії.

2. Прийняттю рішення про створення нових каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж передує проведення аналізу стану ринку аудіовізуальних медіа, потреб ринку, а також ефективності та повноти використання ресурсів вже створених ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж.

3. Територією, яку покриває канал мовлення або ефірна багатоканальна електронна комунікаційна мережа, вважається територія на якій побутові приймальні засоби користувачів забезпечують впевнений прийом відповідного сигналу.

4. Територія покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (зона покриття певної території) визначається на підставі розрахункових даних (прогнозована зона покриття) спеціалізованої установи, яка відповідно до законодавства про електронні комунікації має право на надання таких даних, а в разі виникнення необхідності отримання фактичних даних щодо входження до зони покриття певних населених пунктів, шляхом проведення вимірювання параметрів випромінювання та технічних характеристик радіоелектронних засобів (натурних вимірювань) згідно з методиками (метрологіями) визначення зони покриття каналу мовлення чи мережі цифрового (аналогового) наземного телевізійного мовлення, що затверджуються рішенням Національної ради з урахуванням проведених консультацій з Регулятором комунікаційних послуг.

5. Територіальними категоріями каналів мовлення або багатоканальних електронних комунікаційних мереж є:

1) загальнонаціональна категорія - територія, яку покриває канал мовлення або ефірна багатоканальна електронна комунікаційна мережа, включає населені пункти не менш ніж половини областей України;

2) регіональна категорія - територія, яку покриває канал мовлення або

ефірна багатоканальна електронна комунікаційна мережа, включає населені пункти декількох, але не більше ніж половини областей України;

3) місцева категорія - територія, яку покриває канал мовлення або ефірна багатоканальна електронна комунікаційна мережа, включає населені пункти в межах однієї області України;

4) закордонне мовлення.

6. Національна рада визначає кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії.

7. Національна рада сприяє збільшенню території покриття та покращення якості сигналу каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж в межах кожної з територіальних категорій.

8. Розроблення розрахунків щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення, у тому числі для потреб тимчасового мовлення здійснюється у порядку, визначеному законодавством, за замовленням Національної ради.

Стаття 11. Запровадження та зміна стандартів мовлення каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж

1. Запровадження та зміна стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, здійснюються відповідно до міжнародних угод, законів України та Стратегії.

2. Зміни стандартів (радіотехнологій), при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів, запроваджуються на підставі рішень Національної ради у відповідності до Стратегії.

Рішення Національної ради про зміну стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням ресурсу багатоканальних електронних комунікаційних мереж має передбачати джерела покриття видатків, що пов’язані із реалізацією таких змін.

3. Зміни стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі зменшуються та які потребують припинення дії чинних ліцензій

ліцензіатів, крім припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення, запроваджуються в порядку та на підставі окремого закону, що має бути прийнятий Верховною Радою України. Серед іншого такий закон має врегульовувати питання порядку анулювання ліцензій та виплати ліцензіатам справедливої компенсації.

Стаття 12. Припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення

1. Припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення здійснюється на підставі рішень Національної ради, які приймаються у відповідності з Планом розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні.

2. Після прийняття Національною радою рішення про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення щодо відповідного каналу мовлення чи його частини (окремих радіоелектронних засобів мовлення) ліцензія на мовлення підлягає анулюванню повністю або частково (в частині права на здійснення діяльності із використанням певних частотних присвоєнь).

3. У разі, якщо рішення про анулювання ліцензії приймається щодо суб'єкта в сфері медіа, у якого немає іншої ліцензії на мовлення з використанням радіочастотного спектра на аналогічну або більшу територію, Національна рада одночасно з рішенням про анулювання такої ліцензії приймає рішення про замовлення розрахунку щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення на відповідній території. Впродовж одного місяця з дня отримання такого розрахунку Національна рада зобов'язана оголосити конкурс на отримання ліцензії на мовлення та при його проведенні надати пріоритет учаснику, ліцензію якого було анульовано. У разі, якщо Національна рада отримає відмову у наданні розрахунку та за умови подання суб'єктом, ліцензія якого була анульована, відповідної заяви, Національна рада невідкладно приймає рішення про його реєстрацію як суб'єкта в сфері медіа та включення його телеканалу до універсального медіа-сервісу на відповідній території на строк, впродовж якого була б чинною анульована ліцензія.

Розділ ІІ.
СУБ'ЄКТИ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 13. Суб'єкти у сфері медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктами у сфері медіа є:

1) суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа;

2) суб’єкти у сфері друкованих медіа;

3) суб’єкти у сфері онлайн-медіа;

4) провайдери аудіовізуальних сервісів;

5) провайдери платформ спільного доступу до відео;

6) постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра.

Стаття 14. Сервіси та суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа

1. Для цілей цього Закону аудіовізуальними медіа-сервісами вважаються такі сервіси зі здійсненням редакційного контролю:

1) радіомовлення (лінійний аудіальний медіа-сервіс) – діяльність із надання радіопрограм для одночасного масового приймання користувачами на основі розкладу програм, створеного радіомовником;

2) телевізійне мовлення (телемовлення, лінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) – діяльність із надання аудіовізуальних програм для одночасного масового приймання користувачами на основі розкладу програм, створеного телемовником;

3) аудіальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіомедіа-сервіс) – діяльність із надання радіопрограм для прослуховування в момент, обраний користувачем, та за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, створеного відповідним суб’єктом;

4) аудіовізуальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) – діяльність із надання аудіовізуальних програм для перегляду в момент, обраний користувачем, та за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, створеного відповідним суб’єктом.

2. Особливими видами аудіовізуальних медіа-сервісів є:

1) суспільні аудіовізуальні медіа-сервіси – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються відповідно до Закону України “Про Суспільні медіа України” та цього Закону;

2) аудіовізуальні медіа-сервіси іномовлення – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються поза межами України відповідно до Закону України “Про систему іномовлення України” та цього Закону;

3) місцеві публічні аудіовізуальні медіа-сервіси та аудіовізуальні медіа-сервіси громад – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються в порядку та у спосіб, що визначені Розділом ІІІ цього Закону.

3. Для цілей цього Закону суб’єктом у сфері аудіовізуальних медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації при наданні

аудіовізуального медіа-сервісу.

4. Суб’єктами у сфері аудіовізуальних медіа є:

1) радіомовник (суб’єкт у сфері лінійного аудіального медіа-сервісу) – особа, що здійснює добір радіопрограм та їх організацію в хронологічному порядку (створює радіоканал) та надає їх для одночасного масового та індивідуального приймання користувачами;

2) телемовник (суб’єкт у сфері лінійного аудіовізуального медіа-сервісу) – особа, що здійснює добір аудіовізуальних програм та їх організацію в хронологічному порядку (створює телеканал) для одночасного масового та індивідуального приймання користувачами;

3) суб’єкт у сфері аудіального медіа-сервісу на замовлення – особа, що здійснює добір радіопрограм та їх організацію за певною структурою (створює каталог програм) та надає їх користувачам за індивідуальним замовленням;

4) суб’єкт у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення – особа, що здійснює добір аудіовізуальних програм та їх організацію за певною структурою (створює каталог програм) та надає їх користувачам за індивідуальним замовленням.

5. Особливими видами суб’єктів у сфері аудіовізуальних медіа є:

1) суб’єкт у сфері суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів – акціонерне товариство «Національна суспільна телерадіокомпанія України», що утворена і діє відповідно до Закону України “Про Суспільні медіа України” та цього Закону;

2) суб’єкт у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення – юридична особа, що утворена і діє відповідно до Закону України “Про систему іномовлення України” та цього Закону;

3) суб’єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа-сервісів та аудіовізуальних медіа-сервісів громад – суб’єкти, особливості діяльності яких визначено Розділом ІІІ цього Закону.

6. З метою сприяння техніко-технологічному та економічному розвитку сфери аудіовізуальних медіа, розроблення та застосування єдиних стандартів, суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа самостійно, у тому числі через свої об’єднання, визначають порядок, методику та інші параметри вимірювання та аналізу аудиторії телеканалів або радіоканалів, організації, що здійснюють таке вимірювання та аналіз, та можуть використовувати їх результати у своїй діяльності.

7. Об’єднання суб’єктів у сфері аудіовізуальних медіа має право визначити єдину організацію, що здійснює вимірювання та аналіз аудиторії телеканалів або радіоканалів. Створення та вступ (приєднання) до такого об’єднання, визначення єдиної організації, що здійснює вимірювання та аналіз

аудиторії телеканалів або радіоканалів суб'єктів, які входять до об'єднання, не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

8. З метою сприяння підвищенню конкурентоспроможності національного продукту, суб'єкти у сфері медіа мають право створювати суб'єктів господарювання, об'єднання, метою діяльності яких є надання доступу до телеканалів та радіоканалів, доступу до каталогів програм, розміщення рекламної інформації. Створення такого суб'єкта господарювання чи створення та вступ (приєднання) до такого об'єднання, не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

Стаття 15. Суб'єкти у сфері друкованих медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері друкованих медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі друкованого медіа.

2. Суб'єктом у сфері друкованих медіа не може бути особа, до структури власності якої входять державні органи, органи місцевого самоврядування, їх асоціації, крім винятків, передбачених законом, а також юридичні особи, засновані такими органами, крім наукових установ, закладів освіти та закладів культури.

3. Не належать до друкованих медіа офіційні друковані видання, що видаються з метою забезпечення доступу до публічної інформації.

Стаття 16. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері онлайн-медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі онлайн-медіа.

2. Суб'єктом у сфері онлайн-медіа не може бути особа, до структури власності якої входять державні органи, органи місцевого самоврядування, їх асоціації, крім винятків, передбачених законом, зокрема щодо публічних аудіовізуальних медіа, а також юридичні особи, засновані такими органами, крім наукових установ, закладів освіти, закладів культури.

3. Особа, яка регулярно поширює масову інформацію під своїм редакційним контролем через власні облікові записи на платформах спільного доступу до інформації, не є суб'єктом у сфері онлайн-медіа, крім випадків, коли така особа добровільно зареєструється як суб'єкт у сфері онлайн-медіа в порядку, передбаченому статтею 63 цього Закону.

Стаття 17. Провайдери аудіовізуальних сервісів

1. Для цілей цього Закону аудіовізуальним сервісом є діяльність із надання користувачам доступу до телеканалів та радіоканалів незалежно від обраної технології в межах визначених пакетів.

2. Провайдером аудіовізуальних сервісів є особа, що здійснює й є відповідальною за добір та організацію в пакети телеканалів та радіоканалів. Провайдер аудіовізуальних сервісів надає користувачам доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів на договірній основі самостійно, або за участі постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, який укладає відповідний договір з користувачем.

3. Заклади ресторанного господарства, готелі, інші суб'єкти, що здійснюють господарську діяльність щодо надання житлових приміщень для тимчасового проживання, підприємства транспорту загального користування, які надають повний або частковий доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів, для цілей цього Закону вважаються провайдерами аудіовізуальних сервісів за умови, якщо такі суб'єкти здійснюють та є відповідальними за добір та організацію в пакети телеканалів та радіоканалів.

4. Територіальна категорія, в межах якої діє провайдер аудіовізуальних сервісів, визначається відповідно до критеріїв, визначених частиною п'ятою статті 10 цього Закону.

Стаття 18. Провайдери платформ спільного доступу до відео

1. Провайдером платформи спільного доступу до відео є особа, що надає сервіс платформи спільного доступу до відео.

2. Платформа спільного доступу до відео може функціонувати у вигляді вебсайту або інших формах, що передбачають наявність загальнодоступного сховища інформації, що перебуває під контролем провайдера та клієнтського програмного забезпечення, що надає доступ до такого сховища.

Стаття 19. Постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра

1. Постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра є особа, що здійснює розповсюдження пакетів телеканалів та радіоканалів в ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, відповідно до ліцензії, виданої Національною радою.

Стаття 20. Системи колективного прийому

1. Системи колективного прийому створюються (діють) виключно з метою отримання користувачами можливості впевненого приймання за допомогою побутових приймальних засобів телеканалів або радіоканалів, які розповсюджуються в наземному ефірі в зоні дії системи колективного прийому.

2. Забороняється без письмового дозволу медіа будь-яке використання сигналу, отриманого за допомогою системи колективного прийому, крім безпосереднього прийому користувачами в режимі реального часу телеканалів або радіоканалів, в тому числі забороняється, але не виключно:

1) перекодовувати такий сигнал у інші формати чи протоколи;

2) приймати такий сигнал провайдерами аудіовізуальних сервісів чи будь-якими іншими особами для наступного розповсюдження, в тому числі для ретрансляції телеканалів або радіоканалів;

3) встановлювати чи стягувати плату у вигляді будь-яких регулярних платежів (частіше одного платежу на три роки) за використання, обслуговування, утримання тощо такої системи.

3. Багатоканальні електронні комунікаційні мережі провайдерів аудіовізуальних сервісів повинні бути відокремлені від систем колективного прийому, не повинні мати будь-яких спільних з ними елементів (обладнання, кабелю тощо), через які одночасно проходить сигнал, доступ до якого забезпечується провайдером аудіовізуальних сервісів та сигнал, що приймається через систему колективного прийому.

Провайдери аудіовізуальних сервісів повинні забезпечити у багатоканальних електронних комунікаційних мережах, які вони використовують, на частотах, на яких у відповідному регіоні здійснюється розповсюдження сигналів, які можуть бути прийняті за допомогою системи колективного прийому програм телеканалів або радіоканалів, передачу (прийом) сигналів, які відмінні (різні) за технічними характеристиками (параметрами) від сигналів, що можуть бути прийняті за допомогою системи колективного прийому програм телеканалів або радіоканалів на відповідних частотах у регіоні дії провайдера аудіовізуальних сервісів.

4. Організація приймання телеканалів або радіоканалів з використанням системи колективного прийому з порушенням вимог цієї статті є незаконним розповсюдженням телеканалів або радіоканалів (програм мовлення).

Стаття 21. Вимоги до суб’єктів у сфері аудіовізуальних медіа

1. Суб’єктом у сфері аудіовізуальних медіа, який використовує радіочастотний спектр України для надання відповідного сервісу, може бути будь-яка юридична особа або фізична особа - підприємець, крім винятків,

передбачених цим Законом.

2. Суб’єктом у сфері аудіовізуальних медіа не може бути особа, до структури власності якої входять державні органи, органи місцевого самоврядування, їх асоціації, крім винятків, передбачених законом, політичні партії, їх структурні підрозділи, а також юридичні особи, засновані такими суб’єктами, крім наукових установ, закладів освіти та закладів культури.

Зазначені обмеження не поширюються на публічні аудіовізуальні медіа, а також на державне підприємство «Парламентський телеканал «Рада» або його правонаступника.

3. До структури власності суб’єкта у сфері аудіовізуальних медіа, який використовує радіочастотний спектр України для надання відповідного сервісу, не можуть входити державні органи іноземних держав, релігійні організації, міжнародні організації, а також юридичні особи, засновані такими суб’єктами.

4. Річна фінансова звітність суб’єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які здійснюють телевізійне мовлення з загальнонаціональною категорією, підлягає обов'язковій перевірці незалежним аудитором (аудиторською фірмою).

Вимоги до забезпечення незалежності аудитора встановлюються законодавством України, що регулює аудиторську діяльність.

5. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа при використанні аудіовізуальних творів мають дотримуватись вимог Закону України “Про авторське право і суміжні права”.

Стаття 22. Вимоги до провайдерів аудіовізуальних сервісів

1. Провайдером аудіовізуальних сервісів може бути будь-яка юридична особа або фізична особа - підприємець, крім винятків, передбачених цим Законом.

2. Провайдер аудіовізуальних сервісів самостійно визначає:

1) кількість, типи та склад пакетів телеканалів та радіоканалів (крім універсального медіа-сервісу), які пропонуються користувачам;

2) розмір користувацької плати за різні пакети телеканалів та радіоканалів, порядок її оплати і форми розрахунків.

3. Провайдер аудіовізуальних сервісів зобов’язаний:

1) забезпечити доступ до універсального медіа-сервісу для усіх користувачів його медіа-сервісів;

2) включати до пакетів телеканалів та радіоканалів виключно телеканали та радіоканали, які отримали ліцензію на мовлення, зареєстровані Національною радою відповідно до вимог статей 63, 66 цього Закону, чи

отримали дозвіл на тимчасове мовлення відповідно до частин першої-третьої статті 122 цього Закону;

3) запровадити системи умовного доступу (батьківського контролю) щодо телеканалів та радіоканалів, доступ дітей до яких має бути обмеженим відповідно до умов їх розповсюдження;

4) вести облік кількості користувачів його медіа-сервісів із зазначенням сервісів які надаються таким користувачам, щоквартально надавати цю інформацію Національній раді через електронний кабінет відповідно до порядку та методики, що затверджується Національною радою з урахуванням вимог законодавства про захист персональних даних.

4. У випадку, якщо провайдер аудіовізуальних сервісів самостійно надає користувачам доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів, такий провайдер зобов'язаний повідомляти користувачів його сервісів про зміну типу або складу пакету телеканалів та радіоканалів, доступ до якого надається ним користувачам, розміру користувацької плати, порядку її оплати чи форми розрахунків в порядку та в строки, що визначаються законодавством про електронні комунікації. При цьому такі строки можуть бути скорочені у випадку, якщо зміни типу або складу пакету телеканалів та радіоканалів не залежать від волі провайдера аудіовізуальних сервісів і не могли бути ним передбачені.

5. Якщо інше не передбачено цим Законом, провайдер аудіовізуальних сервісів зобов'язаний укласти договори щодо використання об'єктів авторського права і суміжних прав (ліцензійний договір) з правовласниками телеканалів або радіоканалів до надання їх користувачеві.

Стаття 23. Вимоги до провайдерів платформ спільного доступу до відео

1. Провайдер платформи спільного доступу до відео зобов'язаний:

1) розмістити умови користування сервісом платформи спільного доступу до відео на такій платформі та ознайомити користувачів платформи з такими умовами;

2) передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до відео заборону на поширення користувацької інформації, яка порушує вимоги статей 36, 42, а також частин першої та другої статті 119 цього Закону, а також вимоги законодавства про авторське право та суміжні права.

3) забезпечити перевірку віку користувача перед отриманням ним доступу до інформації, що може завдати значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, забезпечити можливість встановлення систем батьківського контролю з метою захисту дітей від такої

інформації;

4) надати користувачам дієвий механізм направлення звернень щодо користувацьких відео, що поширені на платформі спільного доступу до відео, забезпечити ефективність такого механізму, а також безперебійну роботу ефективного механізму реагування на звернення, повідомлення користувача про розгляд його звернень та механізм оскарження дій провайдера платформи спільного доступу до відео;

5) передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до відео порядок реалізації права на відповідь або спростування недостовірної інформації та забезпечувати інформування користувачів про факт і зміст спростування або відповіді в описовій інформації до відповідного користувацького відео, а також шляхом повідомлення користувачів перед отриманням доступу до відповідної програми.

2. Провайдерам платформ спільного доступу до відео забороняється обробляти зібрані чи іншим чином отримані персональні дані дітей з комерційною метою.

Стаття 24. Вимоги до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра

1. Кінцевим бенефіціарним власником постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра для цілей цифрового наземного мовлення може бути виключно громадянин України або державний орган. Ключовими учасниками такого постачальника можуть бути виключно громадяни України. Власниками істотної участі на всіх рівнях ланцюга володіння корпоративними правами такого постачальника не можуть бути особи, зареєстровані в офшорних зонах, перелік яких затверджений Кабінетом Міністрів України.

2. Постачальник електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра зобов’язаний надавати такі послуги виключно суб’єктам у сфері аудіовізуальних медіа, які отримали ліцензію на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі.

Постачальник електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра зобов’язаний укласти із суб’єктом у сфері аудіовізуальних медіа, який отримав ліцензію на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, договір відповідно до Типових умов договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра.

3. Максимально граничні тарифи на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра та Типові умови договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, затверджуються Національною радою після отримання висновку Регулятора комунікаційних послуг, щодо відповідності запропонованих такими постачальниками тарифів принципам економічної обґрунтованості, об’єктивності, недискримінації.

4. Національна рада, за погодженням з Антимонопольним комітетом України та Регулятором комунікаційних послуг, визначає порядок розробки та затвердження зазначених тарифів, у тому числі визначення граничного нормативу рентабельності та перелік допустимих прямих витрат, що враховуються при розрахунку такого нормативу.

5. Одна й та ж сама особа не може одночасно здійснювати діяльність постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра для цілей цифрового наземного мовлення загальнонаціональної категорії та діяльність провайдера аудіовізуальних сервісів.

Стаття 25. Вимоги до структури власності

1. Структура власності суб’єкта у сфері медіа має бути прозорою.

2. Структура власності суб’єкта у сфері медіа є прозорою, якщо одночасно виконуються такі вимоги:

1) відомості про структуру власності суб’єкта у сфері медіа дають змогу встановити:

- усіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь в суб’єкті у сфері медіа або можливість значного або вирішального впливу на управління та/або діяльність суб’єкта у сфері медіа;

- усіх ключових учасників суб’єкта у сфері медіа та всіх ключових учасників усіх юридичних осіб у ланцюгу володіння корпоративними правами суб’єкта у сфері медіа;

- характер взаємозв'язків між особами, зазначеними вище;

2) серед власників істотної участі у суб’єкті у сфері медіа на всіх рівнях структури власності відсутні трасти, крім випадку, якщо трастовий керуючий (комерційний агент, номінальний власник або номінальний утримувач) діє виключно в інтересах установника трасту, який заявляє себе у якості кінцевого бенефіціарного власника чи власника істотної участі суб’єкта у сфері медіа, або контролює та керує трастом виключно в інтересах вигодонабувача (вигодоодержувача) або бенефіціара дискретного трасту, який заявляється у

відповідній якості;

3) серед власників істотної участі у суб’єкті у сфері медіа на всіх рівнях структури власності відсутні юридичні особи, зареєстровані в офшорних зонах, перелік яких затверджений Кабінетом Міністрів України.

У випадку включення Кабінетом Міністрів України певної країни (території) до переліку офшорних зон, суб’єкт у сфері медіа, власником істотної участі в якому є юридична особа, зареєстрована в такій країні (на такій території), зобов’язаний впродовж шести місяців з дня набрання чинності відповідною постановою Кабінету Міністрів України привести свою структуру власності у відповідність до вимог пункту 3 частини другої цієї статті.

3. Вимоги щодо прозорості структури власності, передбачені пунктом 1 частини другої цієї статті, не поширюються на структуру власності суб’єктів у сфері публічних аудіовізуальних медіа, а також суб’єктів у сфері медіа, які є або засновані:

1) державними органами, органами місцевого самоврядування, їх асоціаціями, державними та комунальними підприємствами, установами, організаціями;

2) державними органами іноземних держав;

3) громадськими об’єднаннями та їх відокремленими підрозділами;

4) політичними партіями, їх структурними утвореннями;

5) релігійними організаціями;

6) професійними спілками, їх об’єднаннями, організаціями профспілок;

7) творчими спілками;

8) організаціями роботодавців, їх об'єднаннями;

9) торгово-промисловими палатами;

10) міжнародними організаціями,

за умови, що відомості про структуру власності таких суб’єктів у сфері медіа містять інформацію про усіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь в суб’єкті у сфері медіа.

4. Не може бути суб’єктом у сфері медіа юридична особа в якої структура власності є непрозорою відповідно до цього Закону.

5. Структура власності суб’єкта у сфері медіа, що не відповідає будь-якій з вимог зазначених в частині другій цієї статті, вважається непрозорою.

6. Суб’єкти у сфері медіа зобов’язані інформувати Національну раду про свою структуру власності та її зміни в порядку, передбаченому статтею 26 цього Закону.

Стаття 26. Відомості про структуру власності

1. Суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа, провайдери аудіовізуальних сервісів та постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, крім суб’єктів які здійснюють діяльність як фізичні особи – підприємці, зобов’язані:

1) у випадках, передбачених цим Законом, подавати до Національної ради відомості про структуру власності та оновлені відомості про структуру власності за формою, що встановлюються Національною радою;

2) розміщувати актуальні відомості про структуру власності на своєму вебсайті (в разі його наявності).

Суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа та постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра зобов’язані не пізніше 10 червня року, що настає за звітним роком, подавати до Національної ради передбачену податковим законодавством України річну фінансову звітність в порядку та обсязі, що визначається Національною радою.

2. Інші суб’єкти у сфері медіа зобов’язані подавати до Національної ради відомості про структуру власності на вимогу Національної ради у випадках, передбачених цим Законом.

3. Відомості про структуру власності мають містити ідентифікаційні дані кожної з осіб, які присутні в структурі власності на всіх рівнях ланцюга володіння корпоративними правами.

4. У випадку, якщо в структурі власності суб’єкта у сфері медіа, зазначеного у частині першій цієї статті, відбулись зміни кінцевого бенефіціарного власника, ключових учасників чи власників істотної участі, такий суб’єкт зобов’язаний впродовж 45 робочих днів з дня, коли відбулися відповідні зміни, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності, в порядку, передбаченому статтею 60 цього Закону.

5. Подання відомостей про структуру власності здійснюється через електронний кабінет.

6. Суб’єкти у сфері медіа, зазначені у частині першій цієї статті, зобов’язані розмістити актуальні відомості про свою структуру власності за формою, що встановлюються Національною радою (за винятком даних, що не підлягають оприлюдненню), на своєму вебсайті (в разі його наявності), забезпечивши доступ до таких відомостей через головне меню (візуально видиме посилання з головної сторінки) відповідного сайту.

7. Суб’єкт у сфері медіа несе відповідальність за достовірність поданих до Національної ради відомостей про структуру власності.

Стаття 27. Забезпечення дотримання вимог до структури власності

1. Національна рада має право здійснювати дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог до структури власності, в таких випадках:

1) при розгляді заяв про видачу та (або) продовження ліцензії, заяв про реєстрацію суб'єктів, зазначених у частині першій статті 26, заяв про внесення змін до Реєстру щодо структури власності суб'єктів у сфері медіа;

2) у випадку виявлення інформації, що обґрунтовано свідчить про непрозорість структури власності суб'єкта у сфері медіа, про її невідповідність вимогам пунктів 1-3 частини першої статті 120 цього Закону або про недостовірність відомостей про структуру власності, поданих суб'єктом у сфері медіа;

3) у разі виявлення ознак порушення суб'єктом у сфері медіа вимог частини другої статті 15, частин першої - третьої статті 21, частини першої статті 22, частин першої та п'ятої статті 24, частини другої статті 25, пунктів 1-4, 10-13 частини першої статті 36, частин першої та другої статті 119, частини першої статті 120 цього Закону.

2. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог до структури власності проводиться без прийняття Національною радою окремого рішення. У випадках, передбачених пунктами 2, 3 частини першої цієї статті, Національна рада має право прийняти рішення про дослідження питання дотримання вимог до структури власності.

3. Дослідження питання дотримання вимог до структури власності полягає в отриманні Національною радою на її запит від суб'єктів у сфері медіа, державних органів документальних відомостей, на підставі яких можна встановити наявність або відсутність підстав для визнання структури власності прозорою та її відповідність вимогам цього Закону.

4. При дослідженні питання дотримання вимог до структури власності, Національна рада має право запитувати у суб'єктів у сфері медіа, державних органів:

1) документи, що підтверджують відомості про структуру власності суб'єкта у сфері медіа, у тому числі:

- установчі документи юридичних осіб, що входять до структури власності;

- документи, що підтверджують реєстрацію особи у країні її місцезнаходження (витяг, виписка чи інший документ з торговельного, банківського, судового реєстру тощо), - у разі наявності у структурі власності юридичних осіб – нерезидентів;

- документи, на підставі яких будь-який із власників істотної участі суб’єкта у сфері медіа набув прямої або опосередкованої істотної участі в суб’єкті у сфері медіа (за виключенням комерційних умов правочинів);

- документи, на підставі яких фізична особа здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту чи іншого подібного правового утворення;

- документи, що підтверджують особу, яка є кінцевим бенефіціарним власником;

2) фінансовий звіт за попередній рік та копії договорів, що передбачають надання фінансування суб’єкту у сфері медіа (у тому числі у вигляді кредиту, позики) в розмірі, що перевищує 5 відсотків активів суб’єкта у сфері медіа;

3) аудиторський звіт, передбачений частиною четвертою статті 21 цього Закону у відповідних випадках, за останній звітний період.

Державні органи, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, зобов’язані в межах своїх повноважень сприяти Національній раді у дослідженні питань дотримання вимог до структури власності суб’єктів у сфері медіа.

Інформація з обмеженим доступом, одержана Національною радою у процесі здійснення своїх повноважень (в тому числі річна фінансова звітність, що подається на виконання частини першої статті 26 цього Закону), включаючи дані, що не підлягають оприлюдненню, використовується нею виключно з метою забезпечення виконання завдань, визначених цим Законом, і не підлягає розголошенню та оприлюдненню, крім випадків:

1) надання інформації органам слідства та суду відповідно до закону;

2) недотримання вимог, встановлених частиною другою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації»;

3) внесення до Реєстру окремих показників фінансового стану суб’єктів у сфері медіа відповідно до пункту 6 частини шостої статті 68 цього Закону;

4) інших випадків, встановлених законом.

5. Документи, що підтверджують передбачені цією статтею відомості, подаються в оригіналах або в належним чином засвідчених копіях.

Документи, складені іноземними мовами, подаються до Національної ради з перекладом державною мовою, засвідченим нотаріально. Документи, видані органом іноземної держави, мають бути засвідчені нотаріально за місцем видачі та легалізовані в установленому порядку, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких

надана Верховною Радою України.

У разі якщо суб’єкт у сфері медіа раніше надавав Національній раді такі належним чином оформлені документи, відповідний суб’єкт письмово повідомляє Національну раду про факт їх наявності у розпорядженні Національної ради з посиланням на дату, коли такі документи подавались та процедуру в рамках якої здійснювалось таке подання. За наявності сумнівів в актуальності таких документів, Національна рада має право звернутись до суб’єкта з запитом щодо отримання актуальної інформації, що має міститися в документі, виданому після отримання запиту Національної ради.

6. Запит про витребування документів, передбачених частиною четвертою цієї статті, має містити посилання на підставу витребування документів, а також вичерпний перелік відомостей (інформації, документів), які особа повинна надати.

Строк надання суб’єктом у сфері медіа інформації та документів встановлюється у запиті. Цей строк не може бути меншим, ніж 30 днів, і може бути продовженим розпорядженням голови Національної ради, першого заступника або заступника голови Національної ради за мотивованим клопотанням суб’єкта у сфері медіа.

У випадку, коли суб'єктом у сфері медіа будуть надані належні докази, які підтверджують неможливість надання витребуваних відомостей (інформації та (або) документів) через їх об'єктивну відсутність (законодавством держави, резидентом якої є відповідний суб'єкт, не передбачено їх існування), суб’єкт у сфері медіа має право надати відповідні відомості (інформацію, документи) іншим належним шляхом.

Якщо суб’єкт у сфері медіа у встановлені строки не надав інформації та (або) документів, витребуваних Національною радою, структура власності суб’єкта у сфері медіа визнається непрозорою та/або такою, що не відповідає вимогам цього Закону.

Якщо суб’єкт у сфері медіа у встановлені строки надав інформацію та (або) документи, витребувані Національною радою, проте, така інформація та (або) документи не дозволяють встановити, що структура власності такого суб’єкта є прозорою та/або відповідає вимогам цього Закону, Національна рада направляє йому додатковий мотивований запит, в якому уточнює перелік відомостей (інформації, документів), які особа повинна надати.

Строк надання суб’єктом у сфері медіа інформації та документів встановлюється у додатковому запиті та не може бути меншим, ніж 30 днів.

7. За підсумками дослідження структура власності суб’єкта у сфері медіа визнається непрозорою та/або такою, що не відповідає вимогам цього Закону, якщо встановлено, що вона не відповідає вимогам частини другої статті 25 чи

пунктів 1-3 частини першої статті 120 цього Закону.

У разі якщо за підсумками дослідження встановлено, що структура власності суб'єкта у сфері медіа відповідає вимогам частини другої статті 25, пунктів 1-3 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада повідомляє про це суб'єкту у сфері медіа.

Стаття 28. Універсальний медіа-сервіс

1. З метою забезпечення плюралізму інформації та доступу користувачів до суспільно важливої аудіовізуальної інформації провайдер аудіовізуальних сервісів, сервіси якого надаються без використання радіочастотного спектра, зобов'язаний забезпечувати своїм користувачам можливість безперервного доступу (універсальний медіа-сервіс) до телеканалів у такому складі:

1) суспільні аудіовізуальні медіа та місцеві публічні аудіовізуальні медіа, що здійснюють мовлення з використанням радіочастотного спектра на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) телеканали місцевої та регіональної категорій, що здійснюють мовлення з використанням радіочастотного спектра на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, за умови, що відповідний телемовник забезпечує не менше 15 відсотків від загального обсягу сповіщення програм новин та інших програм, що стосуються подій відповідної місцевості або регіону;

3) телеканал державного підприємства "Парламентський телеканал "Рада" або його правонаступника за умови наявності у нього ліцензії на мовлення;

4) телеканали, що здійснюють мовлення на підставі дозволу на тимчасове мовлення з використанням радіочастотного спектра на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, за умови поширення у складі універсального медіа-сервісу тільки у межах території дозволу на тимчасове мовлення.

2. У випадку, якщо телеканали, включені до універсального медіа-сервісу, входять до пакетів, доступ до яких надається постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, до таких телеканалів не може бути застосована система умовного доступу.

3. Провайдер аудіовізуальних сервісів не зобов'язаний укладати договори з суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, сервіси яких включаються до універсального медіа-сервісу, за умови поширення таких телеканалів в незмінному вигляді.

4. Національна рада затверджує склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області), територіальної громади або для всієї України, з урахуванням технології, що застосовується для провадження такої діяльності та переглядає його не рідше, ніж один раз на 3 роки. До складу універсального медіа-сервісу для провайдерів аудіовізуальних сервісів, що доступні на всій території України та надаються з використанням супутникових потужностей та/або інтернет протоколу, включаються лише суспільні аудіовізуальні медіа та телеканали державного підприємства "Парламентський телеканал "Рада".

Розділ ІІІ.
ПУБЛІЧНІ АУДІОВІЗУАЛЬНІ МЕДІА

Стаття 29. Засади функціонування публічних аудіовізуальних медіа

1. Видами публічних аудіовізуальних медіа в України є:

1) національні публічні аудіовізуальні медіа - суспільні аудіовізуальні медіа та аудіовізуальні медіа іномовлення;

2) місцеві публічні аудіовізуальні медіа;

3) аудіовізуальні медіа громад.

2. Суб'єктом у сфері суспільних аудіовізуальних медіа є акціонерне товариство «Національна суспільна телерадіокомпанія України», що діє відповідно до Закону України "Про Суспільні медіа України".

3. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа іномовлення є Державне підприємство «Мультимедійна платформа іномовлення України», що діє відповідно до Закону України "Про систему іномовлення України".

4. Суб'єктами у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа є комунальні некомерційні підприємства, засновані органами місцевого самоврядування, у тому числі на основі договору про співробітництво у порядку, встановленому Законом України «Про співробітництво територіальних громад», а також непідприємницькі товариства, не менш як 50 відсотків статутного капіталу яких належить органам місцевого самоврядування. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа діють у територіальних громадах сіл, селищ та міст, у тому числі в об'єднаних територіальних громадах сіл, селищ та міст, а також у громадах областей та регіонів.

5. Суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа громад можуть бути громадські об'єднання, а також засновані ними установи, непідприємницькі товариства або підприємства, що створені для некомерційної діяльності. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа громад діють у громадах, що об'єднані

спільним інтересом (національністю, мовою, професією, творчою діяльністю, захопленнями тощо).

6. Публічні аудіовізуальні медіа поширюються з метою задоволення демократичних, інформаційних, соціальних та культурних потреб українського суспільства.

7. Публічні аудіовізуальні медіа є сервісами загального економічного інтересу.

Стаття 30. Особливості функціонування місцевих публічних аудіовізуальних медіа

1. Органи місцевого самоврядування, які заснували суб'єктів у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, не мають права втручатись у їх редакційну політику та зобов'язані забезпечувати фінансові та організаційні засади для її реалізації відповідно до вимог цього Закону.

Національна рада розробляє та затверджує Типовий статут суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

2. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа не можуть мати на меті отримання прибутку.

Орган місцевого самоврядування, який є засновником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа зобов'язаний забезпечити його фінансування в обсязі витрат, необхідних на:

1) оплату праці і виплату нарахувань на заробітну плату;

2) виготовлення програм відповідно до програмної концепції мовлення;

3) виплату винагороди за використання об'єктів авторських та суміжних прав;

4) оплату електронних комунікаційних послуг, послуг зв'язку, та послуг із радіочастотного моніторингу;

5) оренду приміщень та оплату комунальних послуг;

6) оновлення обладнання.

Керівник суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа щорічно у строки, визначені органом місцевого самоврядування, подає на розгляд цього органу обґрунтований бюджет на наступний рік. Скорочення такого бюджету можливо за умови збереження здатності відповідного медіа виконувати вимоги, визначені цим Законом та ліцензією на мовлення.

Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа можуть отримувати додаткове фінансування з будь-яких джерел, не заборонених законодавством, з урахуванням вимог цього Закону.

Обсяг реклами у місцевих публічних аудіовізуальних медіа не повинен перевищувати 50 відсотків обсягів, передбачених законодавством для інших

видів аудіовізуальних медіа (крім публічних аудіовізуальних медіа). При цьому вартість рекламного часу не може бути нижчою за ринкову.

3. Програмна концепція мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа має містити зобов'язання щодо мінімальних обсягів поширення:

1) програм місцевих або регіональних новин - інформації про поточні події відповідної громади (громад) або відповідної області чи регіону;

2) дискусій щодо соціально-економічного та культурного розвитку громад або областей чи регіонів;

3) програм, що містять інформацію, важливу для громади області чи регіону (освітню, культурологічну, політичну, історичну тощо), присвячених висвітленню проблем громади або просуванню її інтересів.

Обсяг таких програм у проміжках часу між 06.00 та 23.00 має становити не менше 50 відсотків загального обсягу мовлення.

4. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа зобов'язані здійснювати трансляції пленарних засідань сесій органів місцевого самоврядування відповідної територіальної громади (громад) або відповідних обласних чи регіональних органів самоврядування у прямому ефірі, а у разі відсутності такої можливості – в записі без скорочень та коментарів у проміжках часу між 06.00 та 23.00. У випадках, коли добовий обсяг мовлення, програмна концепція мовлення або тривалість пленарних засідань сесій органу місцевого самоврядування не дають можливості їх трансляцій без перерви, суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа можуть здійснювати таку трансляцію частинами, але таким чином, щоб не допускати переривання виступів. Орган місцевого самоврядування, який є засновником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа зобов'язаний забезпечити йому доступ до своїх засідань з можливістю їх трансляції.

5. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа під час місцевих виборів на відповідній території мовлення, базуючись на засадах достовірності, повноти, збалансованості та неупередженого подання, зобов'язані поширювати інформацію про перебіг виборчого процесу та його суб'єктів (аналіз політичної діяльності, програм, декларацій та автобіографій, факти вчинення кандидатами правопорушень та злочинів тощо), а також про факти порушень виборчого законодавства. Обсяг такої інформації у проміжках часу між 06.00 та 23.00 має становити не менше 10 хвилин щодоби та не менше 10 відсотків тижневого обсягу мовлення.

Стаття 31. Наглядова рада суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа

1. Органом, що забезпечує участь представників територіальних громад

в управлінні суб'єктом у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та гарантує його редакційну незалежність, є наглядова рада. Статутні документи суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа мають містити положення щодо складу, порядку формування та повноважень його наглядової ради.

2. До наглядової ради суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа входять по одному представнику від кожної з депутатських груп і фракцій органу місцевого самоврядування, який заснував цього суб'єкта, а також представники громадських об'єднань та регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів і, кількість яких має бути на одну особу більшою, ніж кількість членів від органу місцевого самоврядування.

У випадку, якщо суб'єкт створюється на основі договору про співробітництво, до його наглядової ради входять по одному представнику від найбільшої та від найменшої депутатської групи або фракції кожного органу місцевого самоврядування, що уклали договір про співробітництво. Кількість членів від регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об'єднань має бути на одну особу більшою, ніж кількість членів від органів місцевого самоврядування.

3. Після закінчення строку повноважень членів наглядової ради, обраних депутатськими фракціями і групами, нових членів наглядової ради обирають сформовані на момент обрання депутатські фракції і групи відповідної ради поточного скликання.

У разі дострокового припинення повноважень члена наглядової ради, обраного від депутатської фракції чи групи, така депутатська фракція чи група, якщо вона не розформована, ухвалює рішення про обрання нового члена наглядової ради на строк, що залишився до закінчення повноважень члена відповідної наглядової ради, повноваження якого достроково припинені.

Депутатські фракції і групи не можуть обирати членів наглядової ради, якщо до дати проведення чергових місцевих виборів залишилося 180 і менше календарних днів.

Після закінчення строку повноважень, передбаченого цією статтею, члени наглядової ради, крім тих, чиї повноваження були припинені достроково, продовжують здійснювати повноваження у встановленому цим Законом порядку, до обрання нових членів наглядової ради, але не більше року.

4. Делегувати представників до складу наглядової ради мають право регіональні (місцеві) творчі спілки журналістів та громадські об'єднання, діяльність яких поширюється на відповідну адміністративно-територіальну

одиницю або об'єднану територіальну громаду і які впродовж останніх трьох років не рідше ніж один раз на рік організували публічні заходи на зазначеній території або в інтересах відповідної громади.

5. Основний вид діяльності громадського об’єднання має здійснюватись:

1) у сфері захисту прав людини;

2) у сфері захисту довкілля;

3) у сфері соціального захисту;

4) у сфері захисту інтересів дітей і молоді та виховання;

5) у сфері збереження історично-культурної спадщини;

6) у сфері медіа та журналістики.

6. Громадське об’єднання чи регіональна (місцева) творча спілка журналістів має право подати одну кандидатуру до наглядової ради суб’єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

7. Члени наглядової ради від регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об’єднань обираються шляхом рейтингового голосування на конференції громадських об’єднань спільно за всіма видами діяльності, які проводяться органом місцевого самоврядування, що є засновником відповідного суб’єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа. Конференція громадських об’єднань проводиться незалежно від того, скільки регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об’єднань за кожним видом діяльності були допущені до участі в ній. Порядок проведення конференцій громадських об’єднань та обрання членів наглядових рад підприємств, що є суб’єктами у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, визначається Національною радою. Кожна регіональна (місцева) творча спілка журналістів та кожне громадське об’єднання, що бере участь у відповідній конференції, має один голос.

8. До повноважень наглядової ради належить призначення та дострокове припинення повноважень керівника суб’єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, затвердження програмної концепції мовлення, розгляд скарг на діяльність суб’єкта, затвердження річних звітів про діяльність, а також інші повноваження, передбачені статутом суб’єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

9. Строк повноважень членів наглядової ради складає чотири роки. Повноваження членів наглядової ради припиняються в день набуття повноважень новими членами наглядової ради за відповідною категорією. Одна й та сама особа не може входити до складу наглядової ради більше ніж два строки підряд незалежно від тривалості таких строків.

10. Національна рада розробляє та затверджує Типовий трудовий контракт з керівником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

Стаття 32. Особливості функціонування аудіовізуальних медіа громад

1. Програмна концепція мовлення аудіовізуальних медіа громад має містити зобов'язання щодо мінімальних обсягів поширення програм, що містять інформацію, пов'язану із спільним інтересом (інтересами) громади або присвячені обговоренню питань діяльності громади. Обсяг таких програм у проміжках часу між 06.00 та 23.00 має становити не менше 50 відсотків загального обсягу мовлення.

2. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа громад не можуть мати на меті отримання прибутку та можуть фінансуватись за рахунок будь-яких надходжень, не заборонених законодавством, з урахуванням вимог цього Закону, а також залучати до своєї діяльності волонтерів в порядку, визначеному Законом України «Про волонтерську діяльність».

3. Аудіовізуальні медіа громад можуть фінансуватися за рахунок коштів державного бюджету, місцевих бюджетів та бюджетних установ. Державні органи та органи місцевого самоврядування можуть створювати спеціальні бюджетні програми для підтримки розвитку аудіовізуальних медіа громад.

4. Обсяг реклами у програмах аудіовізуальних медіа громад не повинен перевищувати 50 відсотків обсягів, передбачених законодавством для інших видів аудіовізуальних медіа (крім публічних аудіовізуальних медіа). При цьому вартість рекламного часу не може бути нижчою за ринкову.

Стаття 33. Особливості ліцензування та реєстрації місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад

1. Ліцензування та реєстрація місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад здійснюється відповідно до вимог Розділу V цього Закону з урахуванням вимог цієї статті.

2. Конкурси на отримання ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа проводяться окремо від інших категорій мовлення.

3. Конкурси на отримання ліцензії на мовлення аудіовізуальних медіа громад проводяться окремо від інших категорій мовлення.

4. Рішення Національної ради про оголошення конкурсу на отримання ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад крім положень, передбачених статтею 51 цього Закону, має містити вимоги до мінімальних обсягів поширення програм, що

передбачені відповідно частиною третьою статті 30 та частиною першою статті 32 цього Закону.

5. За видачу та продовження ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад сплачується ліцензійний збір у розмірі, що дорівнює розміру реєстраційного збору.

Стаття 34. Особливості подання звітності суб'єктами у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад

1. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад упродовж 60 днів від дня закінчення звітного року публікують на своєму вебсайті (в разі його наявності) або вебсайті органу місцевого самоврядування, що є їх засновником (за відсутності власного вебсайту) звіт про використання доходів (прибутків) неприбуткової організації та фінансову звітність малого підприємства за відповідний рік.

2. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад упродовж 60 днів від дня закінчення звітного року подають до Національної ради інформацію, передбачену частиною першою цієї статті, а також інформацію про фізичних та (або) юридичних осіб, внески (надходження) від яких становили 5 та більше відсотків сукупного розміру доходів станом на останній день звітного року.

3. Національна рада публікує інформацію, передбачену частиною другою цієї статті, на своєму вебсайті впродовж 30 днів від дня отримання цієї інформації.

4. Щодо кожної з осіб, зазначених у цій статті, подається така інформація:

1) щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності), громадянство, дата народження; розмір внеску (надходження);

2) щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані; розмір внеску (надходження).

РОЗДІЛ IV.
ВИМОГИ ДО ЗМІСТУ ІНФОРМАЦІЇ ТА ОРГАНІЗАЦІЇ НАДАННЯ МЕДІА-СЕРВІСІВ

Стаття 35. Обов'язки суб'єктів у сфері медіа щодо організації надання медіа-сервісів

1. Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані:

1) отримувати ліцензію, проходити реєстрацію або отримувати дозвіл на

тимчасове мовлення, якщо запланована діяльність потребує отримання ліцензії, обов'язкової реєстрації або отримання дозволу на тимчасове мовлення відповідно до цього Закону;

2) подавати Національній раді відомості про структуру власності, заяви про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності у випадках, встановлених статтею 26 цього Закону;

3) розмістити актуальні відомості про свою структуру власності на своєму вебсайті (в разі його наявності) у випадках, встановлених статтею 26 цього Закону;

4) дотримуватися умов ліцензії або умов дозволів на тимчасове мовлення;

5) за умови, якщо сервіс є платним, попереджати користувачів перед початком надання сервісу або через визначені в договорі канали комунікації про те, що сервіс є платним, інформувати про вартість такого сервісу та спосіб оплати;

6) вести облік кількості користувачів своїх сервісів у випадках, передбачених цим Законом, та надавати таку інформацію Національній раді в порядку, передбаченому цим Законом;

7) дотримуватися інших вимог та заборон, передбачених законодавством.

2. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані затвердити та оприлюднити на своєму вебсайті (в разі його наявності) редакційний статут, що містить вимоги до створення та поширення інформації, розроблені відповідно до вимог законодавства та стандартів журналістики.

Стаття 36. Обмеження щодо змісту інформації

1. На території України в медіа та на платформах спільного доступу до відео забороняється поширювати:

1) заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, інформацію, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

2) висловлювання, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

3) висловлювання, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, фізичних вад, стану здоров'я або за іншою ознакою;

4) пропаганду або заклики до тероризму та терористичних актів, інформацію, що виправдовує чи схвалює такі дії;

5) фільми, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України “Про кінематографію”;

6) порнографічні матеріали, а також матеріали, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

7) пропаганду вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

8) пропаганду жорстокого поводження з тваринами;

9) інструкції або поради щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

10) інформацію, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов’язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті. Особливості розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять популяризацію радянських органів державної безпеки, регулюються Законом України «Про кінематографію»;

11) інформацію, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру, крім випадків, передбачених Законом України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»;

12) інформацію, що містить пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України “Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україні”;

13) інформацію, що принижує або зневажає державну мову.

2. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги пунктів 1-4, 6-13 частини першої цієї статті. До затвердження відповідних критеріїв, Національна рада обґрунтовує застосування обмежень, передбачених частиною першою цієї статті, самостійно у своїх рішеннях.

Стаття 37. Вихідні дані

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані повідомляти вихідні дані у такий спосіб:

1) під час телемовлення на екрані безперервно демонструвати логотип;

2) під час радіомовлення не рідше ніж щогодини передавати позивні;

3) розміщувати на своєму вебсайті (в разі його наявності) інформацію про суб'єкта, у тому числі його повне найменування, поштову адресу, телефон, адресу електронної пошти, ідентифікатор медіа в Реєстрі.

2. Лінійні медіа, що поширюються на одній території в одній й тій самій формі (телемовлення або радіомовлення), не можуть мати однакові вихідні дані, крім випадків, якщо такі медіа належать одному суб'єкту.

3. Суб'єкти у сфері нелінійних медіа зобов'язані оприлюднювати та регулярно оновлювати на своєму вебсайті (у відповідному додатку) такі вихідні дані:

1) офіційна (зареєстрована) назва нелінійного медіа;

2) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;

3) ідентифікатор нелінійного медіа в Реєстрі.

4. Суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані у кожному випуску друкованого медіа повідомляти такі вихідні дані:

1) офіційна або зареєстрована назва друкованого медіа;

2) порядковий номер випуску друкованого медіа і дата його виходу в світ;

3) індекс видання, розповсюджуваного за передплатою;

4) тираж відповідного номеру друкованого медіа;

5) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;

6) ідентифікатор друкованого медіа в Реєстрі (у разі реєстрації такого медіа).

5. Зареєстровані суб'єкти у сфері онлайн-медіа зобов'язані оприлюднювати та регулярно оновлювати на своєму вебсайті (у своєму онлайн-профілі) такі вихідні дані:

1) офіційна (зареєстрована) назва онлайн-медіа;

2) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;

3) ідентифікатор онлайн-медіа в Реєстрі.

Стаття 38. Національний продукт

1. Для лінійних медіа, крім іноземних лінійних медіа, що підлягають реєстрації в порядку, визначеному статтею 66 цього Закону, національний продукт має становити не менш ніж 50 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, крім випадків, визначених частинами другою-четвертою цієї статті.

2. Вимоги частини першої цієї статті не поширюються на лінійні медіа, які відповідно до рішення Національної ради віднесені до тематичних, тобто таких, що мають на меті задоволення інтересів певної аудиторії, крім зазначених в частині третій цієї статті. Критерії віднесення лінійних медіа до тематичних та обсяги національного продукту для таких медіа розробляються та затверджуються Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

3. Для лінійних медіа, основу програмної концепції мовлення яких становлять дитячі програми, національний продукт має становити не менш ніж 25 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, за умови, що такі лінійні медіа здійснюють мовлення виключно державною мовою.

4. Вимоги частин першої, другої та третьої цієї статті не поширюються на лінійні медіа, які є версіями іноземних лінійних медіа (крім медіа держави-агресора (держави-окупанта)), представлених більш ніж в п’яти країнах, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про транскордонне телебачення і законодавства України, за умови, що такі лінійні медіа здійснюють мовлення виключно державною мовою.

5. Під час дії воєнного, надзвичайного стану, а також визначеного Національною радою періоду, що необхідний для відновлення сфери медіа, Національна рада має право зменшувати обсяг національного продукту.

Стаття 39. Європейський продукт

1. Для телеканалів, крім іноземних лінійних медіа, що підлягають реєстрації в порядку, визначеному статтею 66 цього Закону, європейський продукт має становити не менш ніж 55 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, який визначається без врахування новин, трансляції спортивних подій та ігор, реклами, телепродажу. Для тематичних телеканалів вимоги щодо обсягу європейського продукту встановлюються Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

2. Для нелінійних аудіовізуальних медіа європейський продукт має становити не менш ніж 30 відсотків каталогу програм. Суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення мають забезпечити видимість таких

продуктів у каталозі.

3. Для телеканалів європейський продукт, створений незалежними студіями-виробниками, має становити не менше 10 відсотків від загального тижневого обсягу мовлення, обрахованого за виключенням часу, присвяченого новинам, рекламній інформації та трансляції спортивних подій.

При цьому не менше половини таких програм мають бути створені впродовж попередніх п’яти років.

4. Добірка пісень, інструментальних музичних творів чи музичних кліпів може бути віднесена до європейського продукту, незалежно від походження окремих пісень, інструментальних музичних творів чи музичних кліпів, включених до неї, якщо така програма відповідає вимогам, визначеним у статті 1 цього Закону.

Стаття 40. Мова у сфері аудіовізуальних медіа

1. Програми державною мовою, у тому числі фільми, у загальному тижневому обсязі мовлення телемовників - ліцензіатів у кожному з проміжків часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 22.00 мають становити:

1) для телеканалів загальнонаціональної і регіональної категорій, - не менше 90 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів місцевої категорії, - не менше 80 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

2. Програми державною мовою, у тому числі фільми, у загальному тижневому обсягу мовлення телемовників – реєстрантів у кожному з проміжків часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 22.00 мають становити:

1) для телеканалів, програми яких ретранслюються провайдерами аудіовізуальних сервісів на території виключно однієї області, - не менше 80 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

2) для телеканалів, які не підпадають під дію пункту 1 частини другої цієї статті, - не менше 90 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

3. Радіомовники зобов’язані при здійсненні радіомовлення:

1) забезпечувати частку пісень (музичних творів з текстом) державною мовою в обсязі не менше 40 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 40 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00;

2) забезпечувати частку пісень державною мовою не менше 25 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 25 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00, якщо умовами ліцензії відповідного

радіомовника передбачено, що серед поширюваних ним музичних творів частка пісень офіційними мовами Європейського Союзу становить не менше 60 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 60 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00;

3) забезпечувати не менше 90 відсотків тижневого обсягу ведення програм, у тому числі новинно-аналітичних блоків, розважальних програм (дикторами, ведучими радіопрограм) державною мовою.

Обсяг частки пісень державною мовою або іноземними мовами, які є офіційними мовами Європейського Союзу, визначається в програмній концепції мовлення радіомовника.

4. Тижневий обсяг програм новин державною мовою телемовника або радіомовника, який є ліцензіатом або реєстрантом, має становити не менше 90 відсотків загальної тривалості всіх програм новин, поширених таким мовником у кожному проміжку часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 22.00.

5. Телемовники та радіомовники, які здійснюють мовлення мовами корінних народів України, незалежно від територіальної категорії, повинні забезпечити сумарний тижневий обсяг мовлення державною мовою та мовами корінних народів України в обсязі не менше 75 відсотків, при цьому не менше 30 відсотків – державною мовою, у тому числі програм новин, інформаційно-аналітичних та розважальних програм (ведучими (дикторами) радіопрограм).

6. При обчисленні частки програм, у тому числі фільмів, виконаних державною мовою, враховується загальна тривалість програм, у тому числі фільмів (крім пісень та музичних кліпів) або їхніх частин, створених, дубльованих або озвучених державною мовою, які телемовник чи радіомовник поширював впродовж тижня у проміжки часу, визначені цією статтею Закону. При цьому мова виконання (озвучення, дубляжу) програм та/або фільмів визначається відповідно до частини сьомої цієї статті.

Телемовники у кожному із визначених у цій статті проміжків часу здійснюють поширення програм, у тому числі фільмів, які не є виробленими телемовником або на його замовлення, виключно державною мовою, за винятком програм, в тому числі фільмів (крім дитячих та анімаційних), створених до 1 серпня 1991 року.

Програми, у тому числі фільми (крім анімаційних програм і програм для дітей), створені до 1 серпня 1991 року та виконані не державною мовою, мають бути субтитровані державною мовою.

Фільми, створені на території республік колишнього СРСР мовами, відмінними від російської або української мов, та які в подальшому дубльовані російською мовою, мають бути озвучені або дубльовані державною мовою.

7. Програма вважається виконаною державною мовою, якщо виступи (репліки) ведучих (дикторів) програми, осіб, які беруть участь у програмі, виконані, дубльовані, озвучені (з урахуванням вимог цього Закону) державною мовою.

Програма, що транслюється в прямому ефірі, вважається виконаною державною мовою, якщо виступи (репліки) ведучих (дикторів) програми виконані державною мовою.

Фільм вважається виконаним державною мовою, якщо звуковий ряд при його демонструванні (розповсюдженні) виконаний, дубльований, озвучений державною мовою. Для цілей реалізації художнього, творчого задуму допускається у фільмі (крім дитячих та анімаційних фільмів) використання інших мов в обсязі не більше 10 відсотків загальної тривалості всіх реплік учасників фільму, при цьому всі іншомовні репліки субтитруються державною мовою.

8. У програмі, у тому числі фільмі, виконаних державною мовою, допускається використання інших мов без дублювання або озвучення у таких випадках:

1) у репортажі з місця події (крім мови та реплік журналістів відповідного медіа);

2) у музичних творах з текстом (піснях), які є частиною програми немузичного жанру чи фільму та використані в ній лише як звуковий супровід;

3) у музичних кліпах, що містять текстовий супровід;

4) у будь-яких творах, виступах, виконанні тощо мовами корінних народів України;

5) при використанні коротких уривків об’єктів авторського або суміжних прав (цитування) мовою оригіналу обсягом, що обумовлений творчим задумом відповідно до положень чинного законодавства України.

6) у виступах, інтерв’ю, коментарях, поясненнях, запитаннях тощо осіб, які беруть участь у програмі (крім, ведучих (дикторів) програми), або в окремих репліках ведучих (дикторів) програми в обсязі, обумовленому творчим задумом програми.

9. Передбачені цією статтею Закону вимоги до мови аудіальних та аудіовізуальних медіа не застосовуються до:

1) суб’єктів у сфері державного іномовлення;

2) суб’єктів, що надають аудіовізуальні медіа-сервіси виключно за межами України (закордонне мовлення);

3) мовників, основу програмної концепції мовлення яких становлять науково-просвітницькі програми, виконані однією або декількома офіційними мовами Європейського Союзу;

4) мовників - реєстрантів, якщо відповідний телеканал або радіоканал спрямований виключно на вивчення іноземних мов;

5) іноземних лінійних медіа, що підлягають реєстрації в порядку, визначеному статтею 66 цього Закону.

10. Програми закордонного мовлення можуть ретранслюватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів або іншими суб’єктами у сфері медіа виключно з використанням звукового ряду, що відповідає вимогам частин першої-другої цієї статті щодо мінімального обсягу мовлення державною мовою. Умови договору на ретрансляцію на території України програм закордонного мовлення мають містити зобов'язання провайдера аудіовізуальних сервісів або іншого суб’єкта у сфері медіа щодо обрання мови звукового ряду, який використовується при ретрансляції програм.

11. Програми мовників, основу програмної концепції мовлення яких відповідно до ліцензії на мовлення становлять науково-просвітницькі програми, виконані однією або декількома офіційними мовами Європейського Союзу, можуть ретранслюватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів або іншими суб’єктами у сфері медіа виключно з використанням звукового ряду, в якому використовуються офіційні мови Європейського Союзу, державна мова або мови корінних народів України. Умови договору на ретрансляцію на території України програм таких мовників мають містити зобов'язання провайдера аудіовізуальних сервісів або іншого суб’єкта у сфері медіа щодо обрання мови звукового ряду, який використовується при ретрансляції програм.

12. Суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення зобов’язані забезпечувати в каталозі програм частку програм, у тому числі фільмів, виконаних державною мовою, в обсязі не менше 25 відсотків від загальної кількості програм, у тому числі фільмів. При цьому мова виконання (озвучення, дубляжу) програм та/або фільмів визначається відповідно до частини сьомої цієї статті.

13. У випадку, якщо програма, що поширюється аудіовізуальним медіа або провайдером аудіовізуального сервісу, має дві і більше звукових доріжок, доріжка з державною мовою за її наявності має бути встановленою за замовчуванням.

14. Провайдери аудіовізуальних сервісів зобов’язані забезпечувати в кожному з пакетів телеканалів, доступ до яких надається ними користувачам, частку телеканалів, що розповсюджуються державною мовою, в обсязі не менше 60 відсотків від загальної кількості телеканалів в такому пакеті, крім пакетів телеканалів еротичного спрямування або телеканалів без текстового

супроводу. При цьому для цілей цього положення телеканалами, що розповсюджуються 100% державною мовою, вважаються телеканали, що отримали ліцензію чи зареєстровані відповідно до статей 50, 63 цього Закону.

Стаття 41. Мова друкованих та онлайн-медіа

1. Друковані медіа в Україні видаються (виходять) державною мовою, а також іншими мовами, в порядку визначеному Законом України «Про функціонування української мови як державної».

2. Суб'єкт у сфері онлайн-медіа самостійно визначає мову поширення інформації крім випадків, передбачених Законом України «Про функціонування української мови як державної».

Стаття 42. Захист дітей

1. У матеріалах медіа (крім фільмів) обмежується поширення інформації, що може завдати значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей та у яких міститься така інформація:

1) надмірне зосередження уваги на насильстві, а саме поширення висловлювань або зображень насильства, які не є обґрунтованими або є надмірними в контексті відповідної програми чи публікації;

2) позитивна оцінка нанесення, завдання самому собі каліцтва або до вчинення самогубства, деталізація засобів і обставин самогубства;

3) демонстрування жорстокого поводження з тваринами, методів умертвіння тварин, демонстрація великим планом такої, що вмирає, або жорстоко понівеченої тварини за винятком випадків, коли така демонстрація необхідна для популяризації гуманного ставлення до тварин та за умови попередження глядачів про сцени жорстокості;

4) позитивна оцінка вандалізму;

5) позитивна оцінка злочинного діяння або ідеалізація злочинця, моделювання злочинних дій, та/або демонстрація дій, відтворення яких дітьми може бути небезпечним для їх здоров'я і життя;

6) позитивна оцінка залежності від наркотичних, токсичних, психотропних речовин, тютюну чи алкоголю, а також від інших речовин, які використовуються або можуть використовуватися з метою одурманення, заохочення їх вживання, виробництва, розповсюдження чи придбання, крім творів мистецтва;

7) нецензурні висловлювання, слова, або непристойні жести, крім випадків використання у творах мистецтва або відтворення в повідомленнях про новини дня або поточні події, що мають характер звичайної прес-інформації;

8) заклики грати в азартні ігри, спонукання до участі чи запрошення до азартних ігор;

9) демонстрація великим планом тіла померлої, такої, що вмирає, або жорстоко понівеченої людини, за винятком випадків, коли така демонстрація необхідна для ідентифікації особи та за умови попередження глядачів про сцени жорстокості.

Демонстрування фільмів здійснюється відповідно до умов розповсюдження і демонстрування фільмів відповідно до Закону України «Про кінематографію».

2. Лінійними медіа інформація, що може завдати значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, передбачена частиною першою цієї статті, може поширюватися з урахуванням:

а) обмежень щодо часу поширення фільмів в залежності від індексу глядацької аудиторії (“16” - показ можливий у будь-який ефірний час; “18” - показ можливий з 22.00 до 6.00 години) порядок визначення яких встановлюється законодавством про кінематографію;

б) обмежень щодо часу поширення інших програм (крім фільмів) в залежності від вікової категорії аудиторії, на яку вони розраховані.

Програми (крім фільмів) розраховані на глядацьку аудиторію не менш як 16 років, можуть поширюватися без обмежень по часу трансляції, проте з інформуванням користувачів про рекомендований вік глядацької аудиторії.

Програми (крім фільмів) розраховані на глядацьку аудиторію не менш як 18 років, можуть поширюватися лише у проміжках часу між 22.00 та 06.00 та з обов’язковим інформуванням користувачів про обмеження глядацької аудиторії або в будь-який час за умови використання системи умовного доступу.

3. Інформація, передбачена частиною першою цієї статті, програми чи фільми еротичного спрямування можуть поширюватись без обмежень у часі суб’єктами у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення та провайдерами аудіовізуальних сервісів лише в разі застосування системи умовного доступу (батьківського контролю).

4. Програми, які поширюються аудіовізуальними медіа та містять інформацію, що може завдати значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, мають бути позначені спеціальними попередженнями. Такі попередження в лінійних медіа мають демонструватись упродовж всієї програми.

Відповідні спеціальні попередження зазначаються у розкладах програм або в каталозі програм.

5. У програмах, що поширюються аудіальними медіа та містять

інформацію, що може завдати значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, на початку програми оголошується звукове попередження про шкоду, яка може бути завдана дітям та рекомендовану мінімальну вікову категорію.

6. Онлайн-медіа можуть поширювати інформацію, передбачену частиною першою цієї статті, за умови забезпечення належного попередження про потенційну шкідливість такої інформації для дітей.

7. Відповідальність за забезпечення програм відповідними спеціальними попередженнями або звуковими попередженнями, передбаченими цією статтею Закону, покладається на суб'єкта у сфері медіа.

8. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує вимоги, які є обов’язковими для виконання суб'єктами у сфері медіа, де визначено:

1) критерії визначення інформації, зазначеної у частині першій цієї статті, критерії її класифікації;

2) розподіл дітей на вікові категорії та критерії класифікації програм (крім фільмів) за віковими категоріями аудиторії, на яку вони розраховані;

3) вимоги до демонстрування спеціальних попереджень (включаючи їх ескізи) та вимоги до оголошення звукових попереджень, передбачених цією статтею Закону;

4) порядок віднесення суб'єктом у сфері медіа інформації до відповідних категорій та обрання відповідних спеціальних попереджень.

До створення органу спільного регулювання, Національна рада має право самостійно розробити та затвердити відповідні вимоги. Затверджені Національною радою вимоги діють до затвердження відповідних кодексів (правил) спільного регулювання.

9. Суб'єкт у сфері медіа на підставі характеристик і критеріїв класифікації інформації (програм), визначених відповідно до частини восьмої цієї статті, самостійно відносить програми до певної категорії та застосовує відповідні спеціальні попередження, передбачені цією статтею Закону.

10. За винятком випадків, коли це здійснюється в найкращих інтересах дитини, суб’єкти у сфері медіа не мають права без письмової згоди хоча б одного з батьків або осіб, що їх замінюють, оприлюднювати фото дитини, яка зазнала фізичного чи сексуального насилля, а також розголошувати будь-яку інформацію, яка:

1) може сприяти ідентифікації дитини, яка задіяна в кримінальному провадженні у будь-якому статусі або щодо якої є інформація про здійснення нею правопорушення;

2) стосується факту самогубства дитини, при цьому ідентифікує її особу.

Стаття 43. Право на відповідь та спростування

1. Особа, яка вважає, що суб'єктом у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа щодо неї було поширено відомості, які не відповідають дійсності (викладені неповно чи неточно), та принижують її честь, гідність чи ділову репутацію, має право вимагати спростування недостовірної інформації або реалізації права на відповідь.

2. Заяву про спростування або реалізацію права на відповідь має бути подано упродовж 20 днів з дня поширення відповідної інформації.

3. Заява про спростування або реалізацію права на відповідь має містити інформацію про заявника та його контактні дані, посилання на відповідну програму чи публікацію, що є предметом заяви, зокрема, назву, дату та час оприлюднення (для онлайн-медіа – також електронну адресу), перелік тверджень та відомостей, які заявник вважає такими, що не відповідають дійсності (викладені неповно чи неточно), обґрунтування щодо недостовірності поширених відомостей та заподіяної шкоди честі, гідності чи діловій репутації особи. До заяви про спростування або реалізацію права на відповідь заявник відповідно повинен додати спростування або відповідь.

4. Обсяг спростування або відповіді має бути достатнім для донесення позиції заявника і не може перевищувати обсяг поширеної інформації. У випадку, якщо обсяг спростування або відповіді перевищує обсяг поширеної інформації чи спростування або відповідь не обмежується коментуванням інформації, яку заявник вважає недостовірною, суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має запропонувати заявнику скоротити або змінити спростування або відповідь. Скорочення чи інші зміни в спростуванні або відповіді, поданих заявником, без його згоди не допускаються.

5. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних або друкованих медіа зобов'язаний розглянути заяву та повідомити заявника про прийняте ним рішення упродовж 14 днів з дня її отримання. Суб'єкт у сфері онлайн-медіа зобов'язаний розглянути заяву та повідомити заявника про прийняте ним рішення невідкладно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання заяви.

6. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має право відмовити в поширенні спростування або відповіді у таких випадках:

1) обсяг спростування або відповіді, який вимагає поширити заявник, перевищує обсяг поширеної інформації, а заявник відмовився скорочувати спростування або відповідь до обсягу визначеного частиною четвертою цієї статті;

2) інформація, що вимагає поширити заявник, виходить за межі

предмету, щодо якого надається спростування або відповідь, не обмежується спростуванням та/або коментуванням інформації, яку заявник вважає недостовірною, а заявник відмовився змінювати спростування або відповідь;

3) спростування або відповідь містить висловлювання, що розпалюють ворожнечу чи ненависть, або іншу інформацію, поширення якої заборонено відповідно до чинного законодавства України;

4) поширення спростування або відповіді може призвести до порушення прав третіх осіб та/або пред'явлення правових вимог до суб'єкта у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа з боку третіх осіб в порядку цивільного судочинства;

5) якщо мова спростування або відповіді є іншою, ніж державна мова або мова інформації, щодо якої подається спростування чи відповідь;

6) спростування або відповідь містить інформацію, що ображає честь, гідність ділову репутацію медіа або його працівників;

7) порушено строки, визначені в частині другій цієї статті;

8) поширена інформація не стосується заявника;

9) заява не містить інформації, зазначеної в частині третій цієї статті.

7. Крім випадків, передбачених частиною шостою цієї статті, суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має право відмовити в поширенні спростування з наданням обґрунтованої письмової відповіді, якщо:

1) поширена інформація є оціночними судженнями або він має достатні докази того, що поширена ним інформація відповідає дійсності, достатньо повно та точно відображає факти, про які йдеться;

2) якщо поширена інформація є дослівним відтворенням публічних виступів або повідомлень, публічної інформації державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб;

3) якщо поширена інформація є дослівним відтворенням матеріалів, поширених іншим зареєстрованим медіа або медіа, щодо якого не існує вимог обов'язкової реєстрації, за наявності інформації про осіб, що здійснюють редакційний контроль, їх місцезнаходження та діючі контакти та з посиланням на таке медіа;

8. У разі відсутності підстав для відмови, спростування або відповідь поширюється:

1) суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа – у найкоротший можливий строк, але не пізніше ніж на п'ятнадцятий день з дня отримання відповідної заяви;

2) суб'єктом у сфері онлайн-медіа – невідкладно, але не пізніше ніж на п'ятий день з дня отримання відповідної заяви;

3) суб'єктом у сфері друкованих медіа – у найближчому (після

отримання відповідної заяви) запланованому випуску друкованого медіа.

9. Поширення спростування або відповіді в аудіовізуальному медіа має відбуватись у встановлені цією статтею Закону строки у випуску відповідної програми і у спосіб, максимально наближений до способу поширення інформації, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь.

У разі неможливості поширення спростування або відповіді у тій же програмі, спростування або відповідь поширюється у тому ж проміжку часу (годині) та в той же день тижня, коли поширювалася відповідна програма, крім випадків, коли заявник надав згоду на поширення в інший час.

10. Поширення тексту спростування або відповіді в друкованому медіа має бути набрано тим же шрифтом і поміщено під заголовком «Спростування» або «Відповідь» на тому ж місці шпальти, де містилася інформація, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь.

11. Поширення спростування або відповіді в онлайн-медіа має відбуватись у спосіб, максимально наближений до способу поширення інформації, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь (у тому ж обсязі, на тій же веб-сторінці або у тому ж розділі вебсайту тощо). Якщо спростування або відповідь неможливо розмістити на одній веб-сторінці з оригінальною публікацією, суб’єкт у сфері онлайн-медіа має забезпечити перехресні посилання між відповідними публікаціями та розмістити поряд з оригінальним матеріалом повідомлення про те, що інформація з цієї публікації була спростована або стала предметом реалізації права на відповідь.

12. Спростування або відповідь поширюється безкоштовно для заявника. Якщо інформація, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь, поширювалась на платній основі, суб’єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має право вимагати відшкодування нанесеної йому шкоди від замовника поширення такої інформації в порядку, встановленому законом.

13. Відповідь на відповідь не надається.

14. У спростуванні або відповіді має бути зазначено, яка інформація не відповідає дійсності (викладена неповно чи неточно), коли і в якій програмі чи публікації вона була поширена.

15. Відмова поширити спростування або відповідь, дії суб’єкта у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа з поширення спростування або відповіді, які не відповідають вимогам цієї статті, можуть бути оскаржені в суді.

16. Подання особою заяви про спростування або реалізацію права на

відповідь не є обов'язковою умовою для звернення до суду з відповідним позовом.

17. Особливості спростування недостовірної інформації або реалізації права на відповідь можуть встановлюватися законами України.

Стаття 44. Мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті

1. У разі оголошення актом Верховної Ради України або Президента України загальнонаціонального дня трауру (скорботи, жалоби), суб'єкти у сфері лінійних медіа упродовж дванадцяти годин з моменту опублікування на вебсайті відповідного державного органу такого акта зобов'язані внести передбачені цією статтею Закону зміни до розкладу програм у відповідний день.

2. У разі оголошення дня трауру (скорботи, жалоби) суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані:

1) припинити поширення комедійних та еротичних фільмів, гумористичних, розважальних та музичних програм, що містять твори мажорного звучання (крім дитячих програм), телевізійних і радіовікторин, музичних програм на замовлення у прямому ефірі;

2) припинити поширення рекламної інформації, що містить елементи гумору та еротики;

3) поширювати в ефірі мінімум один раз на дві години інформацію про причину оголошення та інформацію про день трауру (скорботи, жалоби);

4) оголосити о 12.00 або в інший час, визначений відповідним нормативно-правовим актом, хвилину мовчання із супроводженням звуку метронома або без такого;

5) під час телемовлення на екрані безперервно демонструвати зображення палаючої свічки.

Обмеження, передбачені пунктами 3, 5 абзацу першого частини другої цієї статті не є обов'язковими для лінійних медіа, основу програмної концепції мовлення яких становлять дитячі чи музичні програми.

У день трауру (скорботи, жалоби) у програмах лінійних медіа їх власникам, посадовим чи службовим особам, творчим працівникам заборонено піддавати сумніву доречність оголошення дня трауру (скорботи, жалоби).

3. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує правила мовлення в дні пам'яті.

4. Суб'єкт у сфері лінійних медіа має право припинити в день трауру (скорботи, жалоби) чи день пам'яті поширення усіх програм.

5. Відхилення від умов ліцензії або інших вимог цього Закону щодо

обсягу певних програм у зв'язку з виконанням вимог цієї статті не вважається порушенням та не тягне за собою відповідальності суб'єкта у сфері лінійних медіа.

Стаття 45. Поширення офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані невідкладно поширювати офіційні повідомлення про надзвичайні ситуації на вимогу державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, що уповноважені законом приймати рішення в умовах надзвичайних ситуацій.

2. Зазначені у цій статті офіційні повідомлення суб'єкти у сфері лінійних медіа поширюють безкоштовно.

3. Забороняється вимагати поширення офіційних повідомлень, не передбачених цією статтею Закону.

4. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані забезпечувати доступність офіційних повідомлень, що включає, але не обмежується, дублюванням офіційних повідомлень мовою жестів або додаванням субтитрів чи аудіоопису.

Стаття 46. Доступ до інформації про події значного суспільного інтересу

1. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, повинен надати іншим суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа доступ до такої трансляції для підготовки коротких новинних повідомлень у програмах новин, способами використання, що відповідають його правам на трансляцію. Доступ до такої трансляції має бути надано на чесних та рівних умовах зі своєчасним попередженням суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа щодо виключного права на трансляцію.

2. Право на доступ до інформації про події значного суспільного інтересу для підготовки коротких новинних повідомлень мають суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа, які належать до юрисдикції України або держави-сторони Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи держави-члена Європейського Союзу, якщо ці суб'єкти не мають права на трансляцію такої події значного суспільного інтересу.

3. Загальна (сумарна) тривалість уривків аудіовізуальної інформації, отриманої від суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, не може перевищувати 90 секунд. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа мають право

вільно обирати уривки із трансляції події значного суспільного інтересу, необхідні для підготовки відповідних новинних повідомлень.

4. У випадку, якщо подія значного суспільного інтересу складається з кількох самостійних частин, вимоги, зазначені в частині третій цієї статті застосовуються до кожної самостійної частини події.

5. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який отримує доступ до трансляції події значного суспільного інтересу, має право поширювати короткі новинні повідомлення в програмах новин з використанням уривків такої трансляції упродовж 24 годин, за умови обов'язкового посилання на суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, що надав доступ. Видалення логотипу або іншої ідентифікації суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, який надав такий доступ – забороняється.

Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який отримує доступ до трансляції події значного суспільного інтересу, не має права поширювати уривки такої трансляції в режимі реального часу.

Розмір компенсації суб'єкту у сфері аудіовізуальних медіа, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, за надання доступу до трансляції для підготовки коротких новинних повідомлень, не може перевищувати додаткових витрат, що прямо пов'язані із наданням такого доступу.

6. Положення договорів, що не допускають реалізацію права на доступ до інформації про події значного суспільного інтересу для підготовки коротких новинних повідомлень, є нікчемними.

7. Національна рада, з дотриманням принципів прозорості та відкритості, визначає перелік подій значного суспільного інтересу, забезпечує своєчасне оновлення переліку та оприлюднює його в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 47. Поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами)

1. Суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа забороняється поширення програм, що містять інтерактивні конкурси (ігри, вікторини), умови яких прямо чи опосередковано передбачають оплатне набуття особою статусу учасника або в яких користувачам з метою отримання виграшу у грошовій або майновій формі за особисту перемогу, пропонується звернутися до суб'єкта чи іншої особи у будь-який спосіб (здійснити телефонний дзвінок, відправити смс-повідомлення тощо), що передбачає стягнення коштів за з'єднання або телефонну розмову за ціною, що не відповідає обраному користувачем тарифному плану, або отримання додаткової послуги постачальника

електронних комунікаційних послуг, не включеної до переліку послуг, передбачених договором з користувачем (тарифним планом).

2. Ця заборона не поширюється на:

1) програми, телеканали, радіоканали, каталоги програм із застосуванням системи умовного доступу;

2) програми з проведення розіграшів державних лотерей;

3) програми з проведення творчих конкурсів, спортивних змагань тощо, незважаючи на те, передбачається чи не передбачається їх умовами грошовий або майновий виграш;

4) програми з проведення розіграшів на безоплатній основі з рекламуванням (популяризацією) окремого товару, послуги, знака для товарів і послуг, найменування або напрямів діяльності суб'єктів господарювання та видачею виграшів у грошовій або майновій формі;

5) програми з проведення конкурсів (ігор, вікторин), умови яких передбачають безоплатне набуття особою статусу її учасника та отримання учасником, який виявив кращі особисті знання та вміння, виграшів у грошовій або майновій формі за особисту перемогу;

6) програми з проведення розіграшів, умови яких передбачають безоплатне набуття особою статусу їх учасника, для розважальних, благодійних або пізнавальних цілей.

3. Поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами) із застосуванням системи умовного доступу має постійно супроводжуватися поточною інформацією про обсяг дзвінків та шанси підключення до студії. Такі програми мають супроводжуватися текстом попередження про те, що участь в конкурсі (грі, вікторині) є платною. Кожне таке попередження має займати не менше 20 відсотків площі (обсягу) екрана. Колір тексту попередження має бути контрастним щодо кольору фону попередження, а його розмір – не меншим за розмір номера телефону, за яким користувачам пропонується телефонувати.

4. Інформація щодо умов оплатного набуття статусу учасника інтерактивного конкурсу (гри, вікторини) та інших умов участі в інтерактивному конкурсі (грі, вікторині), що поширюються у програмах, телеканалах, радіоканалах, каталогах програм із застосуванням системи умовного доступу, має наводитися також у вигляді дикторського тексту або звукового супроводу кожні п'ять хвилин упродовж поширення відповідної програми та тривати не менше 10 секунд.

5. Правила платних інтерактивних конкурсів (ігор, вікторин), що поширюються в програмах, телеканалах, радіоканалах, каталогах програм із застосуванням системи умовного доступу, має передбачати заборону участі

дітей у таких конкурсах.

Стаття 48. Облік і зберігання програм та примірників друкованих медіа

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані вести облік програм, які ними поширюються.

2. У журналі обліку програм суб'єкта у сфері лінійних медіа, який може вестися в електронному вигляді, фіксуються:

1) назва, дата поширення, час початку і закінчення програми;

2) мова програми;

3) виробник програми (із зазначенням того, чи є ця програма національним продуктом, європейським продуктом, продуктом, створеним незалежною студією-виробником) та країна походження програми.

3. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення зобов'язаний вести облік програм, включених до його каталогу програм.

4. У журналі обліку програм суб'єкта у сфері нелінійних медіа (каталозі програм на замовлення), який може вестися в електронному вигляді, фіксуються:

1) назва і тривалість програми;

2) дата включення до каталогу програм та виключення з нього;

3) мова програми;

4) виробник програми (із зазначенням того, чи є ця програма європейським продуктом), та країна походження програми.

5. Суб'єкти, визначені у частині першій та третій цієї статті, зобов'язані зберігати журнал обліку програм не менше ніж упродовж року з дня останнього запису в журналі.

6. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа зобов'язані зберігати записи програм у незмінному вигляді впродовж 20 днів з моменту їх поширення.

У разі надходження суб'єкту у сфері медіа впродовж зазначеного строку скарги, заяви про спростування або реалізацію права на відповідь, записи відповідної програми мають зберігатися до того часу, поки скаргу, заяву не буде розглянуто у встановленому законом порядку.

7. Зареєстровані суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані надсилати до Національної ради контрольні примірники кожного випуску друкованого медіа в електронній формі (за наявності), та на запит Національної ради безоплатно надсилати їй контрольні примірники кожного випуску відповідного друкованого медіа у друкованій формі. Друковані медіа не можуть поширювати розклади програм аудіовізуальних медіа-сервісів

держави-агресора.

Стаття 49. Захист прав користувачів

1. Кожен користувач в порядку, визначеному цим Законом, має право:

1) одержувати передбачену цим Законом інформацію про суб'єктів у сфері медіа та сервіси, що ними надаються;

2) звертатися до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради із зауваженнями та пропозиціями щодо умов користування медіа-сервісами, змісту, якості зображення та звуку радіоканалів, телеканалів, каталогів програм;

3) звертатися із заявами та скаргами до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради щодо порушень цього Закону;

4) направляти звернення щодо доступності для осіб з інвалідністю сервісів, які надають суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа.

2. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа (крім суб'єктів у сфері аудіальних медіа) зобов'язані кожні три роки подавати Національній раді звіт щодо забезпечення доступності своїх сервісів для осіб з інвалідністю.

РОЗДІЛ V.
ЛІЦЕНЗУВАННЯ ТА РЕЄСТРАЦІЯ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 50. Ліцензування у сфері медіа

1. Ліцензуванню підлягає виключно мовлення з використанням радіочастотного спектра (наземне ефірне мовлення) та постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра.

2. Ліцензія на мовлення з використанням радіочастотного спектра (ліцензія на мовлення) та ліцензія на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра (ліцензія на постачання послуг для потреб мовлення) видається Національною радою на конкурсних засадах.

3. Ліцензії на мінімальний обсяг каналів мовлення, гарантованих Законом України "Про Суспільні медіа України" видаються на позаконкурсних засадах.

4. Ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад видаються в загальному порядку з урахуванням особливостей, передбачених Розділом III цього Закону.

5. Ліцензія надає ліцензіату право здійснювати відповідну діяльність з використанням радіочастотного спектра. У разі якщо ліцензіат для здійснення

відповідної діяльності використовує власні чи орендовані технічні засоби, він зобов'язаний самостійно отримати необхідні дозвільні документи відповідно до Закону України "Про електронні комунікації".

6. Суб'єкт набуває статусу ліцензіата та має право розпочинати відповідну діяльність з дня видачі ліцензії.

7. Строк дії ліцензії, що видається згідно з цим Законом, становить 10 років.

8. Особливості ліцензування та реєстрації у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану визначаються відповідним положенням, яке затверджується Національною радою та встановлює:

а) особливості порядку подання та розгляду заяв на участь у конкурсі, про продовження строку дії ліцензії, про анулювання ліцензії, про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, про скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа, про внесення змін до Реєстру;

б) особливості порядку видачі та анулювання ліцензій та дозволів на тимчасове мовлення;

в) повноваження Національної ради з продовження строків на вчинення заявником, ліцензіатом або реєстрантом дій, встановлених відповідними нормами цього Закону.

Положення про особливості ліцензування та реєстрації у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану не може змінювати або розширювати встановлені цим Законом підстави для ухвалення рішень про оголошення конкурсу, про допуск до конкурсу, про визначення переможця конкурсу та видачу ліцензії, про продовження строку дії ліцензії або відмову в продовженні строку дії ліцензії, про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа або про відмову в реєстрації, про внесення змін до Реєстру чи відмову у внесенні змін до Реєстру, про анулювання ліцензії чи скасування реєстрації, зменшувати строк подання, змінювати зміст відповідних заяв та збільшувати перелік додатків до них.

9. У разі якщо до ліцензіата в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції" застосовано санкції у вигляді анулювання або зупинення ліцензії у сфері медіа чи заборони користування радіочастотним спектром України, Національна рада ухвалює рішення про анулювання або зупинення дії ліцензії на строк застосування таких санкцій.

Стаття 51. Умови та порядок організації конкурсу на отримання ліцензії

1. Видача ліцензій на мовлення та ліцензій на постачання послуг для потреб мовлення здійснюється на конкурсних засадах.

2. Національна рада оголошує конкурс на отримання ліцензії на мовлення у таких випадках:

1) отримано розрахунки щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення у відповідних смугах радіочастот, на яких ще не відбувалося мовлення;

2) збільшено кількість каналів у ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі;

3) строк дії ліцензії попереднього ліцензіата закінчився і такий строк не було продовжено у встановленому цим Законом порядку;

4) ліцензія попереднього ліцензіата була анульована в порядку, встановленому цим Законом, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або було залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили, а також якщо ліцензія попереднього ліцензіата була анульована рішенням суду й таке рішення набрало законної сили;

5) рішення Національної ради про скасування рішення про визначення переможця конкурсу не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили.

3. Національна рада оголошує конкурс на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення у таких випадках:

1) запровадження нової технології або зміна стандарту (радіотехнології) мовлення, що передбачає створення нових ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж відповідно до статті 11 цього Закону;

2) строк дії ліцензії попереднього ліцензіата закінчився і такий строк не було продовжено у встановленому цим Законом порядку;

3) ліцензія попереднього ліцензіата була анульована в порядку, передбаченому цим Законом, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або було залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили, а також якщо ліцензія попереднього ліцензіата була анульована рішенням суду й таке рішення набрало законної сили;

4) рішення Національної ради про скасування рішення про визначення переможця конкурсу не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили.

4. Національна рада зобов’язана оголосити конкурс на отримання ліцензії не пізніше 30 днів з дня настання обставин, що передбачені частинами другою та третьою цієї статті.

5. Конкурс на отримання ліцензії оголошується рішенням Національної ради, яке повинно містити:

1) інформацію про предмет конкурсу, що включає:

- для ліцензії на мовлення – територіальна категорія; технічні характеристики радіочастотного спектра та територію покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, на каналі якої здійснюватиметься мовлення;

- для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – технічні характеристики та територію покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) максимальний розмір ліцензійного збору;

3) розмір конкурсної гарантії;

4) умови ліцензії.

6. Умови ліцензії визначаються Національною радою відповідно до Плану реалізації Стратегії і передбачають вимоги щодо кожного окремого телеканалу або радіоканалу чи ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

7. Для ліцензії на мовлення умовами ліцензії можуть бути вимоги до програмної концепції мовлення, а саме – формат або зобов'язання майбутнього ліцензіата щодо забезпечення мінімальних обсягів поширення програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування.

8. Для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення умовами ліцензії можуть бути такі вимоги:

1) наявність власних чи орендованих технічних засобів електронних комунікацій або договору з постачальником електронних комунікаційних мереж та/або послуг щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) план побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі, у тому числі запропоновані етапи та строки введення її в експлуатацію;

3) максимальний рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

Для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення умовами ліцензії є також кількість каналів ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

Перелік суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які мають право на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, визначається Національною радою за підсумками відповідних

конкурсів. Рішенням про визначення переможця такого конкурсу Національна рада вносить зміни до Реєстру щодо постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, зазначаючи як умову його ліцензії обов'язок надавати такі послуги суб'єкту у сфері аудіовізуальних медіа, який отримав ліцензію на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі. Про таке внесення змін до Реєстру Національна рада повідомляє постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра через електронний кабінет.

9. Національна рада оприлюднює повідомлення про оголошення конкурсу на своєму вебсайті упродовж трьох робочих днів з дня ухвалення рішення про оголошення конкурсу та не пізніше ніж за 60 днів до закінчення строку подачі заяв на участь в конкурсі.

10. У повідомленні зазначається:

1) інформація про предмет конкурсу, що вказана в рішенні про оголошення конкурсу;

2) умови ліцензії;

3) розмір конкурсної гарантії;

4) максимальний розмір ліцензійного збору;

5) перелік документів, що повинні додаватися до заяви, та вимоги до їх оформлення;

6) граничний термін подачі заяв на участь в конкурсі;

7) адреси та порядок подання заяви та документів на конкурс, у тому числі порядок подання заяви через електронний кабінет;

8) банківські реквізити рахунку для внесення гарантії та призначення платежу;

9) граничний термін розгляду заяв на участь в конкурсі.

Стаття 52. Подача документів на участь в конкурсі

1. Для участі в конкурсі претендент подає заяву за формою, що встановлюється Національною радою. У заяві повинні бути зазначені такі відомості про претендента:

1) для юридичної особи:

а) ідентифікаційні дані;

б) адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням);

в) контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

г) відомості про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою; для публічних

аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад додатково - підтвердження статусу неприбутковості;

ґ) прізвище, ім’я та по батькові керівника юридичної особи;

2) для фізичної особи-підприємця:

а) ідентифікаційні дані;

б) місце реєстрації або надання сервісу, контактні дані (телефон, адреса електронної пошти).

2. Національна рада забезпечує автоматичний імпорт інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з відповідних державних реєстрів в порядку, передбаченому статтею 69 цього Закону. Інформація, яка міститься в інших державних реєстрах та є відкритою не може бути витребувана Національною радою у претендентів на отримання ліцензії.

3. До заяви додаються:

1) нотаріально посвідчені копії установчих документів претендента, якщо установчі документи не можуть бути отримані через офіційні вебсайти державних органів України за унікальним ідентифікатором;

2) копія документу, що підтверджує внесення конкурсної гарантії (крім конкурсів на отримання ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад);

3) для участі в конкурсі на отримання ліцензії на мовлення – інформація про вихідні дані та зобов’язання претендента, спрямовані на виконання вимог, зазначених в частині сьомій статті 51 цього Закону;

4) для участі в конкурсі на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – зобов’язання претендента, спрямовані на виконання вимог, зазначених в частині восьмій статті 51 цього Закону.

4. Подання заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

5. Інформація та документи, що подаються претендентом відповідно до цієї статті, є відкритими, оприлюднюються на вебсайті Національної ради не пізніше ніж за чотирнадцять днів до дня проведення конкурсу, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

6. Для підтвердження наміру взяти участь в конкурсі та оплатити в разі перемоги ліцензійний збір, претендент повинен внести гарантію у розмірі 10 відсотків максимального розміру ліцензійного збору відповідно до умов ліцензії (крім конкурсів на отримання ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад).

7. У разі перемоги в конкурсі внесена учасником конкурсу гарантія зараховується як частина суми ліцензійного збору. У разі відмови учасника від

участі в конкурсі, а також у разі несплати переможцем конкурсу ліцензійного збору у встановлений цим Законом строк, гарантія такого учасника конкурсу зараховується до Державного бюджету України.

8. Гарантії, внесені претендентами, яким було відмовлено в допуску до конкурсу, а також учасниками, які не перемогли в конкурсі, повертаються їм упродовж 30 днів після прийняття рішення про відмову в допуску до конкурсу або про визначення переможця конкурсу на підставі заяви, яка подається ними до Національної ради

9. У разі подання неповної інформації, неподання окремих документів (інформації), передбачених у частинах першій та третій цієї статті, Національна рада зобов'язана повідомити про це претендента не пізніше ніж на десятий день після отримання заяви на участь у конкурсі із зазначенням чіткого та вичерпного переліку недоліків. Для виправлення недоліків претенденту надається десять робочих днів з дня направлення йому такого повідомлення.

Стаття 53. Визначення учасників конкурсу

1. Національна рада своїм рішенням допускає до конкурсу претендентів, що подали заяву та документи (інформацію), визначені в частинах першій та третій статті 52 цього Закону.

2. Претендент не допускається до конкурсу, якщо:

1) заяву подано пізніше граничного терміну, визначеного в повідомленні про оголошення конкурсу;

2) структура власності претендента не відповідає вимогам, визначеним частинами першою-третьою статті 21, частинами першою та п'ятою статті 24, частиною другою статті 25, частиною першою статті 120 цього Закону;

3) відомості зазначені у заяві та документах, поданих для участі в конкурсі не відповідають дійсності;

4) порушено встановлені цим Законом або умовами конкурсу вимоги до оформлення заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються, за умови що Національна рада повідомляла про це претендента в порядку, встановленому частиною дев'ятою статті 52 цього Закону, але такі порушення не були виправлені претендентом;

5) в разі несплати конкурсної гарантії;

6) якщо до претендента в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції" застосовано санкції у вигляді анулювання або зупинення ліцензії у сфері медіа чи заборони користування радіочастотним спектром України.

3. Рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу ухвалюється

Національною радою упродовж одного місяця з дня спливу граничного терміну для подання заяв на участь у конкурсі, визначеного в повідомленні про оголошення конкурсу.

4. Рішення про відмову в допуску до конкурсу повинно містити детальне обґрунтування і вказувати на встановлені факти, що підтверджують наявність передбачених частиною другою цієї статті підстав для прийняття відповідного рішення.

5. Національна рада повідомляє претенденту рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу та оприлюднює інформацію про це на своєму вебсайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

Стаття 54. Призначення та проведення конкурсу

1. У разі допуску до конкурсу принаймні одного претендента Національна рада ухвалює рішення про проведення конкурсу.

2. Конкурс проводиться не пізніше ніж через 90 днів після закінчення кінцевого терміну подачі заяв на участь в конкурсі, але не раніше ніж через 30 днів після закінчення такого терміну.

3. Учасники конкурсу повідомляються Національною радою про день, час та місце проведення конкурсу впродовж п’яти робочих днів після прийняття рішення про проведення конкурсу, але не пізніше ніж за п’ять робочих днів до дня його проведення.

4. Інформація про день, час та місце проведення конкурсу оприлюднюється на вебсайті Національної ради не пізніше ніж за п’ять робочих днів до дня проведення конкурсу.

5. Національна рада проводить конкурс на відкритому засіданні, на якому розглядаються подані заяви, заслуховуються представники претендентів та визначається переможець конкурсу.

6. Присутнім на засіданні Національної ради учасникам конкурсу чи їх представникам надаються рівні можливості для виступу та представлення своїх заяв на участь у конкурсі.

7. Відсутність учасників конкурсу чи їх представників під час розгляду та прийняття рішення щодо поданих на конкурс заяв, визначення переможця конкурсу, не є перешкодою для розгляду та прийняття відповідних рішень Національною радою.

8. Учасник конкурсу до його проведення має право повідомити про відмову від участі в конкурсі. У разі відмови від участі всіх учасників конкурсу, Національна рада скасовує такий конкурс та зобов’язана оголосити новий конкурс.

9. Якщо у визначений строк для подачі заяв не надійшло жодної заяви

на участь в конкурсі або якщо за результатами розгляду заяв на участь в конкурсі Національна рада не допустила до участі в конкурсі жодного претендента, Національна рада продовжує граничний термін прийому заяв, відкладає проведення конкурсу на певний строк або скасовує конкурс.

У таких випадках Національна рада повідомляє про прийняте рішення в порядку, установленому для оголошення конкурсу.

Стаття 55. Встановлення результатів конкурсу

1. Рішення про переможця конкурсу ухвалюється на засіданні Національної ради.

2. Переможець конкурсу на отримання ліцензії на мовлення визначається за такими критеріями:

1) запропоновані учасником конкурсу обсяги поширення національного продукту;

2) запропоновані учасником конкурсу обсяги поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

3) досвід діяльності учасника конкурсу у сфері медіа (наявність грубих та значних порушень законодавства у сфері медіа).

3. Переможець конкурсу на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення визначається за такими критеріями:

1) відповідність зобов’язань учасника конкурсу умовам ліцензії;

2) наявність власних чи орендованих технічних засобів електронних комунікацій або договору з постачальником електронних комунікаційних мереж та/або послуг щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

3) запропонований учасником конкурсу план побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі, у тому числі запропоновані етапи та строки введення її в експлуатацію;

4) запропонований учасником конкурсу рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

4. У разі участі в конкурсі лише одного учасника він визнається переможцем конкурсу, за умови відповідності його зобов’язань як учасника конкурсу умовам ліцензії.

5. Національна рада у своєму рішенні щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу наводить обґрунтування щодо ступеня відповідності зазначеним у цій статті Закону критеріям стосовно кожного з учасників конкурсу, а також причин визначення учасника переможцем

конкурсу, зокрема підстав визнання його таким, що найкраще порівняно з іншими учасниками відповідає зазначеним критеріям. Одночасно з рішенням про визначення переможця конкурсу ухвалюється рішення про видачу переможцю конкурсу ліцензії.

6. Національна рада повідомляє учасникам конкурсу рішення щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу, а також оприлюднює таке рішення в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 56. Ліцензійний збір

1. За видачу або продовження строку дії ліцензії сплачується ліцензійний збір, який розраховується за методикою, яка затверджується Національною радою.

2. Методика в частині розрахунку ліцензійного збору має враховувати:

1) для ліцензії на мовлення:

- територіальну категорію, технічні характеристики радіочастотного спектра та територію покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, на каналі якої здійснюватиметься мовлення;

- обсяги поширення національного продукту;

- обсяги поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування.

2) для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення - технічні характеристики та територію покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

Стаття 57. Сплата ліцензійного збору

1. Розмір ліцензійного збору, що підлягає сплаті суб’єктом у сфері медіа, визначається у відповідному рішенні Національної ради про видачу або продовження строку дії ліцензії.

Ліцензійний збір сплачується у порядку, визначеному Національною радою, упродовж 30 днів з дня оприлюднення на вебсайті Національної ради рішення про визначення переможця конкурсу.

2. У випадку, якщо Національна рада отримала повідомлення адміністративного суду про порушення провадження у справі щодо оскарження рішення про визначення переможця конкурсу, перебіг строку сплати ліцензійного збору починається з дня набрання законної сили рішенням суду у відповідній справі.

3. У разі несплати ліцензійного збору у встановлений цією статтею Закону строк, Національна рада скасовує рішення про визначення переможця

конкурсу.

Стаття 58. Видача ліцензії

1. Не пізніше наступного дня після отримання підтвердження про сплату ліцензійного збору Національна рада зобов'язана видати ліцензію шляхом здійснення відповідного запису в Реєстрі та надіслати переможцю конкурсу повідомлення про видачу ліцензії.

2. У разі невиконання Національною радою зобов'язання, передбаченого частиною першою цієї статті, переможець конкурсу набуває статусу ліцензіата та має право розпочинати відповідну діяльність наступного дня після спливу строку, зазначеного у частині першій цієї статті.

3. Ліцензія оформлюється Національною радою в електронному вигляді й є записом у Реєстрі, який має містити таку інформацію:

1) ідентифікаційні дані ліцензіата;

2) вид діяльності, право на здійснення якого надає ліцензія;

3) дата прийняття та номер рішення Національної ради про видачу ліцензії;

4) строк дії ліцензії;

5) ідентифікатор в Реєстрі, за яким в Реєстрі доступна повна інформація про ліцензіата і умови ліцензії, у тому числі структура власності ліцензіата, а також:

- для ліцензії на мовлення – вихідні дані, територіальна категорія, технічні характеристики та територія покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження та потужність передавачів, територія розповсюдження, канал або частота мовлення), у разі наявності специфічних умов конкурсу на отримання ліцензії: програмна концепція мовлення, в тому числі зобов'язання ліцензіата щодо обсягів поширення національного продукту, формат або зобов'язання ліцензіата щодо обсягів поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

- для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення - технічні характеристики та територія покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження та потужність передавачів, територія розповсюдження, канал або частота мовлення), зобов'язання ліцензіата щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі (етапи та строки введення її в експлуатацію), рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

кількість каналів ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі та перелік суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які мають право на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі.

4. Ліцензіат самостійно отримує ліцензію у формі витягу з Реєстру через електронний кабінет.

5. Національна рада затверджує форму витягу з Реєстру та його опис відповідно до вимог цього Закону.

6. Ліцензіат, який отримав ліцензію на мовлення з використанням власних чи орендованих технічних засобів мовлення, зобов'язаний розпочати мовлення упродовж року з дня оприлюднення рішення про видачу ліцензії.

Ліцензіат, який отримав ліцензію на мовлення з використанням електронних комунікаційних мереж та/або послуг третіх осіб, зобов'язаний розпочати мовлення упродовж року з дня оприлюднення рішення про видачу ліцензії за умови технічної готовності мережі мовлення.

Про початок мовлення ліцензіат зобов'язаний повідомити Національну раду упродовж десяти днів після початку мовлення.

Ліцензіат, який отримав ліцензію на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра зобов'язаний розпочати відповідну діяльність в строки, визначені ліцензією.

7. Постачальник електронних комунікаційних мереж та/або послуг не має права надавати послуги або технічні засоби мовлення в користування особам, які не мають ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення, якщо відповідна діяльність потребує отримання ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення відповідно до цього Закону.

8. Забороняється одночасне поширення одного і того самого телеканалу, радіоканалу чи частини розкладу програм телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного спектра на одній території, в тому числі в різних територіальних категоріях, крім випадку, коли таке поширення здійснюється під час зміни технології з метою забезпечення надання сервісу в технології що запроваджується і в діючій технології.

9. Якщо сервіс надається із застосуванням системи умовного доступу, ліцензіат упродовж десяти днів після початку мовлення надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до сервісу для здійснення Національною радою офіційного моніторингу. У випадку зміни системи умовного доступу, ліцензіат зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу до сервісу упродовж чотирнадцяти днів, з дня запровадження

таких змін.

У випадку використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, ліцензіат надає Національній раді комплект такого обладнання.

Стаття 59. Продовження строку дії ліцензії

1. Кожен ліцензіат має право на продовження строку дії ліцензії за виключенням випадків, передбачених частиною сьомою цієї статті.

2. Для продовження строку дії ліцензії ліцензіат не раніше ніж за 180 днів та не пізніше ніж за 60 днів до закінчення строку дії ліцензії подає до Національної ради заяву про продовження строку дії ліцензії за формою, встановленою Національною радою.

Подання заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

3. Заява про продовження строку дії ліцензії має містити інформацію, передбачену частиною першою статті 52 цього Закону для заяви про участь в конкурсі. До заяви про продовження строку дії ліцензії додаються документи, передбачені частиною третьою статті 52 цього Закону, крім копії документу, що підтверджує внесення конкурсної гарантії.

Заява про продовження строку дії ліцензії постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням багатоканальної телемережі у стандарті передавання телевізійного зображення з використанням радіочастотного спектру для цілей цифрового наземного мовлення має містити також докази виконання умов ліцензії, строк дії якої закінчується.

4. Інформація та документи, що подаються ліцензіатом відповідно до цієї статті, є відкритими, оприлюднюються на вебсайті Національної ради упродовж десяти робочих днів з дня їх отримання Національною радою, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

5. У разі подання неповної інформації, неподання окремих документів (інформації), що передбачені цим Законом, або виявлення технічних (друкарських) помилок у поданих документах Національна рада зобов’язана повідомити про це ліцензіата не пізніше ніж на десятий день після отримання заяви про продовження строку дії ліцензії із зазначенням чіткого та вичерпного переліку недоліків. Для виправлення недоліків ліцензіату надається десять робочих днів з дня направлення йому такого повідомлення.

6. Національна рада розглядає заяву про продовження строку дії ліцензії і ухвалює рішення про продовження строку дії ліцензії або про відмову в

продовженні строку дії ліцензії не пізніше ніж за 30 днів до закінчення строку дії ліцензії.

7. Національна рада має право ухвалити рішення про відмову ліцензіату в продовженні строку дії ліцензії, якщо:

1) заяву подано поза межами строку, передбаченого частиною другою цієї статті;

2) відомості зазначені у заяві про продовження строку дії ліцензії та доданих до неї документах, не відповідають дійсності, крім помилок у ідентифікаційних даних осіб, що не впливають на прозорість структури власності;

3) порушено встановлені цим Законом вимоги до оформлення заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, за умови що Національна рада повідомляла про це ліцензіата в порядку, встановленому частиною п’ятою цієї статті, але такі порушення не були виправлені ліцензіатом;

4) упродовж строку дії ліцензії з дня її видачі чи з моменту останнього продовження строку її дії до ліцензіата за цією ліцензією Національною радою були застосовані десять чи більше заходів реагування у вигляді штрафу за вчинення значних порушень та/ або два чи більше заходи реагування за вчинення грубого порушення та які не скасовані у встановленому законом порядку на день розгляду Національною радою питання щодо продовження строку дії відповідної ліцензії;

5) структура власності ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частинами першою-третьою статті 21, частинами першою та п'ятою статті 24, пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність випливає з поданих ліцензіатом документів).

6) до ліцензіата в порядку, передбаченому Законом України “Про санкції” застосовано санкції у вигляді анулювання або зупинення ліцензії у сфері медіа чи заборони користування радіочастотним спектром України.

8. За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не випливає з поданих ліцензіатом документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури такого дослідження продовжується строк розгляду заяви, встановлений частиною шостою цієї статті.

У випадку якщо за підсумками такого дослідження структура власності

ліцензіата визнана непрозорою, чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада ухвалює рішення про відмову в продовженні строку дії ліцензії.

9. При прийнятті рішення про продовження строку дії ліцензії Національна рада не має права змінювати умови ліцензії, крім випадків, коли:

1) по закінченні строку дії ліцензії відбувається зміна стандарту (радіотехнології) мовлення з використанням каналу мовлення та/або ресурсу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) виникла необхідність зміни технічних характеристик мовлення, зумовлена внесенням відповідних змін до Плану розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні;

3) умови ліцензії не відповідають вимогам закону;

4) зміни умов ліцензії запропоновані ліцензіатом і не суперечать Плану реалізації Стратегії та умовам конкурсу на мовлення на підставі якого було отримано ліцензію, строк дії якої продовжується.

10. У випадку змін до законодавства, що ухвалені на момент продовження строку дії ліцензії, але не набрали чинності, Національна рада вказує в умовах ліцензії чинні вимоги, а також вимоги що набудуть сили з моменту ухвалення відповідних змін.

11. За продовження строку дії ліцензії сплачується ліцензійний збір.

12. Строк дії продовженої ліцензії становить 10 років.

13. Не пізніше наступного дня після отримання Національною радою підтвердження про сплату ліцензійного збору Національна рада зобов’язана надіслати ліцензіату повідомлення про продовження строку дії ліцензії.

14. Ліцензіат самостійно отримує продовжену ліцензію у формі витягу з Реєстру через електронний кабінет.

15. Рішення про відмову в продовженні строку дії ліцензії повинно містити детальне обґрунтування і вказувати на встановлені факти, що підтверджують наявність передбачених частиною сьомою цієї статті підстав для прийняття відповідного рішення.

16. Особа, якій відмовлено в продовженні строку дії ліцензії відповідно до цього Закону, зобов’язана припинити відповідну діяльність в останній день строку дії ліцензії.

17. Національна рада зобов’язана повідомити про закінчення дії ліцензії ліцензіата та внести зміни до Реєстру, а у випадку якщо діяльність здійснювалась ліцензіатом з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, - повідомити про закінчення дії ліцензії відповідного постачальника електронних

комунікаційних мереж та/або послуг.

18. Особа, якій відмовлено в продовженні строку дії ліцензії відповідно до цього Закону, має право брати участь в конкурсі на отримання ліцензії на загальних підставах відповідно до вимог цього Закону.

19. Після закінчення строку дії ліцензія на мовлення втрачає чинність, за винятком випадків, коли вчасно подана ліцензіатом заява про продовження строку дії ліцензії на мовлення не була розглянута Національною радою у визначені цим Законом строки. У цих випадках ліцензія залишається чинною до прийняття Національною радою рішення про продовження строку дії ліцензії або про відмову у продовженні строку дії ліцензії відповідно до вимог цього Закону.

20. Рішення Національної ради про відмову у продовженні строку дії ліцензії може бути оскаржене ліцензіатом до суду.

Стаття 60. Внесення змін до Реєстру щодо ліцензіатів та умов ліцензії

1. У разі виникнення підстав, передбачених цією статтею Закону, ліцензіат подає до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру за формою, встановленою рішенням Національної ради.

Подання заяви про внесення змін до Реєстру та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

Внесення змін до Реєстру щодо постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра в частині переліку суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які мають право на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, здійснюється Національною радою й не потребує подання постачальником заяви про внесення змін до Реєстру.

2. Підставами для внесення змін до Реєстру є:

1) реорганізація ліцензіата;

2) зміна структури власності ліцензіата, внаслідок якої відбулись зміни кінцевого бенефіціарного власника, ключових учасників чи власників істотної участі;

3) зміна технічних характеристик чи території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження чи потужності передавачів, території розповсюдження, каналу або частоти мовлення);

4) для ліцензії на мовлення – зміна вихідних даних;

5) для ліцензії на мовлення – намір ліцензіата внести зміни до

програмної концепції мовлення, в тому числі щодо зобов’язань ліцензіата щодо обсягів поширення національного продукту, формату (якщо формат був умовою конкурсу, за яким було отримано ліцензію) або зобов’язань ліцензіата щодо обсягів поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

6) для ліцензії на мовлення – об’єднання ліцензій одного ліцензіата з однаковою програмною концепцією мовлення в межах однієї територіальної категорії;

7) для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – намір ліцензіата змінити зобов’язання щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі (етапи та строки введення її в експлуатацію), рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

3. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 1 частини другої цієї статті, правонаступник ліцензіата, зобов'язаний упродовж десяти робочих днів з дати переходу до нього прав та обов’язків ліцензіата подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та документи, які підтверджують правонаступництво, або їх нотаріально засвідчені копії.

4. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 2 частини другої цієї статті, ліцензіат зобов'язаний впродовж 45 робочих днів з дня, коли відповідні зміни відбулися, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності.

5. У разі якщо структура власності правонаступника ліцензіата чи ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частинами першою-третьою статті 21, частинами першою та п'ятою статті 24, пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність випливає з поданих документів), Національна рада ухвалює рішення про відмову у внесенні змін до Реєстру.

6. За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності правонаступника ліцензіата чи ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не випливає з поданих документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури такого дослідження продовжується строк розгляду заяви про внесення змін до Реєстру, встановлений частиною дванадцятою цієї статті.

У випадку якщо за підсумками такого дослідження структура власності суб’єкта визнана непрозорою, чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру і ухвалює рішення про звернення до суду з позовом про анулювання ліцензії.

У випадку якщо до правонаступника ліцензіата чи ліцензіата в порядку, передбаченому Законом України “Про санкції” застосовано санкції у вигляді анулювання або зупинення ліцензії у сфері медіа чи заборони користування радіочастотним спектром України, Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру і ухвалює рішення про анулювання або зупинення дії ліцензії на строк застосування таких санкцій.

Рішення Національної ради про відмову у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 1-2 частини другої цієї статті може бути оскаржене правонаступником ліцензіата до суду.

7. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті, ліцензіат, зобов'язаний впродовж 30 днів з дня, коли відповідні зміни відбулися або стали відомі ліцензіату, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру.

8. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті, якщо зміна технічних характеристик чи території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження чи потужності передавачів, території розповсюдження, каналу або частоти мовлення) не відповідає Плану реалізації Стратегії.

9. Ліцензіат зобов’язаний звернутись до Національної ради з заявою про внесення змін до Реєстру, у разі необхідності внесення змін з підстав, передбачених пунктами 4-7 частини другої цієї статті.

10. Внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 5 частини другої цієї статті, допускається не раніше, ніж через три роки з дня видачі ліцензії, при цьому допускається лише зміна обсягів поширення національного продукту в межах 30 відсотків від передбачених умовами ліцензії. Повторне внесення змін до Реєстру, пов’язане зі зміною обсягів поширення національного продукту, дозволяється не раніше, ніж через кожні два роки.

Під час дії воєнного, надзвичайного стану, а також визначеного Національною радою періоду, що необхідний для відновлення сфери медіа, обмеження, передбачені цією частиною не застосовуються.

11. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 5-7 частини другої цієї статті, якщо запропоновані

ліцензіатом зміни не відповідають умовам конкурсу на отримання ліцензії, за підсумками якого ліцензіат отримав ліцензію.

12. Національна рада розглядає заяву і ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру упродовж 30 днів з дня отримання заяви.

13. При внесенні змін до Реєстру строк дії ліцензії не змінюється, крім випадку, коли внесення змін до Реєстру відбувається з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті.

14. У випадку внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті, строк дії ліцензії зменшується, й визначається як середній між більшим й меншим строком дії ліцензій, які об'єднуються.

15. Не пізніше п'яти робочих днів після отримання Національною радою підтвердження про сплату плати за внесення змін до Реєстру Національна рада зобов'язана внести зміни до Реєстру та надіслати ліцензіату повідомлення про внесення змін до Реєстру.

16. Ліцензіат самостійно отримує ліцензію формі витягу з Реєстру зі внесеними змінами через електронний кабінет.

17. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, не передбачених цією статтею Закону, зокрема, зміни місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) ліцензіата, керівника ліцензіата, формату (якщо формат не був умовою конкурсу, за яким було отримано ліцензію) тощо, ліцензіат упродовж п'яти робочих днів з дня настання таких змін самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет.

18. У разі неможливості виконання ліцензіатом умов ліцензії внаслідок дії воєнного, надзвичайного стану, а також у визначений Національною радою період, що необхідний для відновлення сфери медіа, такий ліцензіат зобов'язаний звернутися до Національної ради з заявою про тимчасовий відступ від умов ліцензії з обґрунтуванням причин та обсягу умов, що не можуть бути ним дотримані, а також з зазначенням строку такого тимчасового відступу.

Відступом від умов ліцензії вважається також припинення мовлення в обсязі не більше 35 відсотків загального обсягу мовлення, визначеного умовами ліцензії.

Національна рада впродовж 30 днів з дня надходження заяви ухвалює мотивоване рішення щодо допустимості або недопустимості тимчасового відступу від умов ліцензії.

Стаття 61. Плата за внесення змін до Реєстру

1. За внесення змін до Реєстру стягується плата у розмірі реєстраційного

збору, крім випадку внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої, та частиною сімнадцятою статті 60 цього Закону.

2. У разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої статті 60 цього Закону, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який розраховується відповідно до методики, яка затверджується Національною радою. При цьому методика в частині розрахунку плати за внесення змін до Реєстру має враховувати такі критерії:

1) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 3 частини другої статті 60 цього Закону:

- у разі зменшення території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, зменшення потужності передавачів, плата за внесення змін до Реєстру дорівнює розміру реєстраційного збору;

- у разі збільшення території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, збільшення потужності передавачів, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює різниці між сплаченим ним ліцензійним збором та ліцензійним збором, який він сплатив би враховуючи збільшену територію покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, збільшену потужність передавачів, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув та строку, що залишився);

2) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 5 частини другої статті 60 цього Закону:

- у разі збільшення обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, плата за внесення змін до Реєстру дорівнює розміру реєстраційного збору;

- у разі зменшення обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює різниці між сплаченим ним ліцензійним збором та ліцензійним збором, який він сплатив би враховуючи зменшені обсяги поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув та строку, що залишився);

3) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 6

частини другої статті 60 цього Закону, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює ліцензійному збору за продовження строку дії ліцензії з меншим строком дії, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув та строку, що залишився).

Розмір плати за внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої статті 60 цього Закону, що підлягає сплаті суб'єктом у сфері медіа, визначається у відповідному рішенні Національної ради про внесення змін до Реєстру.

Стаття 62. Анулювання ліцензії

1. Національна рада ухвалює рішення про анулювання ліцензії виключно в таких випадках:

1) подання ліцензіатом заяви про анулювання ліцензії;

2) внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань" запису про ліквідацію юридичної особи ліцензіата чи запису про припинення діяльності ліцензіата як фізичної особи - підприємця;

3) прийняття рішення про анулювання статусу неприбутковості (для суб'єктів у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад);

4) припинення використання стандарту (радіотехнології) мовлення щодо відповідного каналу мовлення чи його частини (окремих радіоелектронних засобів мовлення);

5) якщо ліцензіат не розпочав передбачене ліцензією мовлення в строки, передбачені частиною шостою статті 58 цього Закону;

6) якщо ліцензіат, який отримав ліцензію на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, не розпочав відповідну діяльність в строки, передбачені ліцензією;

7) невиконання ліцензіатом у встановлений строк зобов'язань, що передбачені частиною дев'ятою статті 58 цього Закону, за умови, що таке зобов'язання не виконане впродовж 48 годин з моменту отримання вимоги Національної ради;

8) якщо встановлено, що заявником на дату подачі заяви на участь у конкурсі було подано недостовірні відомості про особу кінцевого бенефіціарного власника чи його громадянство;

9) якщо встановлено, що структура власності ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частинами першою-третьою статті 21, частинами

першою та п'ятою статті 24, пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність випливає з поданих ліцензіатом документів);

10) у разі встановлення факту передачі ліцензіатом права на мовлення за ліцензією третім особам (суборенди каналу мовлення) два чи більше разів.

Цей перелік є вичерпним.

За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності ліцензіата не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не випливає з поданих ліцензіатом документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону.

У випадку якщо за підсумками такого дослідження структура власності ліцензіата визнана непрозорою, чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада ухвалює рішення про звернення до суду з позовом про анулювання ліцензії.

2. Національна рада має право звертатись до суду з позовом про анулювання ліцензії у випадках, передбачених цим Законом.

3. У разі анулювання ліцензії за рішенням суду Національна рада зобов’язана упродовж трьох робочих днів з дня отримання такого рішення, внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму вебсайті.

У разі анулювання ліцензії за рішенням Національної ради, Національна рада зобов’язана упродовж трьох робочих днів з дня прийняття такого рішення повідомити ліцензіата про анулювання ліцензії (за виключенням випадків анулювання ліцензії з підстав, передбачених пунктом 2 частини першої цієї статті), внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму вебсайті.

4. У разі якщо діяльність здійснювалась ліцензіатом з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, Національна рада зобов’язана упродовж трьох робочих днів з дня отримання рішення суду чи прийняття Національною радою рішення про анулювання ліцензії повідомити про це відповідного постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, а також Регулятора комунікаційних послуг.

5. Особа, ліцензія якої анульована відповідно до цього Закону, зобов’язана припинити відповідну діяльність упродовж одного дня з дня отримання повідомлення Національної ради про анулювання ліцензії, але не

пізніше п’яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на вебсайті Національної ради.

Продовження діяльності після спливу зазначеного строку тягне за собою відповідальність керівника ліцензіата та керівника відповідного постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг, який надає послуги з технічного обслуговування та експлуатації технічних засобів мовлення, відповідно до законодавства.

6. Особа, ліцензія якої анульована відповідно до цього Закону, має право брати участь в конкурсі на отримання ліцензії на загальних підставах відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 63. Реєстрація суб’єктів у сфері медіа

1. Обов’язковій реєстрації підлягають суб’єкти, що здійснюють мовлення без використання радіочастотного спектра, суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення, провайдери аудіовізуальних сервісів та провайдери платформ спільного доступу до відео.

2. Суб’єкти у сфері друкованих медіа можуть зареєструватись добровільно відповідно до вимог цього Закону з урахуванням особливостей, передбачених Розділом IX цього Закону.

3. Суб’єкти у сфері онлайн-медіа можуть зареєструватись добровільно відповідно до вимог цього Закону.

4. Суб’єкти, що підлягають обов’язковій реєстрації, мають право розпочинати відповідну діяльність з дня реєстрації. Це обмеження не поширюється на провайдерів платформ спільного доступу до відео.

Про початок мовлення суб’єкт, що здійснює мовлення без використання радіочастотного спектра, зобов’язаний повідомити Національну раду упродовж десяти днів після початку мовлення.

Органи державної влади та місцевого самоврядування мають право надавати державних гранти та інших видів державної підтримки, а замовляти роботи та послуги виключно у зареєстрованих медіа.

5. Для реєстрації заявник подає заяву за формою, що встановлюється Національною радою. У заяві повинні бути зазначені такі відомості про заявника:

1) для юридичної особи:

а) ідентифікаційні дані;

б) адреса, за якою здійснюється редакційний контроль, у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням (для суб’єктів у сфері аудіовізуальних, друкованих та онлайн-медіа);

в) контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

г) прізвище, ім’я та по батькові керівника юридичної особи;

ґ) кінцевий бенефіціарний власник (за наявності).

2) для фізичної особи (в тому числі фізичної особи – підприємця):

а) ідентифікаційні дані;

б) місце реєстрації або надання сервісу, контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

3) вид та опис діяльності у сфері медіа, а саме:

а) для лінійних медіа: вихідні дані; відомості про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою; для публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад додатково - підтвердження статусу неприбутковості; вид та технологія мовлення; територіальна категорія; формат; час та обсяги мовлення; наявність чи відсутність системи умовного доступу; дані щодо технології мовлення та характеристики сигналу каналу мовлення, перелік яких визначається Національною радою; постачальник електронних комунікаційних мереж та/або послуг (за наявності);

для лінійного медіа, яке є версією іноземного лінійного медіа додатково зазначаються країна походження такого іноземного лінійного медіа та країни, де представлено іноземне лінійне медіа із наданням документів, що підтверджують ці відомості;

б) для нелінійних медіа – вихідні дані; технологія, що застосовується для надання сервісу; територія надання сервісу;

в) для друкованих медіа – вихідні дані; вид друкованого медіа; періодичність виходу примірників; територія та спосіб розповсюдження примірників;

г) для онлайн-медіа – вихідні дані; вид онлайн-медіа; доменні імена, за якими медіа доступне в мережі Інтернет, із зазначенням реєстрантів відповідних доменних імен (щодо фізичних осіб – прізвище, ім’я та (за наявності) по-батькові, громадянство, відомості про місце проживання або місце перебування, щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані);

ґ) для провайдерів аудіовізуальних сервісів – відомості про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою; технологія, що застосовується для надання доступу; територія надання сервісу (адміністративно-територіальні одиниці, у межах яких розповсюджуються телеканали або радіоканали, або територія України); загальна кількість телеканалів та радіоканалів; перелік телеканалів та радіоканалів, що плануються до розповсюдження;

д) для провайдерів платформ спільного доступу до відео - вихідні дані; технологія, що застосовується для надання сервісу; територія надання сервісу;

4) для сервісів, що надаються з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних мереж та/або послуг – ідентифікаційні дані такого постачальника;

5) для сервісів, що надаються через мережу Інтернет - IP-адреса або діапазон IP-адрес, з яких здійснюється поширення сервісу; доменні імена, за якими медіа доступне в мережі Інтернет, із зазначенням реєстрантів відповідних доменних імен (щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я та (за наявності) по-батькові, громадянство, відомості про місце проживання або місце перебування, щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані); територія надання сервісів.

6. Національна рада забезпечує автоматичний імпорт інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з відповідних державних реєстрів в порядку, передбаченому статтею 69 цього Закону. Інформація, яка міститься в інших державних реєстрах та є відкритою не може бути витребувана Національною радою у реєстрантів.

7. Подання заяви про реєстрацію здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку, не пізніше, ніж за чотирнадцять днів до початку здійснення відповідної діяльності. Вимога щодо строку подання заяви не поширюється на провайдерів платформ спільного доступу до відео.

8. Одночасно з поданням заяви про реєстрацію заявник надає Національній раді документ, що підтверджує оплату реєстраційного збору або здійснює таку оплату через електронний кабінет.

9. Якщо сервіс надається із застосуванням системи умовного доступу, заявник надає Національній раді технічні параметри доступу до сервісу, а також упродовж трьох днів з дня подання заяви про реєстрацію надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до сервісу для здійснення Національною радою офіційного моніторингу. Якщо система умовного доступу на час подання заяви на реєстрацію не впроваджена, зазначена інформація та картки доступу надаються Національній раді не пізніше трьох робочих днів з моменту введення системи умовного доступу в експлуатацію. У випадку зміни системи умовного доступу, заявник зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу до сервісу упродовж чотирнадцяти днів, з дня запровадження таких змін.

У випадку використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, заявник надає Національній раді комплект такого обладнання.

10. Заявник має право включити до заяви про реєстрацію декілька

технологій надання медіа-сервісу.

11. За реєстрацію суб'єктів у сфері медіа стягується реєстраційний збір у розмірі прожиткового мінімуму для працездатних осіб, що встановлений станом на 1 січня року, у якому подається заява про реєстрацію.

12. Впродовж одного робочого дня після отримання заяви про реєстрацію Національна рада повідомляє заявника про реєстраційний номер поданої заяви та дату отримання заяви.

13. У разі отримання повної інформації, що передбачена в частинах п'ятій та восьмій цієї статті, Національна рада упродовж одного місяця з дня отримання заяви ухвалює рішення про реєстрацію суб'єкта у сфері медіа, вносить відомості про це до Реєстру та повідомляє про це заявника.

14. У разі отримання неповної інформації, Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви повідомляє про це заявника з наведенням чіткого та вичерпного переліку відсутньої інформації. Після усунення недоліків Національна рада ухвалює рішення відповідно до частини тринадцятої цієї статті.

15. Заявник набуває статусу суб'єкта у сфері медіа та має право розпочинати відповідну діяльність з дня внесення до Реєстру інформації про реєстрацію суб'єкта у сфері медіа. Провайдери платформ спільного доступу до відео та суб'єкти, визначені у частинах другій та третій цієї статті, для цілей цього Закону вважаються суб'єктами у сфері медіа з моменту початку відповідної діяльності.

16. Інформація, що подається заявником відповідно до цієї статті, є відкритою та оприлюднюється в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

Стаття 64. Внесення змін до Реєстру щодо реєстрантів

1. У разі реорганізації реєстранта, правонаступник реєстранта подає до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру за формою, встановленою рішенням Національної ради.

Така заява подається упродовж десяти робочих днів з дати переходу до правонаступника прав та обов'язків реєстранта.

2. У разі якщо структура власності правонаступника реєстранта не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 15, частинами першою-третьою статті 21, частиною першою статті 22, пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність випливає з поданих документів), Національна рада ухвалює рішення про відмову у внесенні змін до Реєстру й скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа.

У разі якщо до правонаступника реєстранта в порядку, передбаченому Законом України “Про санкції” застосовано санкції у вигляді заборони здійснювати діяльність у сфері медіа, Національна рада ухвалює рішення про відмову у внесенні змін до Реєстру й скасування реєстрації суб’єкта у сфері медіа.

3. За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності правонаступника реєстранта не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не випливає з поданих документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури такого дослідження продовжується строк розгляду заяви про внесення змін до Реєстру, встановлений частиною сьомою цієї статті.

У випадку якщо за підсумками такого дослідження структура власності правонаступника реєстранта визнана непрозорою, чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру й ухвалює рішення про скасування реєстрації суб’єкта у сфері медіа.

4. Реєстрант зобов’язаний звернутись до Національної ради з заявою про внесення будь-яких інших змін до Реєстру, крім зазначених в частині восьмій цієї статті.

5. Заява про внесення змін до Реєстру подається через електронний кабінет.

6. За внесення змін до Реєстру стягується плата у розмірі реєстраційного збору.

7. Національна рада упродовж одного місяця з дня отримання заяви та за наявності підтвердження сплати плати за внесення змін до Реєстру ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру, вносить відомості про це до Реєстру та надсилає реєстранту повідомлення про внесення змін до Реєстру.

8. Рішення Національної ради про відмову у внесенні змін до Реєстру може бути оскаржене правонаступником реєстранта до суду.

9. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру в частині місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) реєстранта, керівника реєстранта, формату (для лінійних медіа), переліку телеканалів та радіоканалів, що плануються до розповсюдження (для провайдерів аудіовізуальних сервісів), реєстрант упродовж п’яти робочих днів з дня настання таких змін самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет. Плата за внесення таких змін до Реєстру не

стягується.

Стаття 65. Відмова в реєстрації та скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації суб'єкта у сфері медіа, якщо:

1) інформація, що була подана заявником для реєстрації, не відповідає вимогам статті 63 цього Закону;

2) структура власності заявника не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 15, частинами першою-третьою статті 21, частиною першою статті 22, частиною першою статті 120 цього Закону у випадках, коли статтею 63 цього Закону передбачено подання заявником відомостей про структуру власності;

3) заявником не сплачено реєстраційний збір;

4) заявник вже є зареєстрованим суб'єктом у сфері медіа із таким самим видом діяльності у сфері медіа під такими самими вихідними даними;

5) з часу скасування реєстрації відповідного суб'єкта з таким самим видом діяльності у сфері медіа пройшло менше одного року;

6) до заявника в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції" застосовано санкції у вигляді заборони здійснювати діяльність у сфері медіа.

2. Національна рада упродовж одного місяця з дня отримання заяви ухвалює рішення про відмову у реєстрації суб'єкта у сфері медіа та повідомляє про це заявника.

3. У разі відмови в реєстрації особа має право повторно подати заяву про реєстрацію після усунення підстав такої відмови.

4. Реєстрація суб'єкта у сфері медіа скасовується рішенням Національної ради у випадку:

1) подання суб'єктом у сфері медіа заяви про скасування реєстрації;

2) внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань" запису про припинення юридичної особи суб'єкта у сфері медіа чи запису про припинення діяльності суб'єкта у сфері медіа як фізичної особи - підприємця;

3) прийняття рішення про анулювання статусу неприбутковості (для суб'єктів у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад);

4) невиконання суб'єктом у сфері медіа у встановлений строк зобов'язань, що передбачені частиною дев'ятою статті 63 цього Закону, за умови, що таке зобов'язання не виконане впродовж 48 годин з моменту

отримання вимоги Національної ради;

5) якщо після реєстрації суб'єкта у сфері медіа встановлено, що його структура власності не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 15, частинами першою-третьою статті 21, частиною першою статті 22, пунктом 2 частини першої статті 120, а також пунктами 1, 3 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність випливає з поданих суб'єктом документів);

6) якщо встановлено, що реєстрантом на дату подачі заяви про реєстрацію було подано недостовірні відомості про особу кінцевого бенефіціарного власника чи його громадянство;

7) у разі встановлення факту передачі суб'єктом у сфері медіа, що здійснює мовлення без використання радіочастотного спектра, права мовлення на підставі реєстрації третім особам (суборенди каналу мовлення) два чи більше разів;

8) у випадках, передбачених розділом VIII цього Закону;

9) на підставі рішення суду.

5. За наявності мотивованих підстав вважати, що структура власності реєстранта не відповідає вимогам, визначеним частиною другою статті 25, а також пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону (якщо така невідповідність не випливає з поданих реєстрантом документів), Національна рада проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону.

У випадку якщо за підсумками такого дослідження структура власності реєстранта визнана непрозорою, чи такою, що не відповідає вимогам, визначеним пунктами 1, 3, 4 частини першої статті 120 цього Закону, Національна рада ухвалює рішення про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа.

6. Національна рада зобов'язана повідомити суб'єкта у сфері медіа про скасування його реєстрації, внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму вебсайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

7. У разі якщо діяльність здійснювалась суб'єктом у сфері медіа з використанням послуг третіх осіб, Національна рада зобов'язана упродовж трьох робочих днів з дня отримання рішення суду чи прийняття Національною радою рішення про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа повідомити про це відповідного постачальника послуг, а також Регулятора комунікаційних послуг, якщо для надання медіа-сервісу використовувались електронні комунікаційні послуги. У разі якщо діяльність здійснювалась суб'єктом у сфері медіа з використанням платформи спільного доступу до

інформації, Національна рада зобов'язана повідомити про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа провайдера такої платформи.

8. Суб'єкт у сфері медіа, реєстрацію якого скасовано відповідно до цього Закону, зобов'язаний припинити надання відповідного медіа-сервісу упродовж одного дня з дня отримання повідомлення Національної ради про скасування реєстрації, але не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на вебсайті Національної ради.

Ця вимога щодо припинення діяльності у зв'язку зі скасуванням реєстрації не поширюється на суб'єктів у сфері онлайн-медіа, провайдерів платформ спільного доступу до відео та друкованих медіа, крім випадків, передбачених Розділом IX цього Закону.

Продовження надання медіа-сервісу після спливу зазначеного строку тягне за собою відповідальність керівника суб'єкта у сфері медіа відповідно до законодавства.

9. У разі якщо до суб'єкта у сфері медіа в порядку, передбаченому Законом України "Про санкції" застосовано санкції у вигляді заборони здійснювати діяльність у сфері медіа, Національна рада ухвалює рішення про скасування реєстрації у сфері медіа на строк застосування таких санкцій.

Стаття 66. Реєстрація іноземних лінійних медіа

1. Іноземні лінійні медіа можуть поширюватись на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів виключно після реєстрації таких медіа у порядку, встановленому цією статтею Закону.

2. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа подається провайдером аудіовізуальних сервісів чи іншою особою, яка уповноважена іноземним лінійним медіа.

3. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа подається через електронний кабінет, не пізніше ніж за 30 днів до запланованого початку поширення відповідного іноземного лінійного медіа на території України.

4. Якщо іноземне лінійне медіа вже зареєстроване Національною радою і така реєстрація не скасована, у разі подання заяви про реєстрацію такого медіа Національна рада залишає її без розгляду.

5. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа повинна містити:

1) інформацію про заявника, передбачену пунктом 1 частини п'ятої статті 63 цього Закону;

2) опис іноземного лінійного медіа, що реєструється:

а) назва телеканалу або радіоканалу;

б) вихідні дані;

в) ідентифікаційні дані особи, яка здійснює редакційний контроль щодо

медіа, адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням), контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

г) країна походження іноземного лінійного медіа;

ґ) країна, з території якої здійснюється трансляція іноземного лінійного медіа, у тому числі через супутниковий ретранслятор (якщо така країна відмінна від зазначеної у підпункті «г»);

д) країна (країни) для користувачів якої призначене іноземне лінійне медіа;

е) мова (мови) іноземного лінійного медіа;

є) інформація щодо наявності у розкладі програм рекламної інформації та місце оплати такої рекламної інформації;

ж) декларація щодо відповідності змісту програм вимогам законодавства України;

з) формат.

3) інформація щодо наявності системи умовного доступу, зумовленої наявністю в розкладі програм, поширення яких обмежується відповідно до Європейської конвенції про транскордонне телебачення або інших міжнародних договорів.

6. Якщо поширення іноземного лінійного медіа відбувається із застосуванням системи умовного доступу, заявник надає Національній раді технічні параметри доступу до сервісу, а також упродовж трьох робочих днів з дня подання заяви про реєстрацію надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до сервісу для здійснення Національною радою офіційного моніторингу. Якщо система умовного доступу на час подання заяви на реєстрацію не впроваджена, зазначена інформація та картки доступу надаються Національній раді не пізніше трьох робочих днів з моменту введення системи умовного доступу в експлуатацію. У випадку зміни системи умовного доступу, заявник зобов’язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу до сервісу упродовж чотирнадцяти днів, з дня запровадження таких змін.

У випадку використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, заявник надає Національній раді комплект такого обладнання.

7. За реєстрацію іноземного лінійного медіа стягується плата у розмірі реєстраційного збору.

8. Впродовж одного робочого дня після отримання заяви про реєстрацію Національна рада повідомляє заявника про реєстраційний номер поданої заяви

та дату отримання заяви.

9. У разі отримання повної інформації, що передбачена в частині п’ятій цієї статті, Національна рада упродовж одного місяця з дня отримання заяви ухвалює рішення про реєстрацію іноземного лінійного медіа, вносить відомості про це до Реєстру, та повідомляє про це заявника.

10. У разі отримання неповної інформації, Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви повідомляє про це заявника з наведенням переліку відсутньої інформації. Після усунення недоліків Національна рада ухвалює рішення відповідно до частини дев’ятої цієї статті.

11. Іноземне лінійне медіа може поширюватись на території України в пакетах телеканалів та радіоканалів провайдерів аудіовізуальних сервісів з дня внесення до Реєстру інформації про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа.

12. Інформація, що подається заявником відповідно до цієї статті, є відкритою та оприлюднюється в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

13. У разі зміни відомостей, що були зазначені у заяві та інших наданих до Національної ради документах, заявник повідомляє про це Національну раду письмово впродовж тридцяти днів з дня настання таких змін.

Стаття 67. Відмова в реєстрації та скасування реєстрації іноземних лінійних медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації іноземного лінійного медіа у таких випадках:

1) якщо під час офіційного моніторингу встановлено, що відповідне іноземне лінійне медіа два чи більше разів порушило вимоги Європейської конвенції про транскордонне телебачення, інших міжнародних договорів та/або пунктів 1-4, 6, 12 частини першої статті 36, статті 42, пунктів 1, 2 частини першої статті 119 цього Закону;

2) виявлено, що заявником на дату подачі заяви було подано недостовірні відомості про іноземне лінійне медіа;

3) виявлено факти порушення вимог Закону України «Про рекламу» щодо оплати юридичній особі України реклами, розміщеної на території України;

4) до іноземного лінійного медіа в порядку, передбаченому Законом України “Про санкції” застосовано санкції у вигляді заборони поширення такого медіа на території України.

2. Рішення про відмову у реєстрації ухвалюється упродовж одного місяця з дня отримання заяви та надсилається заявнику у встановленому цим

Законом порядку.

3. У разі відмови в реєстрації особа має право повторно подати заяву про реєстрацію після усунення підстав такої відмови.

4. Національна рада скасовує реєстрацію іноземного лінійного медіа у таких випадках:

1) якщо під час офіційного моніторингу встановлено, що відповідне іноземне лінійне медіа два чи більше разів порушило вимоги Європейської конвенції про транскордонне телебачення, інших міжнародних договорів та/або пунктів 1-4, 6, 12 частини першої статті 36, статті 42, пунктів 1, 2 частини першої статті 119 цього Закону;

2) виявлено, що заявником на дату подачі заяви було подано недостовірні відомості про іноземне лінійне медіа;

3) виявлено факти порушення вимог Закону України «Про рекламу» щодо оплати юридичній особі України реклами, розміщеної на території України;

4) на вимогу Національної ради іноземним лінійним медіа чи особою, за заявою якої зареєстроване іноземне лінійне медіа, не надано документів, що підтверджують оплату юридичній особі України реклами, розміщеної на території України;

5) до іноземного лінійного медіа в порядку, передбаченому Законом України “Про санкції” застосовано санкції у вигляді заборони поширення такого медіа на території України;

6) на підставі рішення суду.

5. Національна рада зобов’язана внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа на своєму вебсайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

6. Провайдери аудіовізуальних сервісів зобов’язані припинити поширення іноземного лінійного медіа, реєстрацію якого скасовано, негайно, але не пізніше п’яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на вебсайті Національної ради.

7. У разі скасування реєстрації іноземного лінійного медіа повторна заява про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа може бути подана не раніше ніж за один рік після оприлюднення рішення про скасування реєстрації.

8. У разі якщо рішення Національної ради про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа скасовано рішенням суду, Національна рада зобов’язана поновити відповідні дані в Реєстрі та оприлюднити інформацію про поновлення реєстрації іноземного лінійного медіа на своєму вебсайті

впродовж трьох робочих днів після отримання рішення суду. Повторна заява про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа не подається.

Стаття 68. Реєстр суб'єктів у сфері медіа

1. Держателем та технічним адміністратором Реєстру є Національна рада.

2. Мовою ведення Реєстру є державна мова. Для транслітерації імені фізичної особи, найменування юридичної особи та іншої реєстрової інформації застосовуються правила транслітерації, встановлені Кабінетом Міністрів України.

3. Реєстр ведеться з використанням спеціально розробленої автоматизованої апаратно-програмної системи, що має взаємодіяти з іншими державними електронними реєстрами.

4. Національна рада:

1) забезпечує створення, функціонування та ведення Реєстру;

2) організовує та забезпечує технічну та, на організаційному рівні, інформаційну взаємодію Реєстру з іншими державними електронними реєстрами;

3) забезпечує збереження та захист Реєстру та реєстрової інформації;

4) забезпечує безоплатний цілодобовий доступ до Реєстру на вебсайті Національної ради;

5) забезпечує оприлюднення реєстрової інформації у вигляді відкритих даних.

5. Відомості, що містяться в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню:

1) є відкритими і загальнодоступними;

2) надаються на запит відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

6. До Реєстру вносяться такі відомості про всіх суб'єктів у сфері медіа, що отримали ліцензію або зареєстровані Національною радою, а також про зареєстровані іноземні лінійні медіа:

1) відомості, що передбачені статтями 52, 58 для ліцензіатів, статтею 63 для реєстрантів, статтею 66 для зареєстрованих іноземних лінійних медіа;

2) відомості про ліцензії, видані відповідно до цього Закону, а саме: відомості про вид ліцензії, дату і номер рішення Національної ради про видачу ліцензії, строк дії ліцензії, дату і номер рішення Національної ради про внесення змін до Реєстру, дату і номер рішення Національної ради про анулювання ліцензії та підстави анулювання ліцензії;

3) відомості про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, а саме: дату і номер

рішення Національної ради про реєстрацію, дату і номер рішення Національної ради про внесення змін до Реєстру, дату і номер рішення Національної ради про скасування реєстрації та підстави скасування реєстрації;

4) відомості про реєстрацію іноземних лінійних медіа, а саме: дату і номер рішення Національної ради про реєстрацію, дату і номер рішення про внесення змін до Реєстру, відповідність вимогам частини чотирнадцятої статті 40 цього Закону, дату і номер рішення про скасування реєстрації та підстави скасування реєстрації іноземного лінійного медіа;

5) інформація про застосування до суб'єктів у сфері медіа заходів реагування, передбачених цим Законом, у тому числі вид порушення з посиланням на положення цього Закону, заходи реагування, що були застосовані, дата і номер відповідного рішення Національної ради;

6) визначені Національною радою показники фінансового стану суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа та постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, що відображені у річній фінансовій звітності, яка подається відповідним суб'єктом на виконання частини першої статті 26 цього Закону.

7. У Реєстрі має відображатись статистична інформація про загальну кількість суб'єктів у сфері медіа, а також про кількість суб'єктів у сфері медіа за кожним видом діяльності у сфері медіа та за територіальною категорією.

8. Відомості, що містяться в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню, надаються у вигляді безоплатного цілодобового доступу на вебсайті Національної ради шляхом їх пошуку за такими критеріями:

1) повне чи скорочене найменування юридичної особи, ім'я та прізвище фізичної особи;

2) ідентифікаційний код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань;

3) місцезнаходження суб'єкта у сфері медіа та адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не збігається з місцезнаходженням);

4) назва медіа, вихідні дані;

5) номер рішення Національної ради;

6) ідентифікатор суб'єкта у сфері медіа.

9. У разі внесення змін до Реєстру, нові відомості додаються без видалення попередніх та із зазначенням дати та часу внесення змін.

10. У разі якщо рішення Національної ради про анулювання ліцензії чи скасування реєстрації медіа скасовано рішенням суду, яке набрало законної сили, Національна рада зобов'язана впродовж трьох робочих днів після

отримання рішення суду поновити відповідні дані в Реєстрі та повідомити про це заявника.

У разі якщо до моменту поновлення даних в Реєстрі відбулись зміни місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) суб'єкта у сфері медіа, його керівника тощо, суб'єкт у сфері медіа упродовж п'яти робочих днів з дня поновлення даних самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет.

До введення в експлуатацію електронного кабінету, а також після його введення в експлуатацію на вимогу ліцензіата ліцензія у формі витягу з Реєстру видається Національною радою у паперовій формі. Така ліцензія у формі витягу з Реєстру засвідчується підписами уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради.

Стаття 69. Електронний кабінет

1. Електронний кабінет створюється Національною радою з метою забезпечення ефективного механізму проведення ліцензійних та реєстраційних дій, електронного обміну інформацією, документами, та ефективної взаємодії між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа.

2. Адміністратором програмного забезпечення електронного кабінету є Національна рада, яка визначає платформу його розміщення, архітектуру, інтерфейс, порядок функціонування та забезпечує цілодобовий безоплатний доступ суб'єктів у сфері медіа до електронного кабінету.

3. Електронний кабінет має забезпечувати щонайменше такі дії:

1) ідентифікацію заявників, реєстрантів та ліцензіатів з використанням електронного підпису чи альтернативних електронному підпису засобів ідентифікації таких суб'єктів;

2) підготовку в електронній формі заяв, передбачених цим Законом, та документів, що до них додаються, в тому числі з можливістю завантаження файлів, завірених електронним підписом, та автоматичного імпорту інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, інших державних електронних реєстрів в обсязі необхідному для подання заяв, повідомлень та інших відомостей, відповідно до вимог цього Закону;

3) контроль за повнотою заповнення заяв, передбачених цим Законом, та переліку документів, що до них додаються;

4) друк форм заяв та заповнених заяв, передбачених цим Законом;

5) подання провайдерами аудіовізуальних сервісів інформації про кількість користувачів їх медіа-сервісів із зазначенням сервісів, які надаються

таким користувачам, відповідно до пункту 4 частини третьої статті 22 цього Закону;

6) подання відомостей про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону;

7) повідомлення про витребування від суб'єктів у сфері медіа інформації та документів, передбачених статтею 27 цього Закону, у разі початку проведення процедури дослідження питання дотримання вимог до структури власності;

8) подання заяв, передбачених цим Законом, та документів, що до них додаються;

9) повідомлення заявника про отримання Національною радою поданої ним заяви із зазначенням реєстраційного номера та дати отримання заяви;

10) перегляд заявником перебігу розгляду поданих ним заяв та документів, інформування заявника про зауваження Національної ради щодо них;

11) подання заявником виправлених документів відповідно до зауважень, отриманих від Національної ради;

12) повідомлення претенденту рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу, повідомлення учасників конкурсу про день, час, місце проведення конкурсу, повідомлення учасникам конкурсу рішення щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу відповідно до статей 52-55 цього Закону;

13) самостійне внесення змін до Реєстру у випадках, встановлених статтями 60, 64 цього Закону;

14) повідомлення ліцензіата про видачу ліцензії, про продовження чи відмову в продовженні строку дії ліцензії, її анулювання, про внесення чи відмову у внесенні змін до Реєстру, повідомлення про реєстрацію, відмову в реєстрації та скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа, іноземного лінійного медіа, повідомлення заявника про видачу дозволу на тимчасове мовлення, його анулювання чи закінчення дії;

15) формування рахунків на сплату ліцензійного збору, реєстраційного збору, плати за внесення змін до Реєстру, перегляд інформації щодо стану сплати таких рахунків;

16) формування та подання запитів в електронній формі про надання витягів з реєстру;

17) формування та отримання ліцензії у формі витягу з Реєстру відповідно до статей 58, 59, 60 цього Закону;

18) повідомлення про початок мовлення (для лінійних аудіовізуальних медіа);

19) повідомлення ліцензіатів та реєстрантів про зміну стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів, а також про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового мовлення відповідно до статті 12 цього Закону;

20) автоматичне інформування провайдерів аудіовізуальних сервісів про зміни у Реєстрі щодо іноземних лінійних медіа, а також судові рішення щодо іноземних лінійних медіа;

21) автоматичне інформування суб'єктів у сфері медіа про зміни у Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України;

22) надсилання приписів, повідомлень про проведення перевірок, застосування заходів реагування, передбачених цим Законом, будь-яких інших повідомлень Національної ради на адресу суб'єктів у сфері медіа;

23) ведення реєстраційних та ліцензійних справ в електронній формі та створення їх електронного архіву;

24) інформування суб'єктів у сфері медіа про роботу електронного кабінету, технологічні перерви та технологічні збої в роботі електронного кабінету.

4. У випадку, якщо доступ до електронного кабінету неможливий через технічні причини або відсутність зв'язку, Національна рада зобов'язана продовжити строки, передбачені цим Законом для подачі суб'єктами інформації, документів та заяв, на таку саму кількість робочих днів, упродовж яких доступ до електронного кабінету був унеможливлений, але не менше ніж на 3 робочі дні.

5. Національна рада затверджує порядок функціонування електронного кабінету.

РОЗДІЛ VI.
НАЦІОНАЛЬНА РАДА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ ТА ЇЇ ПОВНОВАЖЕННЯ

Стаття 70. Статус Національної ради

1. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення є незалежним, постійно діючим колегіальним державним органом, що діє на підставі Конституції України, цього та інших законів України і здійснює державне регулювання, нагляд і контроль у сфері медіа.

2. Національна рада є юридичною особою, має печатку із своїм найменуванням та зображенням Державного Герба України.

3. Місцезнаходженням Національної ради є столиця України – місто Київ.

Стаття 71. Принципи діяльності Національної ради

1. Національна рада здійснює свою діяльність на принципах верховенства права, законності, незалежності, об'єктивності, компетентності, професійності, колегіальності розгляду і вирішення питань, обґрунтованості прийнятих рішень, відкритості і публічності.

2. Національна рада здійснює державне регулювання та нагляд у сфері медіа базуючись на принципах пропорційності, прозорості та недискримінації, а саме:

1) дії, рішення Національної ради повинні бути необхідними і мінімально достатніми для досягнення основних завдань державної політики у сфері медіа, визначених цим Законом;

2) рішення Національної ради повинні бути належним чином обґрунтовані та повідомлені суб’єктам, яких вони стосуються, у строки та в порядку, що передбачені цим Законом.

Стаття 72. Незалежність Національної ради

1. Національна рада є колегіальним державним органом, який здійснює свої повноваження самостійно, незалежно від інших державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб.

2. Національна рада та її члени зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України, цим та іншими законами України. Національна рада не може делегувати свої повноваження третім особам. Член Національної ради не може одноосібно здійснювати функції, покладені на Національну раду.

3. Порядок утворення, склад, повноваження та організація діяльності Національної ради визначаються Конституцією України, цим та іншими законами України.

4. Члени Національної ради відповідно до цього Закону є посадовими особами.

5. Втручання будь-яких органів, посадових і службових осіб, громадян та їх об'єднань у вирішення питань, що належать до повноважень Національної ради, не допускається, крім випадків, передбачених законами України.

6. Умови оплати праці членів та працівників апарату Національної ради, визначаються цим та іншими законами України.

Стаття 73. Склад Національної ради

1. Національна рада складається з восьми осіб. Верховна Рада України і Президент України призначають по половині складу Національної ради у порядку, визначеному цим Законом.

2. Національна рада є повноважною в разі призначення не менше шести її членів.

3. Повноваження члена Національної ради починаються з дня набрання чинності рішення відповідного суб'єкта про його призначення. Після закінчення п'яти років член (члени) Національної ради продовжує (продовжують) виконувати обов'язки до дня призначення нового члена (членів) Національної ради суб'єктом призначення, за винятком випадків дострокового припинення повноважень члена Національної ради.

4. Одна і та сама особа не може бути призначена членом Національної ради більше двох строків підряд незалежно від тривалості кожного з таких строків.

Стаття 74. Вимоги до членів Національної ради

1. Членом Національної ради може бути особа, яка відповідає таким вимогам:

1) є громадянином України та проживає в Україні не менше п'яти останніх років;

2) має вищу освіту;

3) має досвід роботи у галузі медіа, електронних комунікацій, права не менше п'яти років;

4) володіє державною мовою відповідно до рівня, визначеного Національною комісією зі стандартів державної мови.

2. Не може бути членом Національної ради особа:

1) яка має громадянство чи підданство іншої держави;

2) яка за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

3) яка має судимість за вчинення кримінального правопорушення, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку (крім реабілітованої особи);

4) яка за вироком суду, що набрав законної сили, позбавлена права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або обіймати відповідні посади;

5) на яку поширюються приписи частин третьої і четвертої статті 1 Закону України «Про очищення влади»;

6) яка є кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі ліцензіатів або реєстрантів відповідно до цього Закону, а також ліцензіатів або реєстрантів у сфері електронних комунікацій.

3. Члени Національної ради працюють на постійній основі. На час виконання своїх службових обов'язків вони не можуть обіймати будь-які інші посади, у тому числі на громадських засадах, у державних та недержавних органах, організаціях, установах та на підприємствах, займатися іншою оплачуваною (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту) або підприємницькою діяльністю. Цей виняток не поширюється на наукову та творчу діяльність у медіа.

Члени Національної ради не можуть входити до складу правління, інших виконавчих чи контрольних органів, наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку (крім випадків, коли особи здійснюють функції з управління акціями (частками, паями), що належать державі чи територіальній громаді, та представляють інтереси держави чи територіальної громади в раді (спостережній раді), ревізійній комісії господарської організації).

Член Національної ради зобов'язаний упродовж одного місяця з дня призначення на посаду вийти зі складу наглядових або управлінських органів юридичних осіб, що є ліцензіатами та реєстрантами відповідно до цього Закону, а також юридичних осіб, що мають ліцензію або зареєстровані, як постачальники електронних комунікаційних мереж та/або послуг, та звільнитися з будь – яких інших посад.

4. Член Національної ради не може мати представницького мандата. У 20-денний строк з дня призначення на посаду член Національної ради подає заяву про складення повноважень депутата відповідної ради.

5. На членів Національної ради поширюються вимоги та обмеження, встановлені Законами України «Про запобігання корупції» та «Про очищення влади».

Член Національної ради зобов'язаний усунути порушення вимог пунктів 1, 6 частини другої цієї статті, частин третьої-четвертої цієї статті упродовж місяця з дня виявлення таких порушень. Неусунення таких порушень упродовж місяця призводить до припинення повноважень члена Національної ради у порядку, передбаченому статтею 80 цього Закону.

Стаття 75. Засади відбору і призначення членів Національної ради

1. Відбір і призначення кандидатів на посаду члена (членів) Національної ради відбувається на конкурсних засадах із дотриманням

принципів законності, відкритості, гласності, рівності прав кандидатів, недискримінації, незалежності, неупередженого ставлення до кандидатів та відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 76. Процедура призначення членів Національної ради Верховною Радою України

1. Верховна Рада України призначає членів Національної ради на вакантні посади на альтернативній основі. Верховна Рада приймає рішення про призначення на посади члена Національної ради та про звільнення з посад члена Національної ради відкритим голосуванням, більшістю голосів народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради, про що оформляється відповідна постанова Верховної Ради.

2. Вакантними вважаються всі посади членів Національної ради, повноваження яких припинені постановою Верховної Ради України або достроково припинені з підстав, передбачених цим Законом. Не вважається вакантною посада члена Національної ради, якщо його повноваження припинені після оголошення конкурсу. Для таких посад оголошується окремий конкурс.

3. Верховна Рада України призначає нового члена (членів) Національної ради впродовж шести місяців з дня закінчення строку повноважень члена (членів) Національної ради, який був призначений Верховною Радою України. Член Національної ради продовжує виконувати обов'язки до дня призначення нового члена (членів) Національної ради Верховною Радою України, крім випадків дострокового припинення повноважень.

4. За 90 днів до дня закінчення строку повноважень члена Національної ради, призначеного Верховною Радою України, чи/або впродовж семи днів після дострокового припинення повноважень члена Національної ради комітет Верховної Ради України, до предмета відання якого віднесені питання медійної індустрії, державної політики в сфері інформації та інформаційної безпеки (далі – Комітет), оприлюднює на офіційному вебсайті Верховної Ради України та у газеті «Голос України» оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради за квотою Верховної Ради України, в якому зазначаються умови та строки проведення відбору.

Пропозиції суб'єктів права подання кандидатур, заяви та документи кандидатів на вакантні посади членів Національної ради приймаються комітетом упродовж 21 календарного дня з дати оприлюднення оголошення.

5. Суб'єктами права подання кандидатур на посаду члена Національної ради є депутатські фракції (депутатські групи) у Верховній Раді України та/або об'єднання підприємств - суб'єктів у сфері медіа, громадські об'єднання,

творчі спілки, які активно працюють у медійній сфері не менше трьох років (організовують щонайменше двічі на рік громадські заходи щодо проблем, які існують у сфері медіа, ініціюють публічні обговорення актуальних професійних питань, беруть активну участь у розв'язанні проблем галузі).

Депутатська фракція (депутатська група) у Верховній Раді України, об'єднання підприємств - суб'єктів у сфері медіа, громадське об'єднання, творча спілка має право подати одну кандидатуру на посаду члена Національної ради. Відокремлені підрозділи громадських об'єднань і творчих спілок, осередки зі статусом юридичних осіб реалізують право подання кандидатур виключно через організацію, яка їх утворила (заснувала).

6. Перелік документів, які подаються кандидатами на посаду члена Національної ради, визначаються частиною другою статті 205 Регламенту Верховної Ради України та статтею 56 Закону України "Про запобігання корупції". Інформація про кандидатів, які подали документи, за винятком інформації з обмеженим доступом, розміщується апаратом Верховної Ради України на офіційному вебсайті Верховної Ради України впродовж п'яти робочих днів з дня закінчення строку для подання документів, передбаченого частиною четвертою цієї статті.

За письмовою згодою кандидата на посаду члена Національної ради Апарат Верховної Ради України відповідно до вимог, передбачених Законом України «Про запобігання корупції», організовує проведення спеціальної перевірки, тривалість якої не може перевищувати 25 днів з дня надання кандидатом письмової згоди на проведення спеціальної перевірки.

7. Після отримання від центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної служби, інформації про результати спеціальної перевірки Апарат Верховної Ради України у триденний строк передає до Комітету довідки про результати спеціальної перевірки.

Комітет упродовж 14 днів розглядає заяви кандидатів та отримані документи, попередньо обговорює запропоновані кандидатури, ухвалює рішення щодо їх відповідності кваліфікаційним та загальним вимогам, визначеним цим Законом, і вносить на розгляд Верховної Ради України відповідне подання з висновками та рекомендаціями стосовно кожної кандидатури. У разі невідповідності кандидатури вимогам цього Закону Комітет у своєму висновку зазначає підставу невідповідності та можливість чи неможливість її усунення.

8. Верховна Рада України розглядає питання про призначення членів Національної ради на пленарному засіданні, на яке запрошуються кандидати на посади членів Національної ради. Призначення відбувається на всі вакантні посади членів Національної ради.

Призначеною на посаду члена Національної ради вважається особа, за яку подано більшість голосів народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України. Рішення про призначення на посаду члена Національної ради оформлюється постановою Верховної Ради України.

Голосування у Верховній Раді України щодо призначення на вакантні посади членів Національної ради відбувається відкрито, по кожній кандидатурі у послідовності, визначеній попереднім рейтинговим голосуванням. Голосування припиняється у разі заповнення всіх вакантних посад членів Національної ради за квотою Верховної Ради України. Решта кандидатур вважаються такими, що відхилені.

9. У разі якщо під час попереднього рейтингового голосування декілька кандидатур набрали однакову кількість голосів, черговість голосування щодо призначення кожної з них на посаду члена Національної ради визначається з урахуванням гендерного складу Національної ради станом на день голосування та з наданням переваги представникам статі, кількість представників якої є меншою. Якщо такі кандидатури є представниками однієї статі, черговість голосування щодо їх призначення визначається додатковим рейтинговим голосуванням, яке проводиться безпосередньо перед голосуванням щодо призначення членів Національної ради.

10. У разі якщо за результатами голосування Верховної Ради України на посаду, що була вакантною, необхідної кількості голосів для призначення не було набрано – по цій посаді проводиться повторний відбір у порядку, встановленому цим Законом.

Кандидати на посаду члена Національної ради, які брали участь у попередньому відборі, мають право брати участь у повторному відборі на загальних засадах, встановлених цим Законом.

Стаття 77. Порядок призначення членів Національної ради Президентом України

1. Президент України призначає члена (членів) Національної ради впродовж одного місяця з дня припинення повноважень члена (членів) Національної ради, який був призначений Президентом України.

2. Для проведення відбору кандидатів на посаду члена (членів) Національної ради Президент України має право створити конкурсну комісію.

3. Призначеною на посаду члена Національної ради Президентом України вважається особа, про призначення якої видано відповідний указ Президента України.

Стаття 78. Статус та оплата праці членів Національної ради

1. Посади членів Національної ради відносяться до посад, на які не поширюється законодавство про державну службу.

2. Час виконання членом Національної ради своїх повноважень зараховується до загального стажу роботи за спеціальністю.

3. Оплата праці членів Національної ради повинна забезпечувати достатні матеріальні умови для незалежного виконання ними службових обов'язків, передбачених цим Законом, стимулювати сумлінну працю та гарантувати незалежність Національної ради у своїй діяльності.

4. Посадовий оклад голови Національної ради становить 40 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого на 1 січня календарного року, першого заступника голови Національної ради – 37, заступника голови Національної ради та відповідального секретаря Національної ради – 35, члена Національної ради – 33 розміри прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого на 1 січня календарного року.

Членам Національної ради можуть встановлюватися наказом голови Національної ради надбавки, доплати, премії та інші виплати в межах відповідних бюджетних призначень, у порядку і розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України. Загальний розмір премій, які може отримати голова, перший заступник голови, заступник голови, відповідальний секретар, член Національної ради за рік, не може перевищувати 30 відсотків фонду його посадового окладу за рік.

5. Членам Національної ради надається щорічна оплачувана відпустка тривалістю 30 календарних днів з виплатою матеріальної допомоги на оздоровлення у розмірі середньомісячної заробітної плати.

Стаття 79. Повноваження членів Національної ради

1. Член Національної ради:

1) вносить питання на розгляд Національної ради, бере участь у її засіданнях;

2) виконує або забезпечує в межах своєї компетенції виконання рішень Національної ради;

3) здійснює повноваження та координує роботу структурних підрозділів апарату Національної ради відповідно до визначеного Національною радою розподілу функціональних обов'язків;

4) за рішенням Національної ради представляє Національну раду у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, фізичними та юридичними особами в Україні та за кордоном;

5) за рішенням Національної ради представляє Національну раду в

якості члена міждержавних груп або міжнародних організацій.

2. Член Національної ради при здійсненні своїх повноважень має право:

1) ознайомлюватися з будь-якими документами, що знаходяться у Національній раді;

2) пропонувати для включення до порядку денного засідання Національної ради питання, що належать до її компетенції;

3) виступати на засіданнях Національної ради, вносити пропозиції щодо питань, які розглядаються, вимагати проведення по них голосування;

4) бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій, а також на засіданнях, що проводяться Кабінетом Міністрів України, у міністерствах та інших державних органах та органах місцевого самоврядування, стосовно розгляду питань, пов'язаних з регулюванням і наглядом (контролем) у сфері медіа;

5) у разі незгоди з рішенням, прийнятим Національною радою, у письмовій формі викласти свою окрему думку, що додається до протоколу засідання Національної ради;

6) бути присутнім на всіх заходах, що проводяться Національною радою.

3. Організацію роботи голови та членів Національної ради забезпечує патронатна служба.

Голова Національної ради має право призначити радника на громадських засадах.

4. Розміри посадових окладів, премій та інших виплат працівникам патронатної служби встановлюються у порядку і розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України.

Стаття 80. Дострокове припинення повноважень члена Національної ради

1. Повноваження члена Національної ради припиняються достроково в разі:

1) подання ним суб'єкту призначення заяви про звільнення з посади за власним бажанням з направленням копії заяви до Національної ради;

2) припинення ним громадянства України, наявності (набуття) громадянства (підданства) іншої держави або виїзду на постійне місце проживання за межі України;

3) порушення вимог передбачених статтею 74 цього Закону;

4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;

5) неможливості виконувати обов'язки члена Національної ради за станом здоров'я упродовж чотирьох і більше місяців підряд за наявності медичного висновку;

6) набрання законної сили рішенням суду про визнання його недієздатним або обмеження його цивільної дієздатності, визнання його безвісно відсутнім чи оголошення його померлим;

7) неучасті без поважних причин у трьох засіданнях Національної ради поспіль;

8) порушення вимог Закону України "Про запобігання загрозам національній безпеці, пов’язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів)" у частині подання, дотримання строків подання декларації про контакти;

9) смерті.

2. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає суб’єкт призначення, про що видає відповідний акт. У разі якщо суб’єкт призначення впродовж чотирнадцяти днів з дня отримання заяви не видав відповідний акт, Національна рада ухвалює рішення про визнання повноважень члена Національної ради припиненими на найближчому засіданні, яке проводиться після спливу чотирнадцятиденного строку.

3. У випадках, передбачених пунктами 2, 4 та 6 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради ухвалює Національна рада за поданням голови Національної ради або трьох членів Національної ради. Це рішення може бути оскаржено до суду впродовж місяця з дня його прийняття. Рішення набирає чинності з дня закінчення цього строку, а в разі його оскарження – з дня набрання законної сили рішенням суду.

4. У випадках, передбачених пунктами 3, 5 та 7 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає суд за заявою голови Національної ради або трьох членів Національної ради.

5. У випадку, передбаченому пунктом 8 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає суд за заявою голови Національної ради або трьох членів Національної ради.

6. У випадку, передбаченому пунктом 9 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради не приймається.

Стаття 81. Голова Національної ради

1. Голова Національної ради обирається Національною радою з числа її членів таємним голосуванням. Кандидатури на посаду голови Національної

ради висуваються за поданням не менше трьох членів Національної ради. Обраним на посаду голови Національної ради вважається кандидат, за якого проголосувало найбільше, але не менше п’яти членів Національної ради.

2. Голова Національної ради:

1) організовує діяльність Національної ради;

2) вносить на розгляд Національної ради проект порядку денного засідання Національної ради та інформує членів Національної ради про пропозиції, які не були включені до проекту порядку денного;

3) головує на засіданнях Національної ради;

4) скликає засідання Національної ради;

5) представляє Національну раду у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об’єднаннями, фізичними та юридичними особами в тому числі інших країн та міжнародними організаціями як в Україні так і за кордоном;

6) підписує разом з відповідальним секретарем Національної ради протоколи засідань і рішення Національної ради, забезпечує оприлюднення рішень Національної ради на вебсайті Національної ради;

7) підписує разом з відповідальним секретарем Національної ради паперову копію витягу з Реєстра щодо ліцензії, що видаються Національною радою;

8) підписує інші, передбачені чинним законодавством документи;

9) має право бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій, а також брати участь з правом дорадчого голосу у засіданнях Кабінету Міністрів України, центрального органу виконавчої влади у галузі зв’язку, у сфері забезпечення інформаційного суверенітету України, інших державних органів та органів місцевого самоврядування при розгляді питань, пов’язаних з регулюванням і наглядом (контролем) у сфері медіа, фінансуванням Національної ради;

10) представляє Національну раду у відносинах з Кабінетом Міністрів України та Верховною Радою України під час підготовки проекту Закону про Державний бюджет України на відповідний рік;

11) здійснює передбачені цим Законом повноваження члена Національної ради;

12) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та актами Національної ради, прийнятими відповідно до цього Закону.

3. Повноваження голови Національної ради припиняються достроково:

1) у разі дострокового припинення його повноважень як члена Національної ради;

2) за власним бажанням;

3) у разі прийняття відповідного рішення Національною радою шляхом відкритого голосування за пропозицією не менше трьох членів Національної ради. Рішення про припинення повноважень голови Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше п’яти членів Національної ради.

4. Припинення повноважень голови Національної ради не припиняє його повноважень як члена Національної ради.

5. Голова Національної ради є розпорядником бюджетних асигнувань на утримання і забезпечення діяльності Національної ради та, на підставі рішень Національної ради, позабюджетних коштів, інших коштів, що надійшли на рахунок Національної ради з джерел, не заборонених законодавством України.

Стаття 82. Перший заступник голови, заступник голови, відповідальний секретар Національної ради

1. Перший заступник голови, заступник голови та відповідальний секретар Національної ради обираються Національною радою з числа її членів шляхом таємного голосування. Обраним на відповідну посаду вважається кандидат, за обрання якого проголосувало найбільше, але не менше п’яти членів Національної ради.

2. Не допускається обрання відповідальним секретарем та першим заступником голови члена Національної ради, призначеного суб’єктом, що призначив члена Національної ради, який обіймає посаду голови Національної ради.

3. Перший заступник голови Національної ради виконує обов’язки голови Національної ради у разі відсутності голови Національної ради або неможливості здійснення ним своїх повноважень.

4. Заступник голови Національної ради виконує обов’язки голови Національної ради у разі відсутності голови та першого заступника голови Національної ради або неможливості здійснення ними своїх повноважень, а також виконує обов’язки відповідального секретаря у разі його відсутності або неможливості здійснення ним своїх повноважень.

5. Відповідальний секретар:

1) здійснює підготовку проекту порядку денного засідання Національної ради, візує його та забезпечує підготовку питань до розгляду;

2) забезпечує повідомлення членів Національної ради про час скликання та проект порядку денного засідання Національної ради;

3) здійснює передбачені цим Законом повноваження члена Національної ради;

4) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та актами Національної ради, прийнятими відповідно до цього Закону.

6. Якщо першого заступника голови, заступника голови, відповідального секретаря Національної ради не було обрано чи вони не можуть або відмовляються виконувати свої посадові обов'язки, Національна рада своїм рішенням доручає тимчасово виконувати ці посадові обов'язки іншим членам Національної ради.

7. Повноваження першого заступника голови, заступника голови та відповідального секретаря Національної ради припиняються достроково:

1) у разі дострокового припинення їх повноважень як членів Національної ради;

2) за власним бажанням;

3) у разі прийняття відповідного рішення Національною радою.

8. Припинення повноважень першого заступника голови, заступника голови або відповідального секретаря не припиняє їх повноважень як членів Національної ради.

Стаття 83. Представники Національної ради в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі

1. Для забезпечення виконання повноважень Національної ради в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі призначаються представники Національної ради.

Для організаційного, правового, інформаційного, матеріально-технічного забезпечення діяльності представника Національної ради та забезпечення виконання ним визначених цим Законом повноважень створюється секретаріат представника Національної ради.

2. Представник та працівники секретаріату представника Національної ради є державними службовцями апарату Національної ради та виконують службові функції згідно Положення про представника Національної ради.

Положення про представника Національної ради затверджується Національною радою.

3. Представник Національної ради призначається на посаду Національною радою на конкурсній основі строком на чотири роки в порядку, передбаченому Законом України «Про державну службу».

Представник Національної ради звільняється з посади Національною радою в останній день строку призначення (за винятком повторного призначення на наступний чотирирічний термін без обов'язкового проведення конкурсу) або з підстав, визначених Законом України «Про державну службу».

4. Представник Національної ради має право:

1) проводити офіційний моніторинг відповідно до цього Закону;

2) брати участь у проведенні перевірок, що проводяться Національною радою відповідно до цього Закону;

3) отримувати від суб'єктів у сфері медіа документи, пояснення, записи програм та інші матеріали, за дорученням керівництва Національної ради.

5. Представник Національної ради подає щорічний звіт про свою роботу до Національної ради, який оприлюднюється на офіційному сайті Національної ради.

Стаття 84. Апарат Національної ради

1. Для юридичного, наукового, інформаційного, організаційного, матеріально-технічного та іншого забезпечення діяльності Національної ради створюється апарат Національної ради (далі - апарат). Посадові особи апарату є державними службовцями, крім працівників, які виконують функції з обслуговування.

2. Апарат очолює його керівник (далі - керівник апарату), який є керівником державної служби. До посадових обов'язків керівника апарату належить здійснення повноважень з питань державної служби та організації роботи інших працівників апарату.

Керівник апарату призначається і звільняється з посади в порядку, визначеному Законом України "Про державну службу". Строк призначення керівника апарату - 5 років.

3. На посаду керівника апарату не може бути призначена особа, яка підпадає під обмеження та заборони, встановлені законами України «Про державну службу» та «Про запобігання корупції».

4. Керівник апарату після призначення на посаду зобов'язаний впродовж 30 днів з дня призначення усунути підстави для реального чи потенційного конфлікту інтересів.

5. Керівник апарату призначається Національною радою за результатами відкритого конкурсу чи шляхом переведення в порядку, визначеному Законом України «Про державну службу» або прийняття рішення на підставі заяви особи, що обіймає посаду керівника апарату, про повторне призначення на наступний 5 річний термін без обов'язкового проведення конкурсу (заява подається не пізніше ніж за 30 днів до завершення строку призначення і має бути розглянута Національною радою до спливу строку призначення).

6. Керівник апарату звільняється з посади Національною радою по завершенню строку призначення (крім випадку повторного призначення на наступний 5 річний термін без обов'язкового проведення конкурсу) або з

підстав, визначених Законом України «Про державну службу».

7. Положення про апарат, його граничну чисельність, структуру і штатний розпис затверджує Національна рада.

8. Припинення повноважень членів Національної ради не є підставою для розірвання трудових договорів з працівниками апарату Національної ради.

9. Посади державних службовців Національної ради прирівнюються до відповідних посад працівників Секретаріату Кабінету Міністрів України і належать до 1 рівня оплати праці відповідно до Закону України «Про державну службу».

10. Оплата праці працівників апарату повинна забезпечувати достатні матеріальні умови для належного виконання ними службових обов'язків, забезпечувати добір до апарату Національної ради висококваліфікованих кадрів, стимулювати досягнення високих результатів у службовій діяльності, гарантувати незалежність діяльності Національної ради.

11. Розмір посадових окладів державних службовців апарату дорівнює трьом розмірам посадового окладу, встановленого Кабінетом Міністрів України для державних службовців, які займають відповідні посади Секретаріату Кабінету Міністрів України.

12. Встановлення надбавок, премій, інших виплат працівникам апарату здійснюється в порядку і розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України.

Стаття 85. Організація діяльності Національної ради

1. Порядок організації та внутрішньої роботи Національної ради, що не врегульований цим Законом, визначається Регламентом Національної ради, який за поданням голови або не менше трьох членів Національної ради затверджується Національною радою більшістю від її складу.

2. Регламент Національної ради не може суперечити вимогам Конституції, цього та інших законів України.

Стаття 86. Засідання Національної ради

1. Засідання Національної ради є основною формою її роботи.

2. Засідання скликаються головою Національної ради відповідно до Регламенту Національної ради за власною ініціативою або на вимогу не менше трьох членів Національної ради.

3. Засідання Національної ради є правомочним, якщо на ньому присутні не менше шести членів Національної ради.

4. Рішення Національної ради приймаються виключно на засіданнях. Рішення Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше п'яти членів Національної ради.

5. Розгляд на засіданнях Національної ради питань про видачу, продовження, анулювання ліцензій, реєстрацію та скасування реєстрації, внесення змін до Реєстру, а також про порушення законодавства та/або умов ліцензії у передбачених цим Законом випадках відбувається за участі особи, якої стосується таке питання, чи її представників, яким обов'язково надається можливість виступити з відповідного питання, подавати усні чи письмові докази своїх доводів.

6. Суб'єкти у сфері медіа чи інші особи при розгляді питань, зазначених у частині п'ятій цієї статті повідомляються про дату, час та місце проведення відповідного засідання Національної ради не пізніше як за три робочі дні до дня його проведення.

7. Особа, яка отримала зазначене в частині шостій цієї статті повідомлення, має право звернутися до Національної ради з клопотанням про перенесення розгляду відповідного питання, крім питання про підведення підсумків конкурсу. Національна рада зобов'язана задовольнити таке клопотання за умови, що причини, які стали підставою для його подання, є поважними, клопотання подається вперше, та заявник просить перенести розгляд питання не більше, ніж на десять днів.

8. Особа, яка отримала зазначене в частині шостій цієї статті повідомлення, має право звернутися до Національної ради з клопотанням про участь в засіданні Національної ради під час розгляду відповідного питання у режимі реального часу (онлайн) з використанням відповідних технічних засобів, зокрема через мережу Інтернет, з використанням технології віддаленої ідентифікації особи представника, а до впровадження такої технології - з приміщення секретаріату представника Національної ради.

9. Якщо суб'єкт у сфері медіа чи його представник відсутні на засіданні, при цьому до Національної ради не надійшло повідомлення про можливість розгляду питання за їх відсутності, про відмову від участі у засіданні або клопотання, передбачене частинами сьомою чи восьмою цієї статті, розгляд відповідного питання переноситься.

Розгляд питання може проводитися без участі суб'єкта у сфері медіа чи його представника, якщо суб'єкт у сфері медіа був належним чином повідомлений про дату, час та місце проведення засідання та попередньо розгляд такого питання переносився з незалежних від Національної ради причин.

10. Рішення Національної ради упродовж трьох робочих днів після його прийняття підписується головою та відповідальним секретарем Національної ради або особами, які виконують їх обов'язки. У разі неможливості чи відмови голови Національної ради чи відповідального секретаря (або осіб, які

виконують їх обов’язки) підписати рішення Національної ради, це рішення може бути підписано п’ятьма членами Національної ради, які брали участь у відповідному засіданні.

11. На засіданні Національної ради ведеться протокол, який упродовж п’яти робочих днів після засідання підписується головою Національної ради (або іншою особою, яка головувала на засіданні) та відповідальним секретарем Національної ради (або особою, яка виконує його обов’язки). У разі неможливості або відмови зазначених осіб підписати протокол засідання, протокол може бути підписаний не менше ніж чотирма членами Національної ради, які брали участь у засіданні. У протоколі засідання Національної ради зазначається факт та причина відсутності члена Національної ради на засіданні.

12. Протокол засідання Національної ради оприлюднюється на вебсайті Національної ради впродовж одного місяця з дня його підписання.

13. Засідання Національної ради є відкритими, крім випадків, передбачених Регламентом Національної ради.

14. Національна рада оприлюднює інформацію про дату, час і місце проведення засідання, проект порядку денного засідання на своєму вебсайті не пізніше ніж за два робочих дні до дня засідання.

15. Будь-яка особа має право бути присутньою на відкритому засіданні Національної ради, за винятком випадків, визначених Регламентом Національної ради.

16. Національна рада веде онлайн-трансляцію своїх відкритих засідань, оприлюднює їх запис на своєму вебсайті та зберігає запис трансляції засідань упродовж трьох місяців з дати їх проведення.

Стаття 87. Акти Національної ради

1. Національна рада у випадках, визначених законодавством і в межах своїх повноважень ухвалює нормативно-правові акти (у тому числі регуляторні) та акти індивідуальної дії.

Акти Національної ради приймаються у формі рішень.

2. Акти індивідуальної дії Національної ради у своїй мотивувальній частині повинні містити:

1) виклад установлених фактів, з настанням яких закон пов’язує повноваження Національної ради прийняти відповідний акт;

2) обґрунтування рішення;

3) юридичні підстави для ухвалення акта, а саме посилання на акти законодавства України або, за наявності, рішення суду, якими керувалася Національна рада при прийнятті акта.

3. Національна рада інформує суб'єкта у сфері медіа про ухвалені щодо нього рішення або надсилає інші повідомлення шляхом направлення листа суб'єкту у сфері медіа на поштову та електронну адресу, які зазначено в Реєстрі та повідомляє про це в електронному кабінеті відповідного суб'єкта.

Суб'єкту у сфері медіа, який, у випадку визначеному цим Законом, здійснює діяльність без реєстрації, Національна рада направляє рішення (повідомлення) на електронну пошту з його вебсайту, а за її відсутності – за адресою місцезнаходження (місця проживання) такого суб'єкта або за будь-якими контактними даними які зазначені на його вебсайті.

Відповідне повідомлення Національної ради вважається надісланим (врученим) суб'єкту, якщо воно було вручене безпосередньо суб'єкту чи його представникові або надіслано на адресу за місцем реєстрації (фізичної особи) або за адресою місцезнаходження суб'єкта, яка зазначена у Реєстрі з повідомленням про вручення.

У разі відсутності будь-яких контактних даних Національна рада оприлюднює інформацію про рішення або повідомлення щодо суб'єкта у сфері медіа на своєму вебсайті і такий суб'єкт буде вважатися повідомленим належним чином з моменту оприлюднення такого повідомлення на вебсайті Національної ради.

У разі коли пошта не може вручити суб'єкту повідомлення Національної ради через відсутність за місцезнаходженням посадових осіб, їх відмову прийняти відправлення, відсутність суб'єкта за місцем розташування (місцезнаходження), лист Національної ради вважається врученим суб'єкту у день, зазначений поштовою службою в повідомленні про вручення із зазначенням причин невручення.

У разі якщо вручити рішення Національної ради неможливо через помилку, допущену Національною радою, рішення вважається таким, що не вручено суб'єкту.

4. Акти Національної ради є обов'язковими до виконання суб'єктами у сфері медіа.

5. Невиконання, неналежне, несвоєчасне виконання актів Національної ради тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

6. Нормативно-правові акти Національної ради (у тому числі регуляторні) не підлягають державній реєстрації, розробляються, приймаються та набирають чинності у порядку, визначеному цим Законом.

7. Проекти нормативно-правових актів Національної ради не потребують погодження з іншими державними органами, крім випадків передбачених цим Законом.

8. Щодо кожного проекту нормативно-правового акта Національної

ради, який регулює діяльність суб'єктів у сфері медіа, готується пояснювальна записка відповідно до вимог, визначених Кабінетом Міністрів України, передбачених для проектів актів Кабінету Міністрів України.

9. Кожен проект нормативно-правового акта Національної ради, який регулює діяльність суб'єктів у сфері медіа, оприлюднюється на вебсайті Національної ради разом з відповідною пояснювальною запискою, з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань.

10. Повідомлення про оприлюднення проекту нормативно-правового акта Національної ради повинно містити:

1) стислий виклад змісту проекту;

2) інформацію про спосіб оприлюднення проекту;

3) поштову та електронну адресу Національної ради, на яку можуть надсилатися зауваження та пропозиції;

4) інформацію про строк, упродовж якого приймаються зауваження та пропозиції;

5) інформацію про спосіб надання фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями зауважень та пропозицій.

11. Строк, упродовж якого від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань приймаються зауваження та пропозиції, встановлюється Національною радою, але не може бути меншим ніж один місяць та більшим ніж три місяці з дня оприлюднення проекту.

12. Усі зауваження і пропозиції щодо проекту нормативно-правового акта, одержані упродовж встановленого строку, підлягають обов'язковому розгляду Національною радою. За результатами цього розгляду Національна рада повністю чи частково враховує одержані зауваження і пропозиції або мотивовано їх відхиляє.

13. Оприлюднення проекту нормативно-правового акта Національної ради з метою одержання зауважень і пропозицій не може бути перешкодою для проведення громадських слухань та будь-яких інших форм відкритих обговорень цього проекту.

14. Акти Національної ради не пізніше наступного робочого дня після їх підписання оприлюднюються на вебсайті Національної ради і набирають чинності з дня їх оприлюднення, якщо інше не передбачено в самому акті, але не раніше дня оприлюднення.

15. Державні органи, органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи, їх об'єднання мають право подавати до Національної ради пропозиції про необхідність підготовки проектів актів Національної ради, а також про необхідність їх перегляду.

16. Акти Національної ради індивідуальної дії можуть бути оскаржені до суду суб'єктами, щодо яких прийнято відповідний акт.

Право оскаржити нормативно-правовий акт Національної ради має будь-який суб'єкт у сфері медіа, щодо якого його застосовано, а також суб'єкт у сфері медіа, який є суб'єктом правовідносин, що відносяться до сфери регулювання такого акту. До таких суб'єктів також відносяться об'єднання підприємств – суб'єктів у сфері медіа.

Стаття 88. Звітність та доступ до інформації Національної ради

1. Національна рада щорічно готує та затверджує звіт про свою діяльність та оприлюднює його на своєму вебсайті до 1 березня наступного за звітним року.

2. Одночасно з оприлюдненням Національна рада надсилає звіт до Верховної Ради України і Президента України. Звіт про діяльність Національної ради на засіданні Верховної Ради України представляє голова Національної ради, а за потреби - інші члені Національної ради.

3. У звіті Національної ради зазначаються:

1) визначені Планом реалізації Стратегії завдання на звітний період та підсумки їх виконання, визначені Планом реалізації Стратегії діяльності завдання на наступний звітний період;

2) інформація про внесені за звітний період зміни до Стратегії та Плану реалізації Стратегії, пропозиції щодо внесення нових змін до Стратегії;

3) дані щодо ліцензування та реєстрації у сфері медіа за звітний період;

4) інформація про дотримання суб'єктами законодавства у сфері медіа;

5) інформація про результати здійснення нагляду (контролю) Національною радою, у тому числі про порушення законодавства та/або умов ліцензії і притягнення осіб до відповідальності;

6) інформація про оскарження актів Національної ради в суді та узагальнення результатів такого оскарження;

7) узагальнення скарг, які надійшли до Національної ради за звітний період;

8) інформація про проведені консультації з фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями щодо проектів нормативно-правових актів Національної ради;

9) інформація про стан спільного регулювання у сфері медіа, результати співпраці з органом спільного регулювання;

10) інформація про виконання суб'єктами у сфері медіа вимог щодо розкриття інформації про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону;

11) аналіз стану розвитку сфери медіа, у тому числі результати проведених досліджень;

12) відомості про використання у звітному році бюджетних асигнувань, розпорядником яких є Національна рада, про кошти, які надійшли від плати за видачу ліцензій, реєстрацію та інші послуги Національної ради, оцінка фінансового та матеріально-технічного забезпечення діяльності Національної ради;

13) інша інформація про виконання Національною радою своїх повноважень.

4. Після проведення виборів та референдумів Національна рада упродовж трьох місяців після дня голосування оприлюднює звіт про дотримання суб'єктами у сфері медіа визначених законодавством особливостей їх діяльності у період виборів та референдумів.

5. Національна рада розглядає та затверджує звіти на своєму засіданні.

6. Національна рада оприлюднює на своєму вебсайті:

1) проект порядку денного засідань Національної ради та прийняті Національною радою рішення;

2) проекти нормативних актів Національної ради та документи до них;

3) акти Національної ради;

4) щорічний звіт про діяльність Національної ради;

5) звіти про використання коштів, виділених на фінансування діяльності Національної ради;

6) узагальнені дані офіційного моніторингу, що проводиться Національною радою;

7) записи онлайн-трансляції засідань Національної ради відповідно до вимог цього Закону;

8) Реєстр.

7. Апарат Національної ради забезпечує оприлюднення та доступ до інформації, що знаходиться у володінні Національної ради, у тому числі у формі відкритих даних, відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Стаття 89. Фінансування Національної ради

1. Діяльність Національної ради фінансується з державного бюджету.

Держава забезпечує належне фінансування діяльності Національної ради, що забезпечує її незалежність. Фінансування передбачається окремим рядком у Державному бюджеті України та становить не менше 0,022 відсотка доходів загального фонду Державного бюджету України за попередній рік.

2. Додатковими джерелами фінансування Національної ради є:

1) кошти в обсязі не менше 4 відсотків фактичних надходжень від плати за користування радіочастотним спектром України за поточний рік;

2) кошти міжнародної технічної допомоги;

3) інші джерела, не заборонені чинним законодавством України.

3. У Державному бюджеті України у видатках Національної ради на відповідний рік передбачаються видатки за окремими напрямками на:

1) регулювання та нагляд (контроль) у сфері медіа;

2) офіційний моніторинг діяльності суб'єктів у сфері медіа;

3) розробка розрахунків щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення, у тому числі для тимчасового мовлення;

4) розробка Стратегії розвитку сфери аудіовізуальних медіа-сервісів та плану її реалізації;

5) проведення досліджень у сфері медіа, у тому числі досліджень потреб користувачів в отриманні інформації;

6) проведення експертизи.

4. Надходження від плати за видачу ліцензій та проведення реєстраційних дій спрямовуються до спеціального фонду Національної ради для фінансування Національної ради.

5. Інформація про джерела та обсяги фінансування, визначені у цій статті Закону, є публічною інформацією.

Стаття 90. Повноваження Національної ради

1. Національна рада:

1) бере участь у розробці та реалізації державної політики у сфері медіа;

2) розробляє та затверджує Стратегію діяльності Національної ради, вносить до неї зміни;

3) розробляє та затверджує План реалізації Стратегії діяльності Національної ради, вносить до нього зміни;

4) здійснює аналіз стану розвитку сфери медіа, проводить (замовляє) дослідження щодо потреб користувачів в отриманні інформації та медіа-сервісів, інші дослідження, необхідні для підготовки Стратегії чи змін до неї, а також Планів реалізації Стратегії;

5) відповідно до Плану реалізації Стратегії ухвалює рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного спектра, визначає умови ліцензій та проводить конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках;

6) визначає кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних

електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії;

7) визначає порядок замовлення розрахунків щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення, в тому числі для потреб тимчасового мовлення, з метою створення каналів мовлення та/або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж;

8) замовляє розрахунки щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для створення каналів мовлення, в тому числі для потреб тимчасового мовлення, та/або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж;

9) бере участь у розробці та погоджує проект Плану розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні;

10) ухвалює рішення про зміну стандартів (радіотехнологій), при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів;

11) на виконання рішень уповноважених органів про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення ухвалює рішення про припинення використання такого стандарту (радіотехнології) ліцензіатами;

12) ухвалює рішення щодо віднесення медіа-сервісів до таких, що спрямовані на територію та аудиторію України;

13) веде переговори з уповноваженими представниками провайдерів платформ спільного доступу до інформації, аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення, що не підпадають під юрисдикцію України, та підписує з ними угоди або меморандуми;

14) звертається до іноземних провайдерів аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення, а також провайдерів платформ спільного доступу до інформації (у тому числі – іноземних) щодо обмеження поширення на території України програм та/або користувацької інформації, у тому числі користувацького відео, які порушують вимоги статей 36, 42 та частин першої-другої статті 119 цього Закону;

15) звертається до уповноважених представників пошукових систем (у тому числі – іноземних) з вимогами вилучення у результатах пошуку, що видаються за запитами користувачів, а також в каталогах такої пошукової системи, посилань на інформацію, о порушує вимоги статей 36, 42 та частин першої-другої статті 119 цього Закону та за поширення якої до суб’єкта у сфері медіа застосовано захід реагування у вигляді штрафу або анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні;

16) за погодженням з Антимонопольним комітетом України та

Регулятором комунікаційних послуг, визначає порядок розробки та затвердження Максимально граничних тарифів на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра та Типові умови договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, затверджує такі тарифи та умови;

17) встановлює форму подання до Національної ради суб'єктами у сфері медіа відомостей про структуру власності, визначає порядок подання суб'єктами у сфері медіа річної фінансової звітності та її обсяг;

18) проводить дослідження питання дотримання вимог до структури власності суб'єктів у сфері медіа; ухвалює рішення про визнання структури власності суб'єктів у сфері медіа непрозорою;

19) з метою дослідження питання дотримання вимог до структури власності суб'єктів у сфері медіа запитує у суб'єктів у сфері медіа, державних органів, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, інформацію та документи;

20) звертається до Антимонопольного комітету України щодо визначення меж ринків у сфері медіа, погоджує методику визначення меж ринків у сфері медіа та методику визначення меж ринку розповсюдження (поширення) та споживання рекламної інформації, у випадку обґрунтованих підозр щодо недотримання обмежень, визначених статтею 7 цього Закону, звертається до Антимонопольного комітету України з повідомленням про порушення законодавства про захист економічної конкуренції;

21) затверджує склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області), територіальної громади або для всієї України, з урахуванням технології, що застосовується для провадження такої діяльності;

22) здійснює нагляд та контроль за дотриманням суб'єктами у сфері медіа:

а) вимог цього Закону, нормативно-правових актів Національної ради, що регулюють діяльність суб'єктів у сфері медіа, умов ліцензій;

б) вимог Закону України «Про рекламу» щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства суб'єктами у сфері медіа;

в) законодавства про захист суспільної моралі;

г) законодавства про кінематографію щодо розповсюдження чи демонстрування суб'єктами у сфері медіа, зокрема у каталогах

аудіовізуальних сервісів на замовлення, творів, розповсюдження і демонстрування яких заборонено законодавством про кінематографію;

ґ) законодавства про вибори та референдуми;

23) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа відповідно до частини одинадцятої статті 2 цього Закону;

24) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги пунктів 1-4, 6-13 частини першої статті 36, пунктів 1-2 частини першої, частини другої статті 119 цього Закону;

25) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення лінійних медіа до тематичних та обсяги національного та європейського продукту для таких медіа;

26) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання вимоги щодо захисту дітей відповідно до статті 42 цього Закону;

27) визначає за власною ініціативою або за запитами суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа перелік подій значного суспільного інтересу;

28) здійснює ліцензування у сфері медіа, в тому числі встановлює форму та порядок подання заяви на участь у конкурсі, заяви про продовження строку дії ліцензії, заяви про внесення змін до Реєстру щодо ліцензіатів;

29) розробляє та затверджує методику розрахунку ліцензійного збору та плати за внесення змін до Реєстру, методику обліку кількості користувачів медіа-сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів та порядок подання цієї інформації Національній раді;

30) розробляє та затверджує форму витягу з Реєстру та його опис;

31) здійснює реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, у тому числі встановлює форму та порядок подання заяви про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, заяви про внесення змін до Реєстру щодо реєстрантів;

32) визначає перелік територій з особливим режимом мовлення, затверджує порядок видачі та анулювання дозволів на тимчасове мовлення, видає дозволи на тимчасове мовлення та встановлює їх умови;

33) здійснює реєстрацію іноземних лінійних медіа, в тому числі встановлює форму та порядок подання заяви про реєстрацію іноземного лінійного медіа;

34) забезпечує ведення електронного кабінету і Реєстру, передбачених цим Законом, та оприлюднення і надання інформації з них; затверджує порядок функціонування Реєстру та порядок функціонування електронного кабінету;

35) здійснює офіційний моніторинг діяльності суб'єктів у сфері медіа у

порядку, визначеному Національною радою;

36) визначає порядок проведення перевірок, проводить перевірки суб'єктів у сфері медіа відповідно до цього Закону;

37) розглядає питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії і застосовує заходи реагування, передбачені цим Законом;

38) у випадку порушення законодавства України у програмах радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, які походять з країн, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державами-членами Європейського Союзу, а також у випадку, якщо існує спір щодо юрисдикції, здійснює заходи, передбачені Європейською конвенцією про транскордонне телебачення, іншими міжнародними договорами України, та цим Законом;

39) створює дорадчі органи та робочі групи Національної ради, визначає їх персональний склад, функції, повноваження, порядок діяльності та забезпечує їх роботу;

40) у межах повноважень ініціює та здійснює співробітництво з відповідними міжнародними і регіональними організаціями, органами регулювання у сфері медіа іноземних держав, іноземними установами та організаціями, у тому числі інституціями ЄС у рамках забезпечення процесу європейської інтеграції;

41) бере в установленому порядку участь у підготовці проектів міжнародних договорів України, укладає відповідно до закону міжнародні договори міжвідомчого характеру;

42) ухвалює, у межах своєї компетенції, нормативно-правові та інші акти;

43) надає роз'яснення з питань застосування власних нормативно-правових актів;

44) веде та систематично оновлює вебсайт Національної ради;

45) оприлюднює інформацію (документи), передбачену законодавством, у тому числі у формі відкритих даних, а також надає інформацію на запити в порядку, передбаченому Законом України "Про доступ до публічної інформації";

46) розглядає у встановленому законом порядку скарги, пропозиції та інші звернення осіб, ухвалює рішення за підсумками розгляду звернень у межах своїх повноважень, передбачених цим Законом;

47) затверджує Порядок проведення конференцій громадських об'єднань та асоціацій, обрання членів Наглядової ради акціонерного товариства "Національна суспільна телерадіокомпанія України" та припинення їх повноважень; розробляє та затверджує Порядок проведення

конференцій громадських об’єднань та обрання членів наглядових рад підприємств, що здійснюють муніципальне публічне мовлення, Типовий статут суб’єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та Типовий трудовий контракт з керівником суб’єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа;

48) передає у встановленому законом порядку відповідним державним органам матеріали про виявлені факти порушення законодавства;

49) спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує правила мовлення в дні пам’яті;

50) спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує план дій щодо забезпечення доступності для осіб з інвалідністю сервісів;

51) спільно з органом спільного регулювання визначає критерії віднесення рекламної інформації (комерційних повідомлень) до такої, що може вважатись шкідливою згідно з вимогами законодавства про рекламу;

52) визначає період, необхідний для відновлення сфери медіа, та ухвалює рішення про зменшення встановленого статтею 38 цього Закону обсягу національного продукту під час дії такого періоду, а також воєнного, надзвичайного стану;

53) затверджує положення про особливості ліцензування та реєстрації у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану;

54) затверджує положення про особливості процедури застосування до суб'єктів у сфері медіа в період дії воєнного чи надзвичайного стану заходів реагування за грубі порушення вимог законодавства;

55) затверджує положення про Перелік аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, затверджує та оновлює цей Перелік, ухвалює рішення про внесення аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або сервісу провайдера аудіовізуальних сервісів до цього Переліку та виключення з нього;

56) затверджує та оновлює Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, ухвалює рішення про включення та виключення осіб з цього Переліку;

57) визначає види форматів лінійних аудіовізуальних медіа;

58) створює на своєму вебсайті дієвий механізм направлення звернень щодо доступності для осіб з інвалідністю сервісів, які надають суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа;

59) самостійно або у співпраці з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері медіа, іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, освітніми установами, громадськими об’єднаннями розробляє та впроваджує

програми, виставки, друковані та електронні публікації, вебсайти, аудіовізуальні продукти, ігри з метою підвищення медіаграмотності;

60) здійснює інші повноваження, передбачені Законами України.

2. Виключно на засіданнях Національної ради:

1) розглядаються проекти законодавчих та інших нормативних актів і пропозиції щодо вдосконалення законодавства у сфері медіа;

2) затверджуються Регламент Національної ради, Стратегія діяльності Національної ради та План реалізації Стратегії діяльності Національної ради, нормативно-правові акти Національної ради (у тому числі регуляторні);

3) ухвалюються рішення про надання роз'яснень з питань застосування нормативно-правових актів Національної ради;

4) затверджуються акти, розроблені спільно з органом спільного регулювання;

5) визначаються види форматів лінійних аудіовізуальних медіа;

6) визначається перелік подій значного суспільного інтересу;

7) погоджуються методика визначення меж ринків у сфері медіа та методика визначення меж ринку розповсюдження (поширення) та споживання рекламної інформації;

8) визначається період, необхідний для відновлення сфери медіа, та ухвалюється рішення про зменшення встановленого статтею 38 цього Закону обсягу національного продукту під час дії такого періоду, а також воєнного, надзвичайного стану;

9) затверджуються звіти Національної ради;

10) затверджується штатний розпис апарату Національної ради;

11) призначається та звільняється керівник апарату Національної ради;

12) призначаються і звільняються представники Національної ради в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі;

13) створюються дорадчі органи та робочі групи Національної ради;

14) ухвалюються рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного спектра, визначаються умови ліцензій та проводяться конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках;

15) визначається кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії;

16) ухвалюються рішення про зміну стандартів (радіотехнологій), при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів;

17) ухвалюються рішення про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення ліцензіатами;

18) затверджуються максимально граничні тарифи на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра та типові умови договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра;

19) затверджується склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області), територіальної громади або для всієї України, з урахуванням технології, що застосовується для провадження такої діяльності;

20) ухвалюються рішення щодо віднесення медіа-сервісів до таких, що спрямовані на територію та аудиторію України;

21) ухвалюються рішення про визнання структури власності суб'єктів у сфері медіа непрозорою;

22) ухвалюються рішення щодо ліцензування у сфері медіа;

23) ухвалюються рішення щодо реєстрації суб'єктів у сфері медіа;

24) ухвалюються рішення щодо реєстрації іноземних лінійних медіа;

25) визначається перелік територій з особливим режимом мовлення, видаються дозволи на тимчасове мовлення;

26) ухвалюються рішення про призначення перевірок;

27) розглядаються питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії і застосовуються заходи реагування, передбачені цим Законом;

28) затверджується та оновлюється Перелік аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, ухвалюються рішення про внесення аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або сервісу провайдера аудіовізуальних сервісів до цього Переліку та виключення з нього;

29) затверджується та оновлюється Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, ухвалюються рішення про включення та виключення осіб з цього Переліку.

Стаття 91. Права Національної ради

1. Національна рада з метою виконання своїх повноважень має право:

1) ухвалювати рішення з питань, що належать до її компетенції;

2) отримувати безоплатно на свій запит від державних органів, органів місцевого самоврядування, інформацію та документи, необхідні для виконання покладених на Національну раду повноважень, у тому числі статистичну та звітну інформацію;

3) з метою отримання допомоги у встановленні особи, яка припустилась порушення вимог цього Закону, звертатись до державних органів, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, а також до підприємств та організацій, включаючи адміністраторів доменів, реєстраторів доменних імен, суб'єктів, провайдерів платформ спільного доступу до інформації, в тому числі іноземних;

4) вимагати від юридичних чи фізичних осіб надання їй у визначені цим Законом або Національною радою строки, але не менш як упродовж десяти робочих днів, пояснень щодо вчинення такими особами порушення законодавства у сфері медіа та завірених в установленому законодавством порядку копій документів, які пов'язані з можливими порушеннями такими особами законодавства у сфері медіа; юридичні чи фізичні особи звільняються від надання пояснень та документів, які не пов'язані з фактами порушення такими особами законодавства у сфері медіа;

5) проводити планові, позапланові та додаткові перевірки;

6) звертатися до суду з підстав, передбачених законом;

7) звертатися до міжнародних організацій, державних органів та неурядових організацій інших країн за інформацією, необхідною для виконання покладених на Національну раду повноважень;

8) звертатися безпосередньо до компетентних органів інших держав для вжиття заходів, передбачених міжнародними угодами;

9) звертатися до державних спеціалізованих установ та судових експертів для замовлення експертизи під час розгляду питань про порушення законодавства та/або умов ліцензії;

10) залучати представників державних органів, підприємств, установ та організацій, фахівців до розроблення проектів нормативно-правових актів, проведення консультацій та експертиз у сфері медіа;

11) звертатися безпосередньо до провайдерів платформ спільного доступу до інформації (у тому числі – іноземних) за інформацією, необхідною для виконання покладених на Національну раду повноважень, а також з вимогами щодо обмеження доступу до інформації, що порушує вимоги законодавства України, в порядку, визначеному цим Законом;

12) звертатися до уповноважених представників пошукових систем (у тому числі – іноземних) з вимогами щодо заборони видачі в результатах пошуку, каталогах посилань або відображення інформації, що порушує вимоги законодавства України, в порядку, визначеному цим Законом;

13) укладати угоди та меморандуми з провайдерами платформ спільного доступу до інформації (в тому числі – іноземними) з питань, що відноситься до її повноважень;

14) укладати угоди про співробітництво з питань, що відносяться до її повноважень, з іноземними і міжнародними органами та організаціями, у тому числі з органами регулювання та нагляду (контролю) у сфері медіа інших держав;

15) утворювати у межах своєї компетенції робочі групи, постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи, визначати персональний склад, функції, повноваження, порядок діяльності таких органів, забезпечувати їх роботу;

16) інші права, визначені Законами України.

РОЗДІЛ VII.
СПІЛЬНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 92. Зміст, предмет і мета спільного регулювання

1. Спільне регулювання у сфері медіа – це поєднання функцій та засобів державного регулювання та галузевого саморегулювання з метою забезпечення участі суб'єктів у сфері медіа у розробці та визначенні вимог до змісту інформації, яка поширюється медіа, та недопущення цензури і зловживання свободою слова.

2. Предметом спільного регулювання є визначення вимог до поширення інформації, для якої законодавством передбачено регулювання змісту, шляхом прийняття кодексів (правил) створення та поширення такої інформації. При цьому суб'єкти у сфері медіа добровільно беруть на себе обов'язок дотримуватись цих вимог, а Національна рада визнає, що ці вимоги є достатніми для забезпечення суспільних інтересів.

До предмету спільного регулювання (сфери спільного регулювання) належить:

1) встановлення критеріїв віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа відповідно до частини одинадцятої статті 2 цього Закону;

2) визначення критеріїв віднесення інформації до такої, яку заборонено поширювати на території України відповідно до пунктів 1-4, 6-13 частини першої статті 36, пунктів 1-2 частини першої, частини другої статті 119 цього Закону;

3) визначення критеріїв віднесення лінійних медіа до тематичних та обсягів національного та європейського продукту для таких медіа;

4) визначення критеріїв віднесення інформації, до такої що може завдати

значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей;

5) розподіл дітей на вікові категорії та встановлення критеріїв класифікації програм (крім фільмів) за віковими категоріями аудиторії, на яку вони розраховані;

6) затвердження вимог до демонстрування спеціальних попереджень (включаючи їх ескізи) та вимог до оголошення звукових попереджень, передбачених статтею 42 цього Закону;

7) визначення порядку віднесення суб'єктом у сфері медіа інформації до відповідних вікових категорій дітей та обрання відповідних попереджень (символів);

8) затвердження правил мовлення у дні пам’яті;

9) визначення критеріїв віднесення рекламної інформації (комерційних повідомлень) до такої, що може вважатись шкідливою згідно з вимогами законодавства про рекламу;

10) затвердження плану дій щодо забезпечення доступності сервісів для осіб з інвалідністю.

3. Наявність спільного регулювання у сфері медіа не обмежує свободи галузевого та іншого саморегулювання у сфері медіа та журналістики, яке діє на принципах добровільної участі, самоврядності та невтручання держави.

4. Органи спільного регулювання, що створюються на підставі цього Закону, не належать до саморегулівних організацій.

Стаття 93. Створення органів спільного регулювання

1. Органи спільного регулювання утворюються ліцензіатами та реєстрантами, а також їх громадськими об’єднаннями та об’єднаннями підприємств, у формі громадських спілок в порядку, передбаченому Законом України «Про громадські об’єднання», з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

Створення та вступ (приєднання) до такої громадської спілки не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб’єктів господарювання.

2. Органи спільного регулювання створюються:

у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів - за ініціативою одного чи декількох суб’єктів у сфері телевізійного мовлення та аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення, які є ліцензіатами чи реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 2-10 абзацу другого частини другої статті 92 цього Закону;

у сфері аудіальних медіа-сервісів - за ініціативою одного чи декількох суб’єктів у сфері радіомовлення та аудіальних медіа-сервісів на замовлення,

які є ліцензіатами чи реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 2-9 абзацу другого частини другої статті 92 цього Закону;

у сфері друкованих медіа - за ініціативою одного чи декількох суб'єктів у сфері друкованих медіа, які є реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 2, 4, 6, 7 та 9 абзацу другого частини другої статті 92 цього Закону;

у сфері онлайн-медіа - за ініціативою одного чи декількох суб'єктів у сфері онлайн-медіа, які є реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 1, 2, 4, 6, 7 та 9 абзацу другого частини другої статті 92 цього Закону;

у сфері платформ спільного доступу до відео - за ініціативою одного чи декількох провайдерів платформ спільного доступу до відео, які є реєстрантами на момент висунення такої ініціативи, з метою виконання функцій, передбачених пунктами 2, 4, 6 та 7 абзацу другого частини другої статті 92 цього Закону.

3. Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання звернення від одного чи декількох ініціаторів або ініціативної групи (ініціативних груп) зобов'язана прийняти рішення про початок прийняття заяв на участь у робочій групі з організації та проведення установчих загальних зборів та затвердження проєкту статуту органу спільного регулювання у відповідній сфері медіа.

Строк подання заяв складає 30 днів з дати оприлюднення такого рішення. Заяву на участь у робочій групі мають право подати суб'єкти у відповідній сфері медіа, які на дату подання заяви здійснюють діяльність у такій сфері не менш, ніж три роки.

У заяві у довільній формі мають бути зазначені: суб'єкт у сфері медіа, дата початку діяльності у сфері медіа та кандидатура особи, яку цей суб'єкт висуває як кандидата до складу відповідної робочої групи, а для суб'єктів у сфері аудіовізуальних та аудіальних медіа – також територіальна категорія.

Національна рада має право відхилити заяву про участь у робочій групі лише у випадку подання заяви із порушенням строку, подання заяви особою, яка не є ліцензіатом, реєстрантом чи об'єднанням підприємств – суб'єктів у сфері медіа або особою, яка здійснює діяльність у сфері медіа менш, ніж три роки.

Якщо звернення від ініціативної групи надійде до Національної ради після прийняття рішення про початок строку прийняття заяв на участь в робочій групі, таке звернення Національна рада залишає без розгляду, а суб'єкт (суб'єкти) подання такого звернення має право подати заяву про

участь у робочій групі або заяву про вступ до органу спільного регулювання в порядку, передбаченому цим Законом.

4. Робочі групи створюються у складі 12 осіб, які обираються шляхом рейтингового голосування особами, які були висунуті для участі у відповідній робочій групі.

Для формування складу робочих груп у сферах аудіовізуальних та аудіальних медіа-сервісів рейтингові голосування проводяться окремо:

1) серед кандидатів від ліцензіатів у сфері відповідно телебачення або радіомовлення загальнонаціональної територіальної категорії – для обрання чотирьох осіб; від реєстрантів – для обрання однієї особи;

2) серед кандидатів від суб'єктів у сфері відповідно телебачення або радіомовлення регіональної та місцевої територіальних категорій – для обрання п'яти осіб, не менш ніж дві з яких мають бути кандидатами від суб'єктів місцевої територіальної категорії;

3) серед кандидатів від суб'єктів відповідно аудіовізуальних або аудіальних медіа-сервісів на замовлення – для обрання двох осіб.

Рейтингове голосування для обрання складу робочих груп у сфері друкованих медіа та онлайн-медіа проводиться без поділу на категорії.

У разі висунення до складу робочої групи дванадцяти або менше осіб, рейтингове голосування не проводиться і робоча група створюється у складі всіх висунутих кандидатур, за виключенням тих, заяви про висунення яких були відхилені.

У разі висунення до складу робочої групи у сфері аудіовізуальних або аудіальних медіа-сервісів в одній із категорій кількості осіб меншої, ніж передбачено цією статтею у складі робочої групи, рейтингове голосування у цій категорії не проводиться, до складу робочої групи включаються всі висунуті особи. Якщо в одній із категорій не було отримано заяв на участь в робочій групі, склад робочої групи формується без представників такої категорії.

5. Національна рада забезпечує:

1) організацію рейтингового голосування з обрання складу робочих груп та оформлення їх результатів;

2) координацію діяльності робочих груп, в тому числі надає приміщення для проведення засідань робочих груп та оприлюднює рішення робочих груп на своєму вебсайті.

6 Робочі групи приймають рішення не менше ніж трьома чвертями голосів від власного кількісного складу.

Робоча група зобов'язана затвердити проект статуту органу спільного регулювання та провести установчі загальні збори органу спільного

регулювання впродовж трьох місяців з дня проведення першого засідання робочої групи.

Суб'єкти у сфері медіа, які брали участь в робочій групі та взяли участь в установчих загальних зборах, з моменту реєстрації органу спільного регулювання набувають повноваження його засновників та членів.

У разі, якщо орган спільного регулювання не зареєстрований упродовж шести місяців з дня проведення першого засідання робочої групи, Національна рада ухвалює рішення про припинення діяльності робочої групи та повідомляє на своєму вебсайті про можливість подання нових ініціатив щодо створення органу спільного регулювання.

7. У разі припинення діяльності органу спільного регулювання, Національна рада повідомляє на своєму вебсайті про можливість звернення з новими ініціативами щодо створення органу спільного регулювання.

Стаття 94. Статут органу спільного регулювання

1. Статут органу спільного регулювання має відповідати вимогам Закону України «Про громадські об’єднання» з урахуванням вимог цієї статті.

2. Орган спільного регулювання діє на засадах:

1) захисту суспільних інтересів та поваги до свободи вираження поглядів;

2) доброчесності, неупередженості та належного рівня експертизи;

3) відкритості до вступу;

4) спільного фінансування діяльності органу його членами.

5) розподілу сфер діяльності за принципом приналежності до певного виду суб’єктів у сфері медіа відповідно до статті 13 Закону.

3. Членом органу спільного регулювання у певній сфері медіа може стати будь-який ліцензіат, реєстрант чи об’єднання підприємств – суб’єктів у відповідній сфері медіа. Відмова у вступі до органу спільного регулювання та виключення члена з органу спільного регулювання можуть бути оскаржені в судовому порядку.

Правління органу спільного регулювання має прийняти рішення про вступ або про відмову у вступі до органу спільного регулювання впродовж одного місяця з дня надходження відповідної заяви про вступ.

Член органу спільного регулювання може бути виключений:

1) за заявою члена;

2) за рішенням правління у випадку наявності у такого члена заборгованості за сплатою членських внесків впродовж більше ніж 3 місяців;

3) за рішенням правління у випадку припинення діяльності у сфері медіа.

4. До повноважень органу спільного регулювання належить:

1) затвердження кодексів (правил) створення та поширення інформації у сферах спільного регулювання, рішення про встановлення критеріїв віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа, подання кодексів (правил) та рішень на затвердження Національної ради, та оголошення про готовність кодексів (правил) до підписання суб'єктами у сфері медіа;

2) забезпечення функціонування механізму надання висновків щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктом у сфері медіа, кодексам (правилам) спільного регулювання у випадках виявлення Національною радою ознак можливого порушення таким суб'єктом вимог законодавства та/або умов ліцензії.

5. Загальні збори органу спільного регулювання є повноважними за умови участі не менш ніж половини членів органу спільного регулювання на дату проведення зборів. Загальні збори приймають рішення простою більшістю голосів від присутніх. Кожний член органу спільного регулювання має один голос.

Загальні збори органу спільного регулювання призначають правління у порядку, визначеному Статутом.

6. До повноважень правління органу спільного регулювання, зокрема, належить:

1) затвердження кодексів (правил) створення та поширення інформації у сферах спільного регулювання, подання їх на затвердження Національної ради, та оголошення про готовність кодексів (правил) до підписання суб'єктами у сфері медіа;

2) призначення на посаду та звільнення з посади керівника органу спільного регулювання;

3) прийняття рішень про вступ та про відмову у вступі до органу спільного регулювання нових членів, а також рішень про виключення членів органу спільного регулювання на підставах, передбачених частиною третьою цієї статті;

4) створення експертних колегій, визначення їх кількісного складу, затвердження кандидатур членів експертних колегій та подання їх на затвердження Національної ради;

5) розгляд питань відводу членів експертних колегій у випадках, передбачених внутрішніми документами органу спільного регулювання;

6) визначення розміру членських внесків та розміру витрат на надання висновку експертною колегією органу спільного регулювання;

7) інші повноваження, передбачені Статутом органу спільного регулювання та законодавством.

7. Фінансування адміністративних витрат органу спільного регулювання здійснюється за рахунок внесків його членів та інших не заборонених законом джерел фінансування.

8. Поточну діяльність органу спільного регулювання забезпечує його керівник.

Стаття 95. Кодекси (правила) створення та поширення інформації

1. Правління органу спільного регулювання приймає рішення про створення робочої групи для розробки кодексів (правил) поширення інформації у відповідних сферах спільного регулювання, у складі представників членів органу спільного регулювання та представників Національної ради окремо для розробки кожного кодексу (правил). При цьому представники Національної ради мають складати не менш ніж третину загальної кількості членів кожної робочої групи.

2. Національна рада зобов'язана делегувати своїх представників до складу робочих груп. Представниками Національної ради можуть бути її члени, працівники апарату Національної ради або запрошені експерти.

3. Проект кодексу (правил), підготовлений робочою групою, виноситься на голосування членів правління органу спільного регулювання.

4. Проект кодексу (правил), затверджений правлінням органу спільного регулювання, підписується головою правління органу спільного регулювання та передається на затвердження Національній раді.

5. Після ухвалення Національною радою рішення про затвердження кодексу (правил), голова правління органу спільного регулювання розпочинає процедуру підписання кодексу (правил) суб'єктами у сфері медіа.

Якщо Національна рада не ухвалить рішення про затвердження кодексу (правил) упродовж двох місяців після його передачі Національній раді, правління має право повернути проект кодексу (правил) робочій групі на доопрацювання або почати процедуру його підписання.

Проект кодексу (правил) набуває чинності з моменту його підписання не менш ніж 50 відсотками від загальної кількості членів органу спільного регулювання на дату початку процедури підписання.

У разі припинення діяльності органу спільного регулювання, кодекси (правила) зберігають чинність до моменту набуття чинності новими кодексами (правилами) окремо щодо кожного відповідного виду інформації.

6. Члени органу спільного регулювання на власний розсуд приймають рішення про підписання кодексів (правил). Кодекси (правила) можуть бути також підписані будь-яким іншим суб'єктом у сфері медіа.

7. У разі, якщо кодекси (правила) щодо поширення одного і того ж виду

інформації у різних сферах медіа містять істотні відмінності, які не зумовлені особливостями відповідних сфер медіа, Національна рада зобов'язана ініціювати створення робочої групи за рівної участі представників всіх органів спільного регулювання для узгодження таких кодексів (правил) та затвердження меморандумів про принципи створення та поширення відповідної інформації. Після затвердження таких меморандумів, органи спільного регулювання мають внести відповідні зміни до кодексів (правил) з дотриманням порядку, передбаченого частинами першою - шостою цієї статті.

8. Рішення про встановлення критеріїв віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа ухвалюється за процедурою, передбаченою 1-4 частинами цієї статті. Рішення набуває чинності після його затвердження Національною радою.

Стаття 96. Експертні колегії та експертні висновки органу спільного регулювання

1. Правління органу спільного регулювання створює експертні колегії для розробки висновків щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктами у сфері медіа, кодексам (правилам) спільного регулювання.

2. Порядок діяльності колегій, вимоги до експертів, правила їх доброчесної поведінки, порядок призначення та відводу експертів, розмір та порядок виплати винагороди експертам визначаються внутрішніми документами органу спільного регулювання, з урахуванням вимог цього Закону.

3. Правління органу спільного регулювання визначає кандидатури членів експертних колегій та подає їх на затвердження Національної ради. При цьому кількість кандидатур має бути вдвічі більшою, ніж кількість членів відповідної експертної колегії. Національна рада упродовж одного місяця затверджує не менш ніж половину поданих кандидатур членів експертних колегій.

4. На експертизу органу спільного регулювання можуть бути передані питання, що знаходяться на розгляді Національної ради у будь який момент до винесення нею остаточного рішення:

1) за ініціативою суб'єкта у сфері медіа, якщо це питання стосується порушення ним вимог законодавства та/або умов ліцензії щодо змісту поширеної ним інформації, та за умови, що він підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації;

2) за ініціативою Національної ради, якщо це питання стосується вимог до змісту інформації, що поширена суб'єктом у сфері медіа, який не підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації, і якщо таке питання має

загальногалузеве значення.

У разі припинення діяльності органу спільного регулювання процедура передачі питань на експертизу не застосовується до моменту створення нового органу спільного регулювання.

Суб'єкт у сфері медіа, що не підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації, не має права ініціювати передачу питання, що знаходяться на розгляді Національної ради, на експертизу органу спільного регулювання. В цьому випадку Національна рада ухвалює рішення з такого питання на власний розсуд.

5. Витрати на надання висновку експертною колегією органу спільного регулювання оплачує суб'єкт у сфері медіа, який ініціював розгляд питання. У випадку, якщо суб'єкт у сфері медіа не є членом органу спільного регулювання, розмір оплати може бути збільшений на розмір членських внесків за відповідний рік. У випадку розгляду питання за ініціативою Національної ради, витрати на надання висновку експертною колегією фінансуються як адміністративні витрати органу спільного регулювання.

6. Експертні колегії зі встановленою правлінням періодичністю здійснюють узагальнення практики застосування кодексів (правил) спільного регулювання та надають пропозиції щодо необхідності внесення змін до них.

7. Висновки експертних колегій органу спільного регулювання мають рекомендаційний характер. Національна рада враховує ці висновки при прийнятті рішень або відхиляє із обґрунтуванням причин відхилення.

РОЗДІЛ VIII.
ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 97. Нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері медіа

1. Національна рада здійснює нагляд та контроль за дотриманням суб'єктами у сфері медіа законодавства та/або умов ліцензій відповідно до вимог цього Закону.

2. Нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері захисту економічної конкуренції, користування радіочастотним спектром України для потреб мовлення, електронних комунікацій, а також дотримання інших вимог законодавства, здійснюють державні органи в межах своєї компетенції.

У разі виявлення Національною радою ознак порушення законодавства, реагування на які не відноситься до її повноважень, Національна рада звертається до державного органу, до повноважень якого належить вжиття

відповідних заходів реагування.

3. Державний нагляд та контроль полягає у здійсненні Національною радою в межах повноважень, встановлених цим Законом, заходів та дій щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства в сфері медіа з боку суб'єктів у сфері медіа, забезпечення інтересів суспільства, захисту національної безпеки в інформаційні сфері.

4. Заходами державного нагляду та контролю є перевірки суб'єктів у сфері медіа та заходи реагування.

5. Офіційний моніторинг – комплекс заходів, спрямованих на фіксацію та аналіз інформації яка поширюється суб'єктами у сфері медіа, який здійснюється на підставі запису, перегляду (прослуховування) такої інформації. Метою моніторингу є одержання об'єктивних відомостей для оцінки дотримання суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії.

Записи програм аудіовізуальних та аудіальних медіа є службовою інформацією, яка може надаватися Національною радою до експертної колегії органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання.

Акт моніторингу, в якому зафіксовано ознаки порушення, може бути оприлюднено та/або надано на вимогу третіх осіб лише після прийняття рішення за результатами перевірки щодо порушення законодавства у сфері медіа.

Стаття 98. Принципи здійснення нагляду та контролю за дотриманням законодавства у сфері медіа

1. Під час здійснення нагляду та контролю Національна рада керується такими принципами:

1) рівності прав і законних інтересів усіх суб'єктів у сфері медіа;

2) гарантування прав та законних інтересів кожного суб'єкта у сфері медіа;

3) об'єктивності та неупередженості здійснення нагляду та контролю;

4) відкритості, прозорості нагляду та контролю;

5) невтручання у діяльність суб'єкта у сфері медіа, якщо вона здійснюється в межах закону;

6) незалежності Національної ради під час здійснення нагляду та контролю від політичних партій та будь-яких інших об'єднань громадян.

Стаття 99. Заходи реагування на порушення законодавства у сфері медіа

1. До суб’єктів у сфері медіа застосовуються заходи реагування на порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії у випадках та на підставах, визначених цим Законом.

2. Заходами реагування на порушення є:

1) припис, який застосовується за рішенням Національної ради;

2) штраф, який застосовується за рішенням Національної ради;

3) анулювання ліцензії за рішенням суду в порядку, визначеному статтею 116 цього Закону;

4) скасування реєстрації за рішенням Національної ради або за рішенням суду в порядку, визначеному статтею 116 цього Закону;

5) заборона видання та розповсюдження друкованого медіа за рішенням Національної ради або за рішенням суду в порядку, визначеному статтею 116 цього Закону;

6) тимчасова заборона поширення онлайн-медіа за рішенням Національної ради;

7) заборона поширення онлайн-медіа за рішенням Національної ради або за рішенням суду в порядку, визначеному статтею 116 цього Закону.

3. Національна рада має право звертатися до провайдерів платформ спільного доступу до інформації та уповноважених представників пошукових систем (в тому числі іноземних) з вимогами обмежити доступ до інформації та/або виключити з результатів пошуку, що видаються за запитами користувачів, посилання на інформацію, яка порушує вимоги законодавства України, зокрема розділів IV та IX цього Закону, та за поширення якої до суб’єкта у сфері медіа застосовано захід реагування у вигляді штрафу або анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні.

У разі застосування заходу реагування у формі штрафу, право на звернення, передбачене абзацом першим цієї частини, виникає після закінчення тридцятиденного строку з моменту вручення суб’єкту у сфері медіа відповідного рішення Національної ради або, у разі його оскарження, - з дня набрання законної сили рішенням суду, за яким рішення Національної ради визнано правомірним.

У разі застосування заходу реагування у формі анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні, право на звернення, передбачене абзацом першим цієї частини, виникає з моменту оприлюднення відповідного рішення Національної ради та/або набрання законної сили рішенням суду про застосування відповідного заходу реагування.

4. Особливості процедури застосування до суб'єктів у сфері медіа в

період дії воєнного чи надзвичайного стану заходів реагування за грубі порушення вимог законодавства визначаються відповідним положенням, яке затверджується Національною радою з урахуванням наступного:

У разі виявлення Національною радою ознак вчинення суб’єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада застосовує особливу процедуру щодо вжиття заходів реагування.

Національна рада оприлюднює на своєму вебсайті та надсилає суб’єкту у сфері медіа на електронну поштову адресу, яка зазначена в Реєстрі, повідомлення щодо початку розгляду питання про можливе вчинення ним грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії.

Таке повідомлення повинно містити інформацію про дату і час засідання Національної ради, на якому будуть оголошені результати такого розгляду, короткий опис питання, яке є предметом розгляду, включаючи опис фактичних обставин, які свідчать про можливе вчинення суб’єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії, а також строк надання суб’єктом у сфері медіа пояснень щодо вказаних обставин, який не може бути менший за 3 робочі дні.

Відповідне повідомлення Національна рада направляє також органу спільного регулювання для отримання висновку щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктом у сфері медіа, кодексам (правилам) спільного регулювання. Строк підготовки експертною колегією органу спільного регулювання висновку у такому випадку має відповідати строку, визначеному у попередньому абзаці цієї частини. Якщо висновок експертної колегії органу спільного регулювання не буде ухвалений у цей строк, Національна рада має право прийняти рішення за наявними матеріалами.

Розгляд Національною радою питання про застосування заходів реагування здійснюється на підставі акту моніторингу та/або інших доказів, які підтверджують наявність або відсутність фактичних обставин, які мають значення для вирішення питання про можливе притягнення суб'єкта у сфері медіа до відповідальності, з урахуванням його пояснень, якщо такі пояснення були надані.

Суб’єкт у сфері медіа, щодо якого почато розгляд питання про можливе вчинення ним грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії, впродовж наданого Національною радою строку, який не може становити менш ніж три робочі дні з дня розміщення повідомлення на вебсайті Національної ради, має право надати письмові пояснення, шляхом направлення на електронну пошту Національної ради зазначену в повідомленні, яке оприлюднено на вебсайті Національної ради та надіслано суб’єкту у сфері медіа. Цей строк може бути продовжений розпорядженням

Голови Національної ради на підставі мотивованого клопотання суб'єкта у сфері медіа, якщо наявні обставини, які об'єктивно перешкоджають або істотно ускладнюють можливість надання ним пояснень у встановлений Національною радою строк.

Відсутність пояснень суб'єкта у сфері медіа та/або відсутність його представника на засіданні не перешкоджає розгляду Національною радою питання про вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії та ухваленню Національною радою рішення за результатами такого розгляду.

За результатами розгляду питання про вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада ухвалює одне з таких рішень:

1) про відсутність порушення законодавства та/або умов ліцензії;

2) про застосування до суб'єкта у сфері медіа заходів реагування передбачених цим Законом;

3) про звернення до військового командування.

Копія рішення Національної ради впродовж трьох робочих днів з дня його ухвалення надсилається суб'єкту у сфері медіа на електронну поштову адресу, яка зазначена в Реєстрі.

У разі застосування до суб'єкта у сфері медіа заходу реагування у вигляді штрафу, такий суб'єкт зобов'язаний сплатити штраф у п'ятнадцятиденний строк з дня опублікування відповідного рішення Національної ради на її вебсайті.

У разі несплати суб'єктом у сфері медіа штрафу в зазначений строк, Національна рада звертається до суду з позовом щодо стягнення штрафу.

Оскарження рішення Національної ради про застосування заходу реагування у вигляді штрафу, не зупиняє строк його оплати.

Рішення Національної ради про звернення до військового командування для відповідного реагування ухвалюється Національною радою у випадку повторного впродовж дії воєнного стану вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення законодавства та/або умов ліцензії.

Стаття 100. Припис

1. У разі вчинення суб'єктом у сфері медіа незначного порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада має право ухвалити рішення про винесення відповідному суб'єкту припису.

Винесення припису здійснюється Національною радою без проведення перевірки.

Строк для прийняття Національною радою рішення про винесення

припису не може перевищувати 30 днів з моменту виявлення порушення.

Припис має містити докладний опис виявленого порушення та застереження щодо недопущення такого порушення в майбутньому.

У разі якщо порушення за своєю суттю є триваючим, припис має містити докладний опис виявленого порушення та вимогу про припинення порушення із зазначенням строку на виконання припису.

У разі неподання суб'єктом у сфері медіа копій документів, пояснень та іншої інформації на законну та мотивовану вимогу Національної ради, припис має містити перелік документів які вимагаються від суб'єкта, вимогу щодо надання пояснень чи інформації та строк на виконання припису.

2. Суб'єкт у сфері медіа, який отримав припис, зобов'язаний припинити порушення, яке триває і стало підставою для винесення припису, у строк, визначений Національною радою у приписі. Цей строк має бути достатнім для виконання вимог припису.

3. На підставі заяви суб'єкта у сфері медіа Національна рада має право переглянути рішення про винесення припису. Заяву про перегляд має бути подано впродовж трьох робочих днів з дня оприлюднення відповідного рішення. У разі пропуску зазначеного строку або відсутності підстав для задоволення заяви Національна рада ухвалює рішення про відхилення заяви. Якщо під час розгляду заяви буде встановлено нові обставини, які свідчать про відсутність порушень законодавства та/або умов ліцензії з боку заявника Національна рада має право ухвалити рішення про скасування припису. Рішення про відхилення заяви або скасування припису має бути прийнято у строк не більше 30 днів від дати надходження такої заяви до Національної ради.

Стаття 101. Штраф

1. У разі застосування до суб'єкта у сфері медіа заходу реагування у вигляді штрафу, суб'єкт зобов'язаний сплатити штраф впродовж 30 днів з дня оприлюднення відповідного рішення на вебсайті Національної ради.

У разі оскарження рішення про застосування заходу реагування у вигляді штрафу, термін сплати штрафу, зазначений у цій частині, призупиняється до набрання судовим рішенням законної сили.

2. Рішення Національної ради про застосування заходу реагування у вигляді штрафу є виконавчим документом, що підлягає примусовому виконанню у порядку визначеному Законом України «Про виконавче провадження». У випадку оскарження такого рішення в судовому порядку, рішення Національної ради про застосування заходу реагування у вигляді штрафу набуває статусу виконавчого документу після набрання судовим

рішенням законної сили.

Стаття 102. Зупинення та поновлення строків розгляду питань про порушення законодавства у сфері медіа

1. Перебіг строку для прийняття Національною радою рішення щодо застосування заходів реагування може бути зупинено з ініціативи Національної ради з таких підстав:

1) необхідність завершення розгляду Національною радою або судом справи, якщо рішення по такій справі може суттєво вплинути на рішення з питання, яке розглядається;

2) розгляд іншим державним органом питання, вирішення якого має істотне значення для прийнятті рішення з питання, яке розглядається;

3) звернення до органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання;

4) направлення запиту на отримання від державних чи інших органів влади іноземних держав інформації, що необхідна для отримання доказів для розгляду питання;

5) замовлення експертизи.

2. Національна рада зупиняє строк для прийняття рішення щодо застосування заходів реагування шляхом прийняття відповідного рішення із зазначенням дати спливу такого строку або із зазначенням певних обставин, настання яких є підставою для поновлення строку.

Стаття 103. Призначення перевірки

1. Національна рада має право призначати планову, позапланову та додаткову перевірку відповідно до вимог цього Закону та у визначеному нею порядку. Перевірки можуть бути виїзні або безвиїзні.

2. Підставами для призначення позапланової перевірки є:

1) неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної інформації, що має подаватися суб'єктом у сфері медіа відповідно до цього Закону;

2) надходження скарг від фізичних осіб, що відповідають вимогам Закону України «Про звернення громадян», від юридичних осіб, державних органів та місцевого самоврядування, що свідчать про наявність ознак порушень законодавства та/або умов ліцензії;

3) подання суб'єктом у сфері медіа письмової заяви до Національної ради про проведення перевірки за його бажанням (ініціативою);

4) виявлення Національною радою за наслідками розгляду результатів моніторингу ознак порушень законодавства та/або умов ліцензії;

5) необхідність перевірки виконання суб'єктом у сфері медіа рішень Національної ради щодо усунення порушень вимог законодавства та/або умов ліцензії, прийнятих і виданих за результатами проведених перевірок;

6) отримання обґрунтованої інформації (крім звернень фізичних та юридичних осіб, державних органів та органів місцевого самоврядування), що свідчить про наявність ознак порушень суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії.

3. Рішення про призначення позапланової перевірки не приймається, якщо:

а) питання не належить до сфери повноважень Національної ради;

б) з моменту вчинення порушення минуло більш ніж 365 днів;

в) не встановлений суб'єкт, який є відповідальним за порушення, крім випадків, коли розгляд питання може відбуватися за фактом порушення;

г) відповідні факти вже були предметом іншої перевірки Національної ради, крім випадку, передбаченого частиною шостою статті 104 цього Закону.

4. Виїзною перевіркою є комплекс, встановлених цим Законом та визначеним Національною радою порядком, заходів нагляду і контролю за дотриманням суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, які здійснюються уповноваженими Національною радою особами за адресою, за якою здійснюється редакційний контроль й яка зазначена в Реєстрі, або за іншою адресою за письмовим клопотанням суб'єкта у сфері медіа.

Виїзна перевірка повинна проводитися у присутності керівника юридичної особи, діяльність якої підлягає перевірці, або іншої уповноваженої особи. Перевірка щодо фізичної особи - підприємця повинна здійснюватися за його присутності або за присутності уповноваженої ним особи.

5. Безвиїзною перевіркою є комплекс, встановлених цим Законом та визначеним Національною радою порядком, заходів нагляду і контролю за дотриманням суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, які здійснюються уповноваженими Національною радою особами. Безвиїзна перевірка не передбачає проведення перевірки за адресою суб'єкта у сфері медіа.

6. У разі отримання додаткової інформації щодо предмета перевірки, яка впливає на результати розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії та яка не була відома або не могла бути відомою на дату проведення відповідної перевірки, Національна рада ухвалює рішення про призначення додаткової перевірки (виїзної або безвиїзної).

7. Планова перевірка проводиться не раніше ніж за 365 днів та не пізніше ніж за 180 днів до закінчення строку дії ліцензії, та призначається відповідно

до затвердженого Національною радою плану проведення перевірок. Рішення про проведення планової перевірки надсилається суб’єкту у сфері медіа не пізніше ніж за 10 днів до її початку.

Стаття 104. Проведення перевірки

1. Перевірки Національної ради проводяться уповноваженими особами, які є працівниками апарату Національної ради. У разі потреби, за рішенням Національної ради до проведення перевірки можуть залучатися також представники інших державних органів за їх згодою.

2. Під час проведення перевірки уповноважені особи Національної ради мають право:

1) своєчасно отримувати на свою вимогу інформацію (документи), у тому числі інформацію з обмеженим доступом (крім державної таємниці) від суб’єктів господарювання, державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, інших фізичних та юридичних осіб, з питань, що виникають під час перевірки та стосуються предмету перевірки;

2) здійснювати фіксацію процесу перевірки в цілому чи кожної окремої дії будь-якими технічними засобами;

3) вимагати припинення дій, що перешкоджають проведенню перевірки;

4) одержувати пояснення, довідки, документи, відомості з питань, що виникають під час перевірки та стосуються предмету перевірки.

3. Працівники Національної ради, що здійснюють перевірку зобов’язані не розголошувати відомості (документи, інформацію тощо), отримані під час перевірки, крім випадків коли ці відомості стали підставою для застосування заходів реагування.

4. Під час проведення перевірки не допускається вилучення у суб'єктів у сфері медіа оригіналів фінансово-господарських, бухгалтерських та інших документів, комп’ютерної техніки, а також будь-якого іншого майна.

5. Керівник або представник суб'єкта у сфері медіа під час проведення перевірки зобов’язаний:

1) допускати уповноважених осіб Національної ради до місця проведення перевірки (у разі проведення виїзної перевірки);

2) забезпечити належні умови для проведення перевірки уповноваженими особами Національної ради (у разі проведення виїзної перевірки);

3) надавати уповноваженим особам Національної ради пояснення, довідки, документи, матеріали, відомості з питань, що виникають під час перевірки та стосуються предмету перевірки.

6. У разі відмови суб’єкта у сфері медіа у проведенні перевірки його діяльності відповідно до вимог цього Закону, уповноваженими особами Національної ради складається та підписується акт про відмову у проведенні перевірки суб’єкта у сфері медіа, до якого можуть долучатися відомості, що свідчать про відмову у проведенні перевірки (відеозапис та/або інші відомості). Такий акт є підставою для прийняття рішення щодо застосування заходів реагування в порядку, визначеному цим Законом.

Впродовж 30 днів з дня складання такого акта, Національна рада повторно призначає перевірку суб’єкта у сфері медіа, предмет якої має відповідати предмету перевірки, яка не була проведена через відмову суб'єкта у сфері медіа.

У разі повторної відмови суб’єкта у сфері медіа у проведенні перевірки його діяльності відповідно до вимог цього Закону уповноваженими особами Національної ради складається та підписується акт який є підставою для прийняття рішення щодо застосування заходів реагування в порядку визначеному цим Законом.

7. Відмовою суб’єкта у сфері медіа у проведенні перевірки вважається:

1) відсутність суб’єкта у сфері медіа за місцем проведення перевірки (за адресою, за якою здійснюється редакційний контроль й яка зазначена в Реєстрі, або за іншою адресою за письмовим клопотанням суб’єкта у сфері медіа), або відсутність за місцем проведення перевірки особи, уповноваженої представляти інтереси суб’єкта у сфері медіа при проведенні перевірки;

2) перешкоджання уповноваженим особам Національної ради у проведенні перевірки, у тому числі безпідставне ненадання суб’єктом у сфері медіа запитуваних Національною радою документів, які стосуються предмету перевірки. Не вважається відмовою від проведення перевірки надання суб'єктом у сфері медіа пояснень та/або доказів, які підтверджують неможливість надання витребуваних відомостей (інформації та (або) документів).

3) перешкоджання в доступі уповноважених осіб Національної ради до головної станції провайдера аудіовізуальних сервісів для проведення перевірки та/або здійснення моніторингу діяльності такого провайдера.

Стаття 105. Права суб’єкта у сфері медіа, щодо якого призначено перевірку

1. Суб’єкт у сфері медіа, щодо якого прийнято рішення про призначення перевірки, має право:

1) ознайомлюватися з матеріалами перевірки;

2) подавати Національній раді докази, клопотання, усні й письмові

пояснення (заперечення).

3) одержувати копії рішень Національної ради, прийнятих щодо перевірки (витяги з них);

4) користуватися правовою допомогою при проведенні перевірки та під час розгляду Національною радою її результатів.

Стаття 106. Інформація, що береться Національною радою до уваги під час розгляду питання про порушення законодавства у сфері медіа

1. Під час розгляду питання про порушення суб'єктом у сфері медіа законодавства та/або умов ліцензії Національна рада бере до уваги:

1) результати офіційного моніторингу Національної ради;

2) пояснення суб'єкта у сфері медіа, посадових і службових осіб, інших осіб;

3) висновки експертів;

4) інформацію, яка надана іншими державними органами в межах їх компетенції;

5) матеріали перевірок, проведених Національною радою;

6) будь-які інші фактичні дані, що дають можливість встановити наявність або відсутність порушення.

Стаття 107. Строк давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства у сфері медіа

1. Суб'єкт у сфері медіа не може бути притягнений до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії, якщо минув строк давності притягнення до відповідальності.

2. Строк давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії становить один рік з дня вчинення порушення.

3. Перебіг строку давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії зупиняється з дня прийняття Національною радою рішення про призначення перевірки до розгляду на засіданні Національної ради результатів перевірки. Строк зупинення не може перевищувати трьох місяців з дня призначення перевірки.

Стаття 108. Особливості розгляду порушень у сферах спільного регулювання

1. До прийняття Національною радою рішення щодо застосування до суб'єкта у сфері медіа заходів реагування Національна рада або відповідний суб'єкт у сфері медіа, має право звернутися до органу спільного регулювання

для отримання висновку щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктом у сфері медіа, кодексам (правилам) спільного регулювання.

2. На запит органу спільного регулювання Національна рада надає йому усі матеріали, необхідні для підготовки висновку.

3. Орган спільного регулювання передає отримані матеріали відповідній експертній колегії. Експертна колегія органу спільного регулювання розглядає звернення та ухвалює свій висновок не пізніше одного місяця з дня отримання матеріалів від Національної ради.

4. Експертна колегія органу спільного регулювання може запитати від Національної ради додаткові матеріали необхідні для ухвалення висновку. Такі матеріали мають бути надані Національною радою упродовж п’яти робочих днів. У випадку ненадання або відсутності запитуваних матеріалів експертна колегія зобов’язана про це вказати у висновку.

5. Якщо висновок експертної колегії органу спільного регулювання не був ухвалений у строк, визначений частиною третьою цієї статті Національна рада має право прийняти рішення за результатами перевірки.

6. За вмотивованим клопотанням експертної колегії органу спільного регулювання, у зв’язку зі складністю питання, що розглядається, Національна рада має право продовжити строк на підготовку висновку, але не більше ніж на строк визначений у частині третій цієї статті.

7. Висновок експертної колегії органу спільного регулювання має містити короткий виклад поставленого питання, мотивувальну та резолютивну частину.

8. Висновок експертної колегії органу спільного регулювання надсилається Національній раді та суб’єкту у сфері медіа, стосовно якого була призначена перевірка, упродовж двох робочих днів з дня його ухвалення.

Стаття 109. Рішення за результатами перевірки

1. За результатами розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада ухвалює одне з таких рішень:

1) про відсутність порушення законодавства та/або умов ліцензії;

2) про застосування до суб’єкта у сфері медіа заходів реагування передбачених цим Законом;

3) про проведення додаткової перевірки.

Прийняте Національною радою рішення публікується на вебсайті Національної ради, розміщується в електронному кабінеті, а також надсилається у письмовій формі суб’єкту у сфері медіа упродовж трьох робочих днів з дня його оприлюднення.

Стаття 110. Відповідальність суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа

1. Порушення суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

1) незначні;

2) значні;

3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення умов ліцензії у частині програмної концепції мовлення;

2) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

3) порушення строків внесення змін до Реєстру, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60, частини восьмої статті 64 цього Закону;

4) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму вебсайті (в разі його наявності);

5) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо повідомлення вихідних даних;

6) порушення встановлених статтею 44 цього Закону вимог мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті;

7) порушення встановленого статтею 46 цього Закону порядку надання доступу до подій значного суспільного інтересу;

8) порушення встановлених статтею 47 цього Закону вимог щодо поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами);

9) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо обліку і зберігання програм;

10) порушення встановлених Законом України «Про рекламу» вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства;

11) порушення на 10 і менше відсотків вимог щодо обсягів європейського та/або національного продукту;

12) порушення радіомовником вимог щодо забезпечення частки пісень державною мовою, передбачених пунктами 1-2 частини третьої статті 40 цього Закону на 10 і менше відсотків.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення висловлювань, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження,

громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації,, гендерної ідентичності, фізичних вад, стану здоров'я або за іншою ознакою;

2) розповсюдження та демонстрування фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

3) поширення пропаганди вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

4) поширення пропаганди жорстокого поводження з тваринами;

5) поширення інструкцій або порад щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

6) поширення інформації, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

7) поширення інформації, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру, крім випадків передбачених Законом України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»;

8) поширення інформації, що принижує або зневажає державну мову;

9) порушення більш як на 10 відсотків вимог щодо обсягів європейського та/або національного продукту;

10) порушення встановлених статтею 40 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа, крім порушень, передбачених частиною дванадцятою, чотирнадцятою статті 40 цього Закону;

11) порушення радіомовником вимог щодо забезпечення частки пісень державною мовою, передбачених пунктами 1-2 частини третьої статті 40 цього Закону більше ніж на 10 відсотків;

12) поширення інформації, що може завдати значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, без спеціальних попереджень

та/або з порушенням часу розповсюдження;

13) порушення суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (опублікування), джерел та порядку фінансування передвиборної агітації, інших обмежень визначених законодавством для передвиборної агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдуму;

14) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60, частини восьмої статті 64 цього Закону);

15) поширення програм та матеріалів (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних, а також фільмів), серед учасників яких є особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України;

16) виключно позитивне висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта), з метою їх популяризації;

17) невиконання умов ліцензії, крім вимог до програмної концепції мовлення;

18) відсутність мовлення лінійного медіа упродовж 14 днів поспіль крім випадків, коли це спричинено обставинами, які не залежать від волі суб'єкта;

19) відмова у проведенні перевірки.

4. До грубих порушень відноситься:

1) поширення закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, інформації, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

2) поширення висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

3) поширення пропаганди або закликів до тероризму та терористичних актів, інформації, що виправдовує чи схвалює такі дії;

4) поширення порнографічних матеріалів, а також матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

5) поширення інформації, що містить пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених

Законом України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україні»;

6) відмова в поширенні офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації у випадках, встановлених статтею 45 цього Закону;

7) поширення інформації, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

8) поширення недостовірних матеріалів щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

9) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останніх 365 днів;

10) здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії та/або реєстрації, без отримання відповідної ліцензії та/або без реєстрації.

5. За грубі порушення до суб'єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 25 відсотків від розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 10 до 75 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

За значні порушення до суб'єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 10 відсотків від розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 5 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

У випадку, що передбачений пунктом "б" частини першої статті 116 цього Закону, до суб'єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 10 відсотків від розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 5 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

У разі вчинення суб'єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа грубого порушення, передбаченого пунктом 10 частини четвертої цієї статті, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді штрафу за грубе порушення у подвійному розмірі, та звертається до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб щодо

припинення відповідної діяльності.

При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує вид та технологію мовлення, територіальну категорію, час та обсяги мовлення, наявність чи відсутність системи умовного доступу, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

При застосуванні штрафу за порушення передбачені пунктом десятим частини четвертої цієї статті розмір штрафу до особи-порушника застосовується як для ліцензіара, якщо має місце здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії, та як для реєстранта, якщо має місце здійснення діяльності яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови реєстрації.

6. Якщо суб'єкт у сфері лінійних медіа поширює декілька телеканалів (радіоканалів), розмір штрафу розраховується виходячи з розміру ліцензійного збору за видачу ліцензії на мовлення лише того телеканалу (радіоканалу), при поширенні якого мало місце порушення.

Якщо телеканал (радіоканал), при поширенні якого мало місце порушення, поширюється за допомогою різних технологій або на різних територіях, розмір штрафу розраховується шляхом складання сум штрафів, що підлягають нарахуванню за відповідне порушення для кожної з технологій чи територій, за умови, що призначена Національною радою перевірка включала такі технології чи території.

Для ліцензіатів штраф розраховується виходячи з розміру ліцензійного збору за видачу ліцензії, нарахованого на момент прийняття Національною радою рішення про застосування штрафу.

До суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа громад за значні порушення, та порушення, передбачені пунктом "б" частини першої статті 116 цього Закону, застосовуються штрафи у розмірі 10 відсотків від розмірів, визначених абзацами другим-третім частини п'ятої цієї статті.

7. У разі поширення суб'єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, який не відповідає ознакам, передбаченим частинами восьмою-десятою статті 2 цього Закону, але чиї медіа-сервіси є доступними на території України, інформації, визначеної у статтях 36, 42 та/або у статті 119 цього Закону, Національна рада звертається до такого суб'єкта з вимогою забезпечити обмеження доступу до такої інформації на території України. Національна рада має право звернутися до регуляторного органу держави, під юрисдикцією якої знаходиться відповідний суб'єкт у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, з проханням сприяти виконанню вимоги Національної ради.

8. Порушення суб’єктами у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

1) незначні;

2) значні;

3) грубі.

9. До незначних порушень відноситься:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

2) порушення строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини восьмої статті 64 цього Закону;

3) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму вебсайті (в разі його наявності);

4) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо повідомлення вихідних даних;

5) порушення встановленого статтею 46 цього Закону порядку надання доступу до подій значного суспільного інтересу;

6) порушення встановлених статтею 47 цього Закону вимог щодо поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами);

7) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо обліку і зберігання програм;

8) порушення встановлених Законом України «Про рекламу» вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства;

9) порушення на 10 і менше відсотків вимог щодо обсягів європейського продукту.

10. До значних порушень відноситься:

1) поширення висловлювань, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації,, гендерної ідентичності, фізичних вад, стану здоров’я або за іншою ознакою;

2) розповсюдження та демонстрування фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України “Про кінематографію”;

3) поширення пропаганди вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

4) поширення пропаганди жорстокого поводження з тваринами;

5) поширення інструкцій або порад щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

6) поширення інформації, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

7) поширення інформації, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру, крім випадків передбачених Законом України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»;

8) поширення інформації, що принижує або зневажає державну мову;

9) порушення більш як на 10 відсотків вимог щодо обсягів європейського продукту;

10) порушення встановлених частиною дванадцятою статті 40 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа;

11) поширення інформації, що може завдати значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, без спеціальних попереджень та/або без використання системи умовного доступу (батьківського контролю);

12) порушення суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (опублікування), джерел та порядку фінансування передвиборної агітації, інших обмежень визначених законодавством для передвиборної агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдуму;

13) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно частини восьмої статті 64 цього Закону);

14) поширення програм та матеріалів (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних, а також фільмів), серед учасників яких є особи,

внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України;

15) виключно позитивне висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта), з метою їх популяризації;

16) відмова у проведенні перевірки.

11. До грубих порушень відноситься:

1) поширення закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, інформації, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

2) поширення висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

3) поширення пропаганди або закликів до тероризму та терористичних актів, інформації, що виправдовує чи схвалює такі дії;

4) поширення порнографічних матеріалів, а також матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

5) поширення інформації, що містить пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україні»;

6) поширення інформації, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

7) поширення недостовірних матеріалів щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

8) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останніх 365 днів;

9) здійснення без реєстрації діяльності, яка відповідно до цього Закону

може здійснюватися виключно за умови реєстрації.

12. За грубі порушення до суб'єктів у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі від 50 до 75 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до суб'єктів у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі від 30 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У випадку, що передбачений пунктом "б" частини першої статті 116 цього Закону, до суб'єктів у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі від 30 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У разі вчинення суб'єктом у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа грубого порушення, передбаченого пунктом 9 частини одинадцятої цієї статті, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді штрафу за грубе порушення у подвійному розмірі та звертається до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб щодо припинення відповідної діяльності.

При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує технологію, що застосовується для надання сервісу, територію надання та аудиторію сервісу, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

Стаття 111. Відповідальність суб'єктів у сфері друкованих медіа

1. Порушення суб'єктами у сфері друкованих медіа вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

1) незначні;

2) значні;

3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо зберігання примірників друкованих медіа;

2) неподання зареєстрованим суб'єктом у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру чи порушення зареєстрованим суб'єктом строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру;

3) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом.

4) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо повідомлення вихідних даних;

5) порушення встановлених Законом України «Про рекламу» вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення висловлювань, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації,, гендерної ідентичності, фізичних вад, стану здоров'я або за іншою ознакою;

2) поширення пропаганди вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

3) поширення пропаганди жорстокого поводження з тваринами;

4) поширення інструкцій або порад щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

5) поширення інформації, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

6) поширення інформації, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру, крім випадків передбачених Законом України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»;

7) поширення інформації, що принижує або зневажає державну мову;

8) поширення інформації, що може завдати значної шкоди фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, крім спеціалізованих друкованих медіа, що призначені для дорослої аудиторії, та мають обмеження на розповсюдження серед дітей;

9) порушення вимог законодавства України щодо форми, маркування,

порядку поширення (опублікування), джерел та порядку фінансування передвиборної агітації, інших обмежень визначених законодавством для передвиборної агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдуму;

10) виключно позитивне висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта), з метою їх популяризації;

11) відмова у проведенні перевірки.

4. До грубих порушень відноситься:

1) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останніх 365 днів;

2) поширення закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, інформації, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

3) поширення висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

4) поширення пропаганди або закликів до тероризму та терористичних актів, інформації, що виправдовує чи схвалює такі дії;

5) поширення порнографічних матеріалів, а також матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

6) поширення інформації, що містить пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україні»;

7) поширення інформації, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

8) поширення недостовірних матеріалів щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до

насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності.

6. За грубі порушення до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 10 до 15 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 розмірів мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У випадках, що передбачені пунктом "б" частини четвертої статті 116 та пунктом "б" частини п'ятої статті 116 цього Закону, до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

7. При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує вид друкованого медіа, періодичність виходу примірників, територію, спосіб розповсюдження та тираж відповідного номеру, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

Стаття 112. Відповідальність суб'єктів у сфері онлайн-медіа

1. Порушення суб'єктами у сфері онлайн-медіа вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

1) незначні;

2) значні;

3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) неподання зареєстрованим суб'єктом у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру чи порушення зареєстрованим суб'єктом строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру;

2) порушення зареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо зазначення вихідних даних;

3) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом.

4) порушення вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (опублікування), джерел та порядку фінансування передвиборної агітації, інших обмежень визначених законодавством для передвиборної агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також

порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдуму;

5) порушення встановлених Законом України «Про рекламу» вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та порядку означення спонсорства суб'єктами у сфері онлайн медіа.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення висловлювань, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, фізичних вад, стану здоров'я або за іншою ознакою;

2) поширення фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

3) поширення порнографічних матеріалів;

4) пропаганда вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

5) пропаганда жорстокого поводження з тваринами;

6) поширення інструкцій або порад щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

7) поширення інформації, що заперечує або виправдовує злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створює позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовує діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті

8) поширення інформації, що містить символіку комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру, крім випадків, передбачених Законом України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»;

9) виключно позитивне висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта), з метою їх популяризації;

10) поширення інформації, що принижує або зневажає державну мову;

11) порушення вимог частини шостої статті 42 цього Закону щодо

забезпечення належного попередження про потенційну шкідливість інформації для дітей;

12) порушення вимог частини десятої статті 42 цього Закону щодо нерозголошення інформації про дитину без згоди хоча б одного з батьків або осіб, що їх замінюють, за винятком випадків, коли це здійснюється в найкращих інтересах дитини;

13) відмова у проведенні перевірки.

4. До грубих порушень відноситься:

1) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останніх 365 днів;

2) поширення закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності, інформації, яка виправдовує чи пропагує такі дії;

3) поширення висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

4) пропаганда або заклики до тероризму та терористичних актів, поширення інформації, що виправдовує чи схвалює такі дії;

5) поширення матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

6) поширення інформації, що містить пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіку воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму, крім випадків, передбачених Законом України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україні;

7) поширення інформації, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності, розпалювання ворожнечі чи ненависті;

8) поширення недостовірних матеріалів щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі, якщо наслідком цього є заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності, розпалювання ворожнечі чи ненависті.

5. За грубі порушення до суб’єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від 10 до 15 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до суб’єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 розмірів мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У випадках, що передбачені пунктом “б” частини десятої статті 116 та пунктом “б” частини одинадцятої статті 116 цього Закону, до суб’єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

6. При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує вид онлайн-медіа та розмір його аудиторії, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

7. Суб’єкти у сфері онлайн-медіа не можуть бути притягнені до відповідальності за порушення вимог цього закону, якщо інформація, що є предметом порушення, була поширена ними до набрання чинності цим Законом.

Стаття 113. Відповідальність провайдерів аудіовізуальних сервісів

1. Порушення провайдерами аудіовізуальних сервісів вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

1) незначні;

2) значні;

3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до відповідно до частини восьмої статті 64 цього Закону;

2) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

3) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму вебсайті (в разі його наявності).

3. До значних порушень відноситься:

1) порушення встановлених статтею 28 цього Закону зобов’язань щодо універсального медіа-сервісу;

2) включення до пакетів телеканалів та радіоканалів телеканалу або радіоканалу без укладення договору про надання прав з правовласником

телеканалу або радіоканалу (у випадку якщо укладення такого договору є обов'язковим);

3) ненадання або невчасне надання Національній раді відомостей про кількість користувачів його медіа-сервісів із зазначенням сервісів які надаються таким користувачам;

4) порушення встановлених частинами тринадцятою-чотирнадцятою статті 40 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа;

5) відсутність системи умовного доступу (батьківського контролю) щодо телеканалів та радіоканалів, доступ дітей до яких має бути обмеженим відповідно до умов їх розповсюдження;

6) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини восьмої статті 64 цього Закону);

7) відмова у проведенні перевірки.

4. До грубих порушень відноситься:

1) надання сервісу доступу до пакетів телеканалів та радіоканалів без реєстрації;

2) включення до пакетів телеканалів та радіоканалів телеканалу або радіоканалу, який не отримав ліцензію на мовлення чи не зареєстрований Національною радою відповідно до вимог статей 63, 66 цього Закону, та не отримав дозвіл на тимчасове мовлення відповідно до частин першої-третьої статті 122 цього Закону;

3) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останніх 365 днів;

4) здійснення без реєстрації діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови реєстрації (обов'язкова реєстрація).

5. За грубі порушення до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 10 до 75 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 5 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У випадку, що передбачений пунктом "б" частини першої статті 116 цього Закону, до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 5 до 40 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

У разі вчинення провайдером аудіовізуальних сервісів грубого порушення, передбаченого пунктом 1 частини четвертої цієї статті, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді штрафу за грубе порушення у подвійному розмірі та звертається до

правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб щодо припинення відповідної діяльності.

6. При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує технологію, що застосовується для надання доступу до сервісу, територію надання сервісу, кількість телеканалів та радіоканалів, що розповсюджуються, кількість абонентів, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

7. Провайдер аудіовізуальних сервісів не несе відповідальності за зміст інформації, що розповсюджується іншими суб'єктами у сфері медіа.

Стаття 114. Відповідальність провайдерів платформ спільного доступу до відео

1. Національна рада має право застосовувати заходи реагування до провайдерів платформ спільного доступу до відео за такі значні порушення:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

2) порушення зобов'язань, передбачених частиною першою статті 23 цього Закону;

3) порушення строків внесення змін до Реєстру (у разі добровільної реєстрації).

2. За значні порушення до провайдерів платформ спільного доступу до відео застосовується штраф у розмірі від 5 до 25 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

При визначенні розміру штрафу, який обраховується у мінімальних заробітних платах, Національна рада враховує технологію, що застосовується для надання сервісу, територію надання та аудиторію сервісу, а також інші обставини, що впливають на рівень суспільної небезпеки вчиненого порушення, про що зазначає у своєму рішенні.

3. У разі виявлення ознак порушення провайдером платформи спільного доступу до відео вимог, передбачених частиною другою статті 23 цього Закону, Національна рада передає відповідну інформацію до правоохоронних органів та Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини для вжиття заходів, передбачених законодавством у сфері захисту персональних даних.

Стаття 115. Відповідальність постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра

1. Порушення постачальниками електронних комунікаційних послуг для

потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра, вимог законодавства та/або умов ліцензії, за які Національна рада має право застосовувати заходи реагування, поділяються на:

1) незначні;

2) значні;

3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

2) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму вебсайті (в разі його наявності);

3) порушення строків внесення змін до Реєстру, які ліцензіат відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60 цього Закону.

3. До значних порушень відноситься:

1) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60 цього Закону);

2) невиконання умов ліцензії, в тому числі ненадання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення одному чи декільком суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа, які мають право на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, крім випадків, коли це спричинено обставинами, які не залежать від волі суб'єкта;

3) порушення вимог частини другої статті 24 цього Закону;

4) відмова у проведенні перевірки.

4. До грубих порушень відноситься:

1) ненадання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення упродовж 5 днів поспіль, крім випадків, коли це спричинено обставинами, які не залежать від волі суб'єкта;

2) повторна відмова у проведенні перевірки впродовж останніх 365 днів;

3) здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії, без отримання відповідної ліцензії.

5. За грубі порушення до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра застосовується штраф у розмірі 25 відсотків від розміру ліцензійного збору.

За значні порушення до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра застосовується штраф у розмірі 10 відсотків від розміру ліцензійного збору.

У випадку, що передбачений пунктом “б” частини першої статті 116 цього Закону, до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра застосовується штраф у розмірі 10 відсотків від розміру ліцензійного збору.

У разі вчинення постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра грубого порушення, передбаченого пунктом 3 частини четвертої цієї статті, Національна рада застосовує до такого суб’єкта захід реагування у вигляді штрафу за грубе порушення у подвійному розмірі та має право звертатись до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб щодо припинення відповідної діяльності.

Штраф розраховується виходячи з розміру ліцензійного збору за видачу ліцензії, нарахованого на момент прийняття Національною радою рішення про застосування штрафу.

6. Постачальник електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра не несе відповідальності за зміст інформації, що розповсюджується іншими суб’єктами у сфері медіа.

Стаття 116. Застосування заходів реагування

1. У разі вчинення суб’єктом у сфері аудіовізуальних медіа, провайдером аудіовізуальних сервісів чи постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра незначного порушення, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) припис;

б) штраф - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів п’яти незначних порушень, за які було винесено приписи і рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку;

в) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів кожного наступного незначного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку.

2. У разі вчинення суб’єктом у сфері аудіовізуальних медіа, провайдером аудіовізуальних сервісів чи постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра значного порушення, застосовуються такі заходи реагування:

а) штраф;

б) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

в) анулювання ліцензії за рішенням суду чи скасування реєстрації за рішенням суду - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів шести значних порушень, за які було застосовано штрафи і рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

3. У разі вчинення суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, провайдером аудіовізуальних сервісів чи постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного спектра грубого порушення, застосовуються такі заходи реагування:

а) штраф;

б) анулювання ліцензії за рішенням суду чи скасування реєстрації за рішенням суду - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів повторного грубого порушення, за яке було застосовано штраф і рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку.

4. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері друкованих медіа, незначного порушення, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) припис;

б) штраф - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів п'яти незначних порушень, за які було винесено приписи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку, якщо вимоги таких приписів не були виконані суб'єктом у сфері друкованих медіа.

5. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері друкованих медіа незначного порушення, передбаченого пунктами 3-5 частини другої статті 111 цього Закону, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) припис;

б) штраф - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів трьох незначних порушень, за які було винесено приписи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку, якщо вимоги таких приписів не були виконані суб'єктом у сфері друкованих медіа.

6. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері друкованих медіа значного порушення, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) штраф;

б) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

в) скасування реєстрації - у випадку вчинення значного порушення, якщо впродовж останніх 365 днів до суб'єкта було застосовано п'ять штрафів за вчинення значних порушень, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

7. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері друкованих

медіа значного порушення, застосовуються такі заходи реагування:

а) штраф;

б) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж останніх 365 днів кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

в) заборона видання та розповсюдження друкованого медіа за рішенням суду - у випадку вчинення значного порушення, якщо впродовж останніх 365 днів до суб'єкта було застосовано п’ять штрафів за вчинення значних порушень, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

8. У разі вчинення суб’єктом у сфері друкованих медіа грубого порушення, застосовуються такі заходи реагування:

а) штраф;

б) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж 365 днів повторного грубого порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

в) заборона видання та розповсюдження друкованого медіа за рішенням суду - у випадку вчинення грубого порушення, якщо впродовж останніх 365 днів до суб’єкта було застосовано два штрафи за вчинення грубих порушень, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

9. Під час дії обмежень, визначених розділом IX цього Закону, скасування реєстрації друкованого медіа як захід реагування застосовується за рішенням суду і тягне за собою заборону видання та розповсюдження медіа на території України.

Національна рада на підставі рішення суду щодо заборони видання та розповсюдження друкованого медіа, а також у разі вчинення незареєстрованим суб’єктом у сфері друкованого медіа, особу якого неможливо встановити через відсутність у відповідному друкованому медіа вихідних даних, значного або грубого порушення, має право звернутися до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб із заявою про вилучення тиражу друкованого медіа.

10. У разі вчинення зареєстрованим суб’єктом у сфері онлайн-медіа незначного порушення, передбаченого частиною другою статті 112 цього Закону, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) припис;

б) штраф - у випадку вчинення впродовж одного місяця п’яти незначних порушень, за які було винесено приписи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку, якщо вимоги таких приписів не були виконані суб’єктом у сфері онлайн-медіа.

11. У разі вчинення незареєстрованим суб’єктом у сфері онлайн-медіа

незначного порушення, передбаченого пунктами 3-5 частини другої статті 112 цього Закону, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) припис;

б) штраф - у випадку вчинення впродовж одного місяця трьох і більше незначних порушень, за які було винесено приписи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку, якщо вимоги таких приписів не були виконані суб'єктом у сфері онлайн-медіа.

12. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа значного порушення, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) припис;

б) штраф - у випадку невиконання вимог, визначених у приписі Національної ради, винесеному за перше значне порушення, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку; або у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного значного порушення;

в) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж одного місяця кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

г) скасування реєстрації - у випадку вчинення значного порушення, якщо впродовж одного місяця до суб'єкта було застосовано п'ять штрафів за вчинення значних порушень, рішення про які не було скасовано у визначеному законом порядку.

13. У разі вчинення незареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа значного порушення, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) припис;

б) штраф - у випадку невиконання вимог припису, винесеного за перше значне порушення, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку; у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного значного порушення;

в) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж одного місяця кожного наступного значного порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

г) тимчасова заборона поширення онлайн-медіа - у випадку вчинення значного порушення, якщо впродовж одного місяця до суб'єкта було застосовано п'ять штрафів за вчинення значних порушень, рішення про які не було скасовано у визначеному законом порядку. Строк тимчасової заборони становить один місяць.

14. У разі вчинення зареєстрованим суб'єктом у сфері онлайн-медіа грубого порушення, застосовуються такі заходи реагування:

а) штраф;

б) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного грубого порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

в) тимчасова заборона поширення онлайн-медіа - у випадку вчинення впродовж одного місяця третього грубого порушення, якщо за попередні грубі порушення було застосовано штрафи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку. Строк тимчасової заборони становить один місяць.

г) заборона поширення онлайн-медіа за рішенням суду - у випадку вчинення грубого порушення впродовж двох місяців з моменту набрання сили рішенням про тимчасову заборону поширення онлайн-медіа.

15. У разі вчинення незареєстрованим суб’єктом у сфері онлайн-медіа грубого порушення, застосовуються такі заходи реагування:

а) штраф;

б) штраф у подвійному розмірі - у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного грубого порушення після застосування штрафу, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку;

в) заборона поширення онлайн-медіа за рішенням суду - у випадку вчинення впродовж одного місяця третього грубого порушення, якщо за попередні грубі порушення було застосовано штрафи, рішення про які не були скасовані у визначеному законом порядку.

16. У разі вчинення незареєстрованим суб’єктом у сфері онлайн-медіа, особу якого не вдалося встановити, незначного порушення, передбаченого пунктами 4-5 частини другої статті 112 цього Закону, значного або грубого порушення, Національна рада застосовує до такого суб’єкта захід реагування у вигляді припису.

Особа суб'єкта у сфері онлайн-медіа вважається такою, що неможливо встановити, у разі сукупності таких умов:

1) відсутність інформації про суб'єкта у сфері онлайн-медіа на вебсайті онлайн-медіа;

2) відсутність інформації про особу реєстранта доменного імені у відкритому доступі;

3) неодержання інформації про особу реєстранта доменного імені на запит Національної ради до реєстратора доменного імені;

4) неодержання інформації про власника вебсайту онлайн-медіа від реєстранта доменного імені.

У разі якщо впродовж одного місяця суб’єкт у сфері онлайн-медіа, особу якого не вдалося встановити, не виконав вимоги трьох приписів, що були винесені Національною радою за незначні або значні порушення, якщо

рішення про такі приписи не були скасовані у визначеному законом порядку, Національна рада приймає рішення про заборону поширення онлайн-медіа.

У разі якщо впродовж одного місяця суб'єкт у сфері онлайн-медіа, особу якого не вдалося встановити, не виконав вимоги двох приписів, що були винесені Національною радою за грубі порушення, якщо рішення про такі приписи не були скасовані у визначеному законом порядку, Національна рада приймає рішення про заборону поширення онлайн-медіа.

17. У разі, якщо за вчинення значного порушення до зареєстрованого суб'єкта у сфері онлайн-медіа застосовується захід реагування у формі скасування реєстрації, повторна заява про реєстрацію такого суб'єкта у сфері онлайн-медіа може бути подана не раніше ніж за один рік після оприлюднення рішення про скасування реєстрації онлайн-медіа.

18. У разі застосування заходу реагування у формі тимчасової заборони поширення онлайн-медіа або заборони поширення онлайн-медіа Національна рада впродовж трьох робочих днів з дати прийняття відповідного рішення Національною радою чи з дати отримання відповідного судового рішення, яке набрало законної сили повідомляє Регулятора комунікаційних послуг про вебсайт, що використовується для надання сервісу онлайн-медіа, доступ до якого підлягає обмеженню постачальниками електронних комунікаційних послуг.

Регулятор комунікаційних послуг впродовж трьох робочих днів з дати отримання повідомлення Національної ради про тимчасову заборону поширення онлайн-медіа, заборону поширення онлайн-медіа, інформує постачальників електронних комунікаційних послуг через електронну регуляторну платформу про обов'язок обмеження доступу до вебсайтів, визначених у повідомленні Національної ради.

Постачальники електронних комунікаційних послуг зобов'язані впродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення Регулятора комунікаційних послуг обмежити доступ до відповідного вебсайту на території України.

19. У разі вчинення провайдером платформи спільного доступу до відео значного порушення, Національна рада застосовує такі заходи реагування:

а) припис;

б) штраф - у випадку невиконання вимог, визначених у приписі Національної ради, винесеному за перше значне порушення, рішення про який не було скасовано у визначеному законом порядку; або у випадку вчинення впродовж одного місяця повторного значного порушення.

Стаття 117. Звільнення від відповідальності

1. Суб’єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, забороненої цим Законом, а також інформації, що не відповідає дійсності, порушує права і законні інтереси особи, якщо ця інформація:

1) є дослівним відтворенням матеріалів, опублікованих іншим зареєстрованим медіа або точним за змістом відтворенням оригінальних матеріалів іноземного медіа з посиланням на них;

2) була отримана у відповідь на запит на інформацію, поданий відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації", або у відповідь на звернення, подане відповідно до Закону України "Про звернення громадян";

3) містилася в офіційних повідомленнях або одержана від державних органів, органів місцевого самоврядування (в тому числі іноземних) у письмовій формі, в тому числі була оприлюднена на їх вебсайтах та сторінках на платформах спільного доступу до інформації;

4) є дослівним відтворенням публічних виступів чи повідомлень юридичних осіб, державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, народних депутатів України, кандидатів на виборні посади;

5) поширювалася вперше, без попереднього запису, та містилася у виступах осіб, які не є працівниками відповідного суб’єкта у сфері медіа, якщо працівники такого суб’єкта вжили заходів щодо припинення порушення.

2. Суб’єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, що містить таємницю, яка спеціально охороняється законом, якщо ці відомості не було отримано незаконним шляхом.

3. Суб’єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації з обмеженим доступом, якщо суд встановив, що ця інформація є суспільно необхідною (суспільно значимою).

4. Суб’єкти у сфері онлайн-медіа звільняються від відповідальності за поширення недостовірної інформації, а також інформації, заборона поширення якої передбачена статтями 36, 42 та 119 цього Закону, якщо така інформація була поширена користувачами у розділах для коментування чи розміщення користувацьких публікацій на вебсайті чи вебсторінці такого медіа, за умови, що суб’єкт у сфері онлайн-медіа обмежив доступ до такої інформації впродовж трьох робочих днів з моменту отримання відповідної скарги чи припису Національної ради.

5. Суб’єкти у сфері онлайн-медіа звільняються від відповідальності, якщо вони нададуть належні та достатні докази того, що порушення вимог закону відбулось внаслідок незаконного доступу до онлайн-медіа з боку

зловмисників і поширення інформації, забороненої цим Законом, відбулося без редакційного контролю відповідного суб'єкта у сфері медіа.

6. Звільнення від відповідальності за поширення інформації може бути передбачено також іншими законами України.

РОЗДІЛ IX.
ОБМЕЖЕННЯ ПОВ'ЯЗАНІ ЗІ ЗБРОЙНОЮ АГРЕСІЄЮ

Стаття 118. Дія розділу в часі

1. Обмеження, передбачені цим Розділом IX, діють з моменту визнання Верховною Радою України певної держави державою-агресором (державою-окупантом) та впродовж п'яти років з дня прийняття Верховною Радою України рішення про скасування зазначеного статусу. У випадку правонаступництва щодо держави агресора (держави-окупанта) передбачені цим розділом обмеження стосуються всіх суб'єктів, що є правонаступниками держави-агресора (держави-окупанта).

Стаття 119. Обмеження щодо змісту інформації у медіа, пов'язані зі збройною агресією

1. Суб'єктам у сфері аудіовізуальних, друкованих та онлайн-медіа забороняється поширювати:

1) інформацію, що висвітлює збройну агресію проти України як внутрішній конфлікт, громадянський конфлікт чи громадянську війну, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

2) недостовірні матеріали щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі чи ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності;

3) програми та матеріали (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних), серед учасників яких є особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України.

2. Забороняється виключно позитивне висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта), з метою їх популяризації. Інформація про їх діяльність має подаватися за дотримання принципів достовірності та збалансованості.

Стаття 120. Обмеження щодо структури власності та фінансування медіа під час збройної агресії

1. Суб'єктом у сфері медіа в Україні не може бути:

1) фізична особа, яка є громадянином держави-агресора (держави-окупанта) за виключенням осіб, що мають дозвіл на тимчасове або постійне проживання в Україні;

2) юридична особа, зареєстрована у державі-агресорі (державі-окупанті) або з місцезнаходженням в такій державі;

3) юридична особа, в якій кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами є фізична особа, яка є громадянином або резидентом держави-агресора (держави-окупанта), чи юридична особа, зареєстрована в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі;

4) юридична особа, що отримує фінансування (кредити, займи, позики, інвестиції, внески спонсорів, благодійні внески, іншу фінансову допомогу) від фізичних осіб, що є громадянами держави-агресора (держави-окупанта), юридичних осіб, зареєстрованих в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі.

2. Національна рада відмовляє у реєстрації та не допускає до участі у конкурсі на отримання ліцензії суб'єктів, визначених частиною першої цієї статті, у порядку, визначеному цим Законом.

3. У разі, якщо суб'єкти, визначені частиною першою цієї статті, є ліцензіатами та/або реєстрантами, Національна рада анульовує ліцензію, скасовує реєстрацію або звертається до суду з позовом про анулювання ліцензії у порядку, визначеному цим Законом.

4. Національна рада, як виняток, може дозволити реєстрацію та/або не скасовувати її та допустити до участі у конкурсі на отримання ліцензії та/або не анульовувати ліцензію суб'єктів, визначених частиною першою цієї статті, за умови, що відповідне рішення є належно обґрунтованим та враховує інтереси забезпечення інформаційної безпеки України.

5. Рішення, передбачене частиною третьою цієї статті, може бути переглянуте Національною радою у випадку надання відповідними суб'єктами відомостей про приведення структури власності та механізмів фінансування у відповідність з законодавством України.

Стаття 121. Обмеження щодо реєстрації іноземних лінійних медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації іноземного лінійного медіа

або скасовує її у разі виявлення однієї з таких обставин:

1) таке медіа зареєстроване в державі-агресорі (державі-окупанті);

2) кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами такого медіа є особа, зазначена у частині першій статті 120 цього Закону;

3) виявлено ознаки, що редакційний контроль щодо такого медіа здійснюється особами, зазначеними у частині першій статті 120 цього Закону.

2. Рішення про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа ухвалюється Національною радою впродовж семи робочих днів з дня виявлення обставин, визначених частиною першою цієї статті.

3. Національна рада, як виняток, може зареєструвати або не скасовувати реєстрацію іноземного лінійного медіа попри виявлення обставин, визначених частиною першою цієї статті, за умови, що відповідне рішення є належно обґрунтованим та враховує інтереси забезпечення інформаційної безпеки України.

Стаття 122. Тимчасове мовлення та особливості регулювання діяльності у сфері медіа на окупованих територіях

1. За умов відсутності правового режиму воєнного чи надзвичайного стану та з метою протидії інформаційній агресії Національна рада може надавати дозволи на тимчасове мовлення на територіях з особливим режимом мовлення строком на один рік на позаконкурсних засадах та безоплатній основі.

2. Національна рада визначає перелік територій з особливим режимом мовлення, затверджує порядок видачі та анулювання дозволів на тимчасове мовлення, а також встановлює умови дозволів на тимчасове мовлення.

3. Дозвіл на тимчасове мовлення, визначений частиною першою цієї статті, надає телемовнику або радіомовнику право здійснювати відповідну діяльність, в тому числі з використанням радіочастотного спектра, за умови наявності у володільців радіоелектронних засобів передбаченого законом присвоєння радіочастот.

4. У разі тимчасової окупації території, Національна рада ухвалює рішення про тимчасове призупинення ліцензій всіх суб’єктів, чия адреса, за якою здійснюється редакційний контроль, знаходиться на окупованій території. Про прийняте рішення Національна рада повідомляє відповідного суб’єкта та Регулятора комунікаційних послуг.

Реєстранти у разі втрати редакційного контролю зобов’язані невідкладно повідомити про це Національну раду. На підставі отриманої заяви

Національна рада ухвалює рішення про тимчасове призупинення реєстрації.

Впродовж трьох місяців після відновлення конституційного ладу України на тимчасово окупованій території (деокупації) або дня закриття кримінального провадження або винесення виправдувального вироку, які набрали законної сили, суб'єкти у сфері медіа мають право звернутись до Національної ради із заявою про поновлення дії ліцензії або реєстрації.

У випадку відсутності кримінальних проваджень щодо вчинення кінцевим бенефіціарним власником та/або керівником суб'єкта у сфері медіа злочинів проти основ національної безпеки та/або обвинувальних вироків щодо вчинення такими особами відповідних злочинів Національна рада впродовж місяця з дня отримання заяви ухвалює рішення про поновлення дії ліцензії або реєстрації.

За наявності відкритого кримінального провадження щодо вчинення кінцевим бенефіціарним власником та/або керівником суб'єкта у сфері медіа злочинів проти основ національної безпеки строк зупинення ліцензії або реєстрації продовжується до прийняття рішення про закриття кримінального провадження або винесення виправдувального вироку, які набрали законної сили.

За відсутності заяви суб'єкта у сфері медіа про поновлення дії ліцензії або реєстрації впродовж трьох місяців після відновлення конституційного ладу України на відповідній тимчасово окупованій території (деокупації) Національна рада ухвалює рішення про анулювання відповідної ліцензії або реєстрації на підставі відповідно пункту 1 частини першої статті 62 чи пункту першого частини четвертої статті 65 цього Закону.

У разі набрання законної сили обвинувальним вироком суду у кримінальній справі щодо вчинення кінцевим бенефіціарним власником та/або керівником суб'єкта у сфері медіа злочину проти основ національної безпеки Національна рада ухвалює рішення про анулювання відповідної ліцензії або реєстрації.

У разі поновлення дії ліцензії строк її дії подовжується на строк, на який дія ліцензії зупинялась, а також на строк, необхідний для відновлення технічних умов мовлення.

Стаття 123. Заборона поширення аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора на території України

1. На території України забороняється поширювати аудіовізуальні медіа-сервіси на замовлення та сервіси провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, що включені до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на

замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора.

2. Національна рада затверджує та оновлює Перелік аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора. Перелік є відкритим та підлягає оприлюдненню на вебсайті Національної ради.

3. Національна рада затверджує Положення про перелік аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, в якому відповідно до положень цієї статті Закону визначається порядок внесення сервісу до Переліку, порядок виключення сервісу з Переліку, а також порядок та критерії визначення вебсайтів, мобільних застосунків чи спеціального програмного забезпечення для телевізійних приймачів або іншого кінцевого (термінального) обладнання, за допомогою яких надається сервіс.

4. Підставами для внесення сервісів до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора є:

1) невідповідність структури власності суб’єктів у сфері медіа вимогам пунктів 1-3 частини першої статті 120 цього Закону

2) кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами такого суб'єкта є особа, зазначена у частині першій статті 120 цього Закону;

2) повна або переважна спрямованість сервісу на територію та аудиторію держави-агресора (держави-окупанта).

5. Аудіовізуальний медіа-сервіс на замовлення або сервіс провайдера аудіовізуальних сервісів вважається повністю або переважно спрямованим на територію та аудиторію держави-агресора (держави-окупанта) у разі відповідності трьом або більше з таких критеріїв:

1) використання для надання доступу до сервісів доменних імен в географічних доменах, що вказують на державу-агресора (державу-окупанта), або в домені .SU;

2) використання в якості мови інтерфейсу за замовчуванням державної мови держави-агресора (держави-окупанта);

3) включення сервісу до державних реєстрів аудіовізуальних сервісів держави-агресора (держави-окупанта);

4) правила користування та політики сервісу базуються на національному законодавстві держави-агресора (держави-окупанта);

5) можливість оплати доступу до сервісу у національній валюті або за

допомогою платіжних систем держави-агресора (держави-окупанта);

6) надання доступу до щонайменше одного іноземного лінійного медіа, поширення якого на території України обмежується відповідно до вимог статті 121 цього Закону;

7) поширення чи надання доступу на території України до програм, одним із учасників яких є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України;

8) поширення чи надання доступу на території України до фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

9) розміщення рекламної інформації, спрямованої на аудиторію держави-агресора (держави-окупанта).

6. Національна рада ухвалює рішення про внесення аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або сервісу провайдера аудіовізуальних сервісів до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора за наявності підстав, визначених частиною четвертою цієї статті, за зверненнями державних органів, юридичних та фізичних осіб, що містять належні та достатні докази наявності відповідних підстав, або з власної ініціативи. Таке рішення може бути оскаржене до суду в порядку, передбаченому законодавством України.

7. У разі виявлення відповідності зареєстрованого суб'єкта у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або провайдера аудіовізуальних сервісів критеріям, зазначеним в частині п'ятій цієї статті, Національна рада звертається до такого суб'єкта з вимогою припинити порушення та надати Національній раді пояснення щодо виявлених фактів у визначений Національною радою строк, але не менш як упродовж десяти робочих днів. Вимога надсилається Національною радою на електронну адресу суб'єкта, зазначену в Реєстрі, а також оприлюднюється Національною радою на офіційному вебсайті. Відсутність пояснень такого суб'єкта у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення або провайдера аудіовізуальних сервісів не перешкоджає розгляду Національною радою питання про внесення такого сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора та ухваленню відповідного рішення.

8. Рішення Національної ради про внесення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора має містити перелік дій, необхідних для обмеження доступу до такого сервісу, а саме:

1) у разі якщо сервіс надається за допомогою вебсайту – повідомлення

Регулятора комунікаційних послуг про перелік вебсайтів, що використовуються для надання сервісу, доступ до яких на території України підлягає обмеженню постачальниками електронних комунікаційних послуг;

2) у разі якщо сервіс надається за допомогою мобільного застосунку – повідомлення платформ цифрової дистрибуції мобільних застосунків про заборону використання на території України відповідного мобільного застосунку;

3) у разі якщо сервіс доступний на телевізійному приймачу або кінцевому (термінальному) обладнанні за допомогою спеціального програмного забезпечення – повідомлення виробників таких пристроїв про заборону встановлення відповідного програмного забезпечення на пристрої, що поставляються в Україну, та припинення доступу до вказаних сервісів;

4) у разі якщо сервіс є платним – повідомлення міжнародних платіжних систем та Національного банку України про заборону оплати відповідного сервісу на території України.

Такі повідомлення надсилаються впродовж трьох робочих днів з дати прийняття відповідного рішення Національною радою.

9. У разі якщо після внесення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора Національною радою будуть виявлені не зазначені у відповідному рішенні вебсайти, мобільні застосунки чи спеціальне програмне забезпечення для телевізійних приймачів або кінцевого (термінального) обладнання, за допомогою яких надається такий сервіс, Національна рада приймає рішення про внесення змін до зазначеного вище рішення та передбачає додаткові дії для реалізації обмеження доступу до сервісу.

10. Національна рада може ухвалити рішення про виключення сервісу з Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора за наявності належних та достатніх доказів відсутності підстав, передбачених частиною четвертою цієї статті, на момент ухвалення рішення про внесення до Переліку, або усунення таких підстав, за зверненням державних органів, юридичних та фізичних осіб, або з власної ініціативи.

11. Про виключення сервісу з Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора Національна рада повідомляє Регулятора комунікаційних послуг та інших суб’єктів, яким на виконання частини восьмої цієї статті направлялось повідомлення про внесення сервісу до Переліку впродовж трьох робочих днів з дати прийняття відповідного рішення Національною радою. Таке повідомлення є підставою для припинення дій, вжитих для обмеження доступу

до сервісу відповідно до частини восьмої цієї статті.

12. Регулятор комунікаційних послуг впродовж трьох робочих днів з дати отримання від Національної ради повідомлення, направленого відповідно до вимог частин восьмої та одинадцятої цієї статті, інформує постачальників електронних комунікаційних послуг через електронну регуляторну платформу про обов'язок обмеження або відновлення доступу до вебсайтів, визначених у рішенні Національної ради.

13. Постачальники електронних комунікаційних послуг зобов'язані впродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення Регулятора комунікаційних послуг обмежити або відновити доступ до відповідного вебсайту на території України.

14. Усі рішення про внесення сервісів до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора втрачають чинність після спливу строку, встановленого статтею 118 цього Закону.

Стаття 124. Інші обмеження щодо діяльності суб'єктів у сфері медіа під час збройної агресії

1. До європейського та національного продукту не може відноситися програма, щонайменше один виробник, продюсер якої є:

1) фізичною особою, яка є громадянином держави-агресора (держави-окупанта), за виключенням осіб, що мають дозвіл на тимчасове або постійне проживання в Україні;

2) юридичною особою, зареєстрованою у державі-агресорі (державі-окупанті) чи з місцезнаходженням в такій державі, або;

3) юридичною особою, в якій кінцевим бенефіціарним власником є особа, яка є громадянином або резидентом держави-агресора (держави-окупанта), чи юридична особа, зареєстрована в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі.

2. У програмі, у тому числі фільмі, виконаних державною мовою, допускається використання інших мов без дублювання або озвучення в обсязі, що не перевищує 20 відсотків загальної тривалості програми, якщо така програма має гумористичний чи сатиричний характер та спрямована на висміювання реалій суспільно-політичного життя в державі-агресорі (державі-окупанті).

3. На час, визначений статтею 118 цього Закону, реєстрація суб'єктів у сфері друкованих медіа, є обов'язковою і здійснюється в порядку, визначеному статтею 63 цього Закону.

Впродовж двох місяців з дати визнання Верховною Радою України

певної держави державою-агресором (державою-окупантом) суб’єкти у сфері друкованих медіа зобов’язані зареєструватись з дотриманням вимог статті 63 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується.

Видання та розповсюдження друкованих медіа без реєстрації, передбаченої абзацом першим частини другої цієї статті, забороняється. Національна рада виносить припис суб’єкту у сфері друкованих медіа, що здійснює таку діяльність, з вимогою вжити заходів для реєстрації відповідного друкованого медіа. У разі невиконання вимог припису, Національна рада приймає рішення про заборону видання та розповсюдження друкованого медіа.

Національна рада має право звернутися до правоохоронних органів, інших державних органів та посадових осіб із заявою про вилучення тиражу друкованого медіа, видання та розповсюдження якого заборонено.

4. Підстава звільнення від відповідальності за поширення інформації, забороненої до поширення цим Законом, передбачена пунктом 1 частини першої статті 117, може поширюватися на випадки дослівного відтворення матеріалів суб’єктів, що відповідають вимогам пунктів 1-3 частини першої статті 120 цього Закону, виняткова у разі, якщо метою такого відтворення не є підтримка, пропаганда або виправдання збройної агресії чи інших військових дій проти України, або маніпулювання суспільною свідомістю задля створення позитивного образу держави-агресора (держави-окупанта), органів держави-агресора (держави-окупанта), посадових осіб, працівників або службовців (у тому числі військовослужбовців) та (або) представників органів держави-агресора (держави-окупанта).

5. В Україні на платформах спільного доступу до відео обмежується доступ до програм іноземних лінійних медіа, поширення яких на території України обмежується відповідно до вимог статті 121 цього Закону. Національна рада на підставі повідомлень державних органів, юридичних та фізичних осіб, або з власної ініціативи звертається до платформ спільного доступу до відео з проханням обмежити доступ до таких програм на території України.

Стаття 125. Медіа Міністерства оборони України, військових та військово-цивільних адміністрацій

1. Міністерство оборони України, військові та військово-цивільні адміністрації можуть створювати суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа для задоволення інформаційних потреб населення територій з особливим режимом мовлення. Діяльність таких медіа здійснюється на підставі дозволів на тимчасове мовлення.

2. Міністерство оборони України може засновувати друковані медіа (суб'єктів у сфері друкованих медіа) на час, визначений статтею 118 цього Закону. Фінансування діяльності такого друкованого медіа здійснюється за рахунок коштів державного бюджету.

Інформація, що поширюється у такому друкованому медіа, має відповідати засадам достовірності, збалансованості, повноти та неупередженості. Поширення реклами політичних партій, виборчих блоків, інформації про діяльність їх керівників та членів, що має агітаційний характер, забороняється.

Впродовж трьох місяців після прийняття Верховною Радою України рішення про скасування визнання певної держави державою-агресором (державою-окупантом), Міністерство оборони України має привести друковане медіа у відповідність до вимог цього Закону.

Стаття 126. Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України

1. Національна рада затверджує та оновлює Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України.

2. До Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України включаються іноземці та особи без громадянства, за наявності підстав, визначених частиною третьою цієї статті.

3. Національна рада складає Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України на підставі звернень:

1) Ради національної безпеки і оборони України щодо осіб, до яких застосовано спеціальні економічні чи інші обмежувальні заходи, передбачені Законом України «Про санкції»;

2) Служби безпеки України щодо осіб, щодо яких відкрито кримінальне провадження та вручено письмове повідомлення про підозру, здійснюється спеціальне досудове розслідування, або винесено обвинувальний вирок щодо вчинення ними злочинів, які передбачено статтями 109, 110, 110-2, 111-2, 112, 113, 114, 114-1, 114-2, 161, 258-258-5, 332-1, 332-2, 435-1, 436, 436-2, 437, 442 Кримінального кодексу України;

3) Національної поліції України щодо осіб, щодо яких відкрито кримінальне провадження та вручено письмове повідомлення про підозру, здійснюється спеціальне досудове розслідування, або винесено обвинувальний вирок щодо вчинення ними злочинів, які передбачено статтями 161, 300, 436-1 Кримінального кодексу України;

4) Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення щодо осіб, які своїми висловлюваннями порушили вимоги пунктів 1-4, 10-13

частини першої статті 36, пунктів 1-2 частини першої статті 119 цього Закону, створюючи загрозу національній безпеці.

4. За наявності підстав, визначених частиною третьою цієї статті, відповідний орган державної влади надсилає до Національної ради, звернення про включення особи (осіб) до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України. У зверненні зазначається:

1) підстава для включення особи до Переліку згідно з частиною третьою цієї статті;

2) відомості, що ідентифікують особу, яку пропонується включити до Переліку: ім'я, що залежно від національних традицій може складатися з прізвища, власного імені, а також, за наявності, по батькові, префіксу, титулу, додаткових імен, творчих псевдонімів, рік народження, громадянство чи підданство (за відсутності відомостей про громадянство - інформація про відсутність в особи громадянства України), вид діяльності (рід занять, за наявності). За відсутності перерахованих відомостей використовуються інші дані, що дають змогу ідентифікувати відповідну особу;

3) строк, на який особу пропонується включити до Переліку.

5. Включення осіб до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України відбувається:

1) у випадку, визначеному пунктом 1 частини третьої цієї статті – на строк застосування спеціальних економічних чи інших обмежувальних заходів, передбачених Законом України «Про санкції», - на строк дії таких санкцій;

2) у випадках, визначених пунктами 2, 3 частини третьої цієї статті – до скасування повідомлення про підозру, закриття кримінального провадження щодо підозрюваного або ухвалення судом рішення про виправдання обвинуваченого та набрання ним законної сили, а у випадку винесення відносно особи обвинувального вироку – до дня погашення або зняття судимості;

3) у випадках, визначених пунктом 4 частини третьої цієї статті – до моменту, визначеного статтею 118 цього Закону.

6. У Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України зазначається така інформація про особу:

1) ім'я, що залежно від національних традицій може складатися з прізвища, власного імені, а також, за наявності, по батькові, префіксу, титулу, додаткових імен, творчих псевдонімів;

2) рік народження;

3) громадянство чи підданство (за відсутності відомостей про громадянство – інформація про відсутність в особи громадянства України);

4) вид діяльності (рід занять, за наявності);

5) орган, за ініціативою чи на підставі звернень якого особа включена до Переліку, та підстава для включення особи до Переліку, визначена частиною третьою цієї статті;

6) дата ухвалення рішення про включення особи до Переліку;

7) строк, на який особу включено до Переліку;

8) дата та підстави виключення особи з Переліку згідно з частиною сьомою цієї статті.

7. Фізична особа виключається з Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України у разі:

1) набрання законної сили рішенням суду про виключення особи з Переліку;

2) закінчення строку, на який особа була включена до Переліку, за умови, що такий строк не було продовжено.

8. За наявності підстав, визначених частиною сьомою цієї статті, відповідний орган державної влади надсилає до Національної ради звернення про виключення особи (осіб) з Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, з зазначенням відповідної підстави. Право звернутися з відповідним зверненням також мають фізична особа, включена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, зацікавлений суб'єкт у сфері медіа, організатор гастрольного заходу чи розповсюджувач фільму.

9. Звернення, передбачене частиною восьмою цієї статті, підлягає розгляду Національною радою на своєму засіданні у строк, який не перевищує 30 робочих днів. За результатами такого розгляду, Національна рада має право ухвалити рішення про виключення особи з Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України або обґрунтовано відмовити у задоволенні вимог у зверненні.

10. Національна рада оприлюднює на своєму офіційному вебсайті, в тому числі у форматі відкритих даних:

1) звернення суб'єктів, визначених у частинах третій та восьмій цієї статті, про включення особи (осіб) до та виключення особи (осіб) з Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України – в день їх надходження;

2) рішення про включення особи (осіб) до та виключення особи (осіб) з Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України – в день їх ухвалення;

3) Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору в актуальному стані.

РОЗДІЛ X.
ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності через три місяці з дня опублікування, крім випадків передбачених Розділом X.

2. Положення частини першої статті 39 цього Закону в частині обсягу європейського продукту для телеканалів набирають чинності з 1 січня 2031 року. Від дати набрання чинності цим Законом для телеканалів, крім іноземних лінійних медіа, що підлягають реєстрації в порядку, визначеному статтею 66 цього Закону, європейський продукт має становити не менше ніж 15 відсотків загального тижневого обсягу мовлення, через три роки - не менше 25 відсотків, через п’ять років - не менше 35 відсотків.

3. Положення частини третьої статті 39 цього Закону в частині обсягу програм незалежних студій-виробників для телеканалів набирають чинність з 1 січня 2026 року. З 1 січня 2024 року до 1 січня 2026 року, частина третя статті 39 цього Закону діє в такій редакції:

«Для телеканалів європейський продукт, створений незалежними студіями-виробниками, має становити не менше 5 відсотків від загального тижневого обсягу мовлення, за виключенням часу, присвяченого новинам, рекламній інформації та трансляції спортивних подій.

Не менше половини таких програм мають бути створені впродовж попередніх п’яти років.».

4. Положення частини першої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, пункти 1-2 частини першої статті 40 цього Закону діють в такій редакції:

«1) для телеканалів загальнонаціональної і регіональної категорій мовлення, - не менше 75 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів місцевої категорії мовлення, - не менше 60 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).».

5. Положення частини другої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, пункти 1-2 частини другої статті 40 цього Закону діють в такій редакції:

«1) для телеканалів, програми яких ретранслюються провайдерами аудіовізуальних сервісів на території виключно однієї області, - не менше 60 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів, які не підпадають під дію пункту 1 частини другої цієї статті, - не менше 75 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).».

6. Положення пункту 3 частини третьої статті 40 цього Закону в частині обсягу ведення програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року пункт 3 частини третьої статті 40 цього Закону діє в такій редакції:

«3) забезпечувати не менше 75 відсотків добового обсягу ведення програм, у тому числі новинно-аналітичних блоків, розважальних програм (дикторами, ведучими радіопрограм) державною мовою.

Обсяг частки пісень державною мовою або іноземними мовами, які є офіційними мовами Європейського Союзу, визначається в програмній концепції радіомовника.».

7. Положення частини четвертої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, частина четверта статті 40 цього Закону діє в такій редакції:

«4. Тижневий обсяг програм новин державною мовою телемовника або радіомовника, який є ліцензіатом або реєстрантом, має становити не менше 75 відсотків загальної тривалості всіх програм новин, поширених таким мовником у кожному проміжку часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 22.00.».

8. Пункт 6 частини восьмої статті 40 цього Закону втрачає чинність з 17 липня 2024 року.

9. Положення частини дванадцятої статті 40 цього Закону в частині розміру частки програм, виконаних державною мовою, набирають чинність через три роки з дня набрання чинності цим Законом. Через один рік з дня набрання чинності цим Законом частка програм, передбачених частиною дванадцятою статті 40 цього Закону має становити 10 відсотків, через два роки з дня набрання чинності цим Законом – 15 відсотків.

10. Положення частини чотирнадцятої статті 40 цього Закону в частині обсягу частки телеканалів та радіоканалів державною мовою у пакетах, доступ до яких надається користувачам провайдерами аудіовізуальних сервісів, набирають чинності через три роки з дня набрання чинності цим Законом. Через рік з дня набрання чинності цим Законом обсяг частки телеканалів та радіоканалів державною мовою у пакетах, доступ до яких надається користувачам провайдерами аудіовізуальних сервісів, має становити не менше, ніж 30 відсотків, через два роки - не менше, ніж 45 відсотків.

11. Пункт 4 частини третьої статті 22, частина п’ята статті 26, частина четверта статті 52, частина друга статті 59, частина перша та сімнадцята статті 60, частина сьома статті 63, частина п’ята та восьма статті 64, частина третя

статті 66, частина третя статті 122 цього Закону в частині подання інформації, документів та заяв через електронний кабінет набувають чинності з моменту ухвалення рішення Національної ради про введення в експлуатацію електронного кабінету. До введення в експлуатацію електронного кабінету відповідні інформація, документи та заяви подаються до Національної ради у письмовій формі або в інший, визначений Національною радою спосіб.

12. Положення частин десятої-сімнадцятої статті 116 цього Закону в частині застосування відповідальності за вчинення суб'єктами у сфері онлайн-медіа незначних, значних та грубих порушень, визначених пунктами 1-5 частини четвертої статті 112, набирають чинності через рік з дня набрання чинності цим Законом. До набрання чинності зазначеними положеннями, Національна рада застосовує припис як захід реагування на вчинення суб'єктами у сфері онлайн-медіа незначних, значних та грубих порушень, крім грубих порушень, визначених пунктами 6-8 частини четвертої статті 112 цього Закону. Положення частин чотирнадцять-шістнадцять статті 116 цього Закону в частині застосування відповідальності за вчинення суб'єктами у сфері онлайн-медіа грубих порушень, передбачених пунктами 6-8 частини четвертої статті 112 цього Закону, набирають чинності з дня набрання чинності цим Законом.

13. До приведення законодавства у відповідність із цим Законом акти законодавства застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

14. До затвердження Національною радою методики обліку кількості користувачів медіа-сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів та порядку подання цієї інформації Національній раді провайдери аудіовізуальних сервісів подають інформацію щодо кількості користувачів медіа-сервісів, передбачену пунктом 4 частини третьої статті 22 цього Закону, у довільній формі.

15. Впродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти у сфері медіа, структура власності яких не відповідає вимогам цього Закону, зобов'язані привести структуру власності у відповідність до вимог цього Закону.

16. За виключенням випадку, передбаченого пунктом 17 цих Перехідних положень, ліцензії, видані Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення до введення в дію цього Закону, діють до закінчення визначеного в них строку дії.

Для ліцензіата, який отримав ліцензію до моменту набрання чинності цим Законом, умовами такої ліцензії є формат (якщо формат був умовою конкурсу, за яким було отримано ліцензію) або вимоги до обсягів інформаційних, освітніх та дитячих програм (якщо вони передбачені в ліцензії

на момент набрання чинності цим Законом).

Після закінчення строку дії такої ліцензії, суб'єкт має право здійснювати відповідну діяльність після проходження процедури продовження ліцензії або реєстрації у порядку, встановленому цим Законом.

При продовженні строку дії ліцензії, що була отримана до моменту набрання чинності цим Законом, кількість застосованих до суб’єкта заходів реагування обраховується з урахуванням наступного:

1) застосовані до ліцензіата санкції у вигляді попередження за порушення, які за цим Законом кваліфікуються як незначні, прирівнюються до заходів реагування у вигляді припису;

2) застосовані до ліцензіата санкції у вигляді попередження за порушення, які за цим Законом кваліфікуються як значні, прирівнюються до заходів реагування у вигляді штрафу за вчинення значних порушень;

3) застосовані до ліцензіата санкції у вигляді штрафу за порушення, які за цим Законом кваліфікуються як значні, прирівнюються до заходів реагування у вигляді штрафу за вчинення значних порушень;

4) застосовані до ліцензіата санкції у вигляді штрафу за порушення, які за цим Законом кваліфікуються як грубі, прирівнюються до заходів реагування у вигляді штрафу за вчинення грубих порушень.

При реєстрації в порядку, визначеному цим Законом, суб’єкта, який до набрання чинності цим Законом був ліцензіатом, Національна рада має право відмовити у реєстрації, якщо до заявника до набрання чинності цим Законом за останній період дії ліцензії було застосовано дві і більше санкції (попередження та\або штраф), що не були скасовані у встановленому законом порядку.

17. Впродовж десяти місяців з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти, які на момент набрання чинності цим Законом мали ліцензію (ліцензії) провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі у стандарті DVB-T/DVB-T2 зобов'язані подати заяву з дотриманням вимог, визначених статтею 52 цього Закону. Національна рада, за умови надання всієї необхідної інформації та документів, визначених статтею 52 Закону невідкладно, але не пізніше 59 днів з дня отримання заяви видає такому суб'єкту ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення на позаконкурсних засадах без стягнення ліцензійного збору.

У випадку, якщо на момент набрання чинності цим Законом, строк дії ліцензії провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі стандарті DVB-T/DVB-T2 не сплив, проте останній день дії ліцензії спливає раніше однорічного строку з дня набрання чинності цим Законом, дія такої ліцензії вважається автоматично продовженою на 364 календарних дні, що

обраховуються від дати набрання чинності цим Законом.

Дія ліцензії провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі стандарті DVB-T/DVB-T2 припиняється одночасно з видачею відповідної ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення або у випадку, якщо по закінченні року з дня набрання чинності цим Законом суб'єкт не подав відповідної заяви.

18. Впродовж року з дня набрання чинності цим Законом суб’єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа, що діють на момент набрання чинності цим Законом, проходять реєстрацію з дотриманням вимог статті 63 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується.

19. Впродовж року з дня набрання чинності цим Законом та з урахуванням дії в часі Розділу IX цього Закону суб’єкти у сфері друкованих медіа, що діють на момент набрання чинності цим Законом на підставі свідоцтв про реєстрацію друкованих засобів масової інформації, проходять реєстрацію з дотриманням вимог статті 63 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується. Після спливу цього строку свідоцтва про реєстрацію друкованих засобів масової інформації втрачають чинність.

20. Впродовж року з дня набрання чинності цим Законом інформаційні агентства, що діють на момент набрання чинності цим Законом на підставі свідоцтв про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб’єкта інформаційної діяльності, можуть пройти реєстрацію як суб’єкти у сфері медіа з дотриманням вимог статті 63 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується. Після спливу цього строку свідоцтва про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб’єкта інформаційної діяльності втрачають чинність.

21. Впродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом провайдери аудіовізуальних сервісів чи інші особи, які уповноважені іноземними лінійними медіа, зобов’язані подати до Національної ради заяви про реєстрацію іноземних лінійних медіа в порядку, передбаченому цим Законом. Впродовж цього строку провайдери аудіовізуальних сервісів вправі включати до пакетів телеканалів та радіоканалів іноземні лінійні медіа, включені рішеннями Національної ради до набрання чинності цим Законом до Переліку іноземних програм, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про транскордонне телебачення і законодавства України.

22. Інформація про суб’єктів у сфері медіа, створена та внесена до набрання чинності цим Законом до реєстрів Національної ради, створених за законодавством, що діяло до набрання чинності цим Законом, підлягає перенесенню Національною радою до Реєстру суб’єктів у сфері медіа, створеного відповідно до вимог цього Закону, у обсязі відповідно до цього

Закону.

Впродовж трьох місяців з моменту перенесення такої інформації до Реєстру та отримання суб'єктом у сфері медіа доступу до електронного кабінету в порядку, визначеному Національною радою, суб'єкти у сфері медіа мають самостійно оновити відомості щодо місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) суб'єкта у сфері медіа, керівника суб'єкта у сфері медіа, формату (для лінійних медіа та якщо формат не був умовою конкурсу, за яким було отримано ліцензію), переліку телеканалів та радіоканалів, що плануються до розповсюдження (для провайдерів аудіовізуальних сервісів).

23. Набрання чинності цим Законом не є підставою для припинення повноважень членів Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення. Члени Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, що виконують повноваження на момент набрання чинності цим Законом, продовжують їх виконувати до закінчення строку, на який вони були призначені.

24. У разі, якщо положення цього Закону передбачають затвердження Національною радою після розробки спільно з органом спільного регулювання певних вимог та критеріїв, до їх затвердження Національна рада при застосуванні відповідних положень має керуватися винятково нормами Закону, з урахуванням попередньої практики застосування аналогічних норм законодавства.

25. Звернення про створення органу спільного регулювання, передбачене частинами другою та третьою статті 93 цього Закону може бути подане не раніше, ніж через шість місяців після набуття чинності цим Законом. Звернення, які надійдуть до Національної ради до спливу цього строку, Національна рада залишає без розгляду.

26. У разі, якщо впродовж одного року з дня набуття чинності цим Законом орган спільного регулювання у сфері онлайн-медіа не буде створений або не визначить критерії віднесення осіб до суб'єктів у сфері онлайн-медіа відповідно до частини одинадцятої статті 2 цього Закону, Національна рада має право затвердити такі критерії власним рішенням. Затверджені Національною радою критерії втрачають чинність з моменту набуття чинності відповідними критеріями, визначеними органом спільного регулювання у сфері онлайн-медіа.

27. До затвердження Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, заборона на поширення інформації, передбачена пунктом 3 частини першої статті 119 цього Закону, поширюється на програми та

матеріали (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних), серед учасників яких є особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, оприлюдненого на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.

Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, оприлюднений на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, втрачає чинність по завершенню періоду, зазначеного в підпункті 1 пункту 34 Перехідних положень цього Закону.

Впродовж двох років з моменту затвердження Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, суб'єкти, визначені частиною третьою статті 126 цього Закону, зобов'язані надати Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення інформацію, що підтверджує наявність підстав для включення особи до списку, у порядку, передбаченому частиною четвертою статті 126 цього Закону. Ненадання такої інформації є підставою для виключення особи з Переліку у порядку, передбаченому частиною восьмою статті 126 цього Закону.

28. Впродовж двох років з дати набрання чинності цим Законом:

1) суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа зобов'язані подати до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, заяви про внесення фільмів, включених до їх каталогів програм, до Державного реєстру фільмів. Впродовж цього строку суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа звільняються від відповідальності за демонстрування фільмів, не внесених до Державного реєстру фільмів.

2) суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа звільняються від сплати зборів або інших платежів за внесення фільмів до Державного реєстру фільмів.

29. Впродовж одного року з дати набрання чинності цим Законом державні посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів, чинні на момент набрання чинності цим Законом, вважаються документами, що підтверджують право на розповсюдження і демонстрування відповідних фільмів та визначають умови їх розповсюдження і демонстрування.

30. Визнати такими, що втратили чинність:

1) Закон України "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 1, ст. 1);

2) Закон України "Про телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 10, ст. 43; 2006, № 18, ст.155).

3) Закон України "Про інформаційні агентства" (Відомості Верховної

Ради України (ВВР), 1995, № 13, ст. 83);

4) Закон України "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 48, ст.296);

5) Закон України "Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 49, ст. 299).

31. Внести зміни до таких законів України:

31.1. у тексті Господарського процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 1992, № 6, ст.56) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.2. у Земельному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2002, № 3, ст.27):

1) частину другу статті 92 доповнити пунктом “ж” такого змісту:

“ж) акціонерне товариство “Національна суспільна телерадіокомпанія України”, утворене відповідно до Закону України “Про Суспільні медіа України”;

2) у тексті кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.3. у частині третій статті 112 Господарського кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003, № 18, № 19-20, № 21-22, ст.144) слова «засобів масової інформації,» замінити словами «суб’єктів у сфері медіа (з урахуванням обмежень, встановлених Законом України «Про медіа»),»;

31.4. у тексті Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003, № 40-44, ст.356) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.5. у тексті Кримінально-виконавчого кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 3-4, ст. 21) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.6. у тексті Цивільного процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 40-41, 42, ст.492) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.7. у Кодексі адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2005, №№ 35-37, ст. 446):

1) доповнити частину першу статті 19 пунктом шістнадцять наступного змісту:

«16) спорах щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа»;

2) абзац четвертий пункту 2 частини першої статті 20 викласти у такій редакції:

«оскарження дій чи бездіяльності суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум;»;

3) у статті 272:

а) доповнити частину другу після цифр 280-288 цифрами 289-4;

б) доповнити частину четверту після цифри 288, цифрами 289-4 виклавши в такій редакції: «Судові рішення суду апеляційної інстанції у справах, визначених статтями 280, 281, 287, 288 та 289-4 цього Кодексу, можуть бути оскаржені до суду касаційної інстанції.»;

4) у статті 275:

а) назву статті викласти у такій редакції:

«Стаття 275. Особливості провадження у справах щодо оскарження рішень, дій або бездіяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їхніх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, які порушують законодавство про вибори та референдум»;

б) частину першу викласти у наступний редакції:

«1. Право оскаржувати рішення, дії чи бездіяльність органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їхніх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум, мають виборча комісія, кандидат, партія (блок), місцева організація партії, які є суб'єктами відповідного виборчого процесу, комісія з референдуму, ініціативна група референдуму, інші суб'єкти ініціювання референдуму.»;

в) друге речення частини третьої викласти у такій редакції:

«Позовна заява щодо дій чи бездіяльності суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їхніх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум, подається до місцевого загального суду як адміністративного суду за їхнім місцезнаходженням.»;

г) частину шосту викласти у такій редакції:

«6. У разі встановлення судом при розгляді виборчого спору порушення суб'єктом у сфері медіа вимог закону про вибори суд невідкладно повідомляє про це Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення, Центральну виборчу комісію, відповідну територіальну (окружну) виборчу

комісію.»;

5) доповнити статтею 289-4 такого змісту:

«Стаття 289-4. Особливості провадження у справах щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа.

1. Справи щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа розглядаються окружним адміністративним судом, територіальна юрисдикція якого поширюється на місто Київ.

2. Питання про відкриття провадження в адміністративній справі суд вирішує не пізніше наступного дня з дня надходження позовної заяви. Про подання позовної заяви та відкриття провадження в адміністративній справі суд повідомляє відповідача за допомогою кур'єра, телефону, факсу, електронної пошти чи іншого технічного засобу зв'язку не пізніше наступного дня після відкриття провадження у справі.

3. Адміністративні справи, визначені цією статтею, розглядаються судом впродовж шістдесяти днів з дня подання позовної заяви.

4. У випадках реальної загрози інтересам національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення і за наявності обґрунтованих підстав та відповідного клопотання в адміністративному позові (заяві) органу, який здійснює державне регулювання у сфері медіа, суд розглядає адміністративну справу впродовж двох днів з дня подання позовної заяви.

5. Апеляційні та касаційні скарги на судові рішення у адміністративних справах, визначених цією статтею, можуть бути подані впродовж десяти днів з дня його проголошення.

6. Суд апеляційної та касаційної інстанції розглядає справу у десятиденний строк після закінчення строку на апеляційне, касаційне оскарження з повідомленням учасників справи.

7. Рішення суду у адміністративних справах, визначених цією статтею, складається і підписується у день його ухвалення згідно з правилами, передбаченими статтями 243, 250 цього Кодексу, без права суду відкласти складання повного рішення.

Копії повного рішення видаються особам, які брали участь у справі негайно після проголошення такого рішення.

8. У разі, якщо неможливо ідентифікувати особу, яка порушує законодавство у сфері медіа, суд може за заявою органу, який здійснює державне регулювання у сфері медіа, встановити факт порушення та вжити заходів, визначених законодавством. Така заява розглядається за правилами Кодексу адміністративного судочинства України з особливостями

визначеними даною статтею.»;

6) у тексті кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.8. у частині другій статті 96 Повітряного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2011, № 48-49, ст.536) слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

31.9. у тексті Кодексу цивільного захисту України (Відомості Верховної Ради України, 2013, № 34-35, ст.458) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.10. у Виборчому кодексі України (Виборчий кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2020, № 7, № 8, № 9, ст.48):

1) доповнити статтю 23 частиною восьмою такого змісту:

«8. Журналістам та іншим працівникам суб'єктів у сфері медіа, які займаються підготовкою інформації для медіа, гарантується безперешкодний доступ на всі публічні заходи, пов'язані з усіма типами виборами, а на засідання виборчих комісій та на виборчу дільницю у день голосування (повторного голосування) - на умовах, визначених цим Кодексом. Виборчі комісії, органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим та органи місцевого самоврядування, посадові і службові особи цих органів зобов'язані в межах своїх повноважень і компетенції надавати їм інформацію щодо ходу підготовки і проведення виборів.»;

2) в статті 47:

а) частину другу викласти в такій редакції:

"2. Інформація, що міститься в документах, поданих до відповідної виборчої комісії для реєстрації кандидатів, є відкритою. Така інформація може бути оприлюднена та надана у порядку, визначеному Законом України «Про доступ до публічної інформації», крім інформації про адресу місця проживання (реєстрації), реєстраційний номер облікової картки платника податків, серію та номер паспорта, номер телефону. Окружні та територіальні виборчі комісії в порядку, встановленому цим Кодексом, передають для оприлюднення на офіційному веб-сайті Центральної виборчої комісії відомості, зазначені в частині третій цієї статті.";

б) в частині третій перед словами "про посаду (заняття)" додати слова "про освіту, трудову діяльність";

3) у статті 48:

а) пункт 4 частини першої викласти в такій редакції:

"4) адресу місцезнаходження, персональний склад із зазначенням керівних посад, номер телефону та електронну пошту окружної, територіальної та дільничної виборчих комісій на відповідних виборах;";

б) в частині четвертій слова «електронних (аудіовізуальних) та друкованих засобів масової інформації» замінити словами «аудіовізуальних та друкованих медіа»;

4) в статті 49:

а) назву статті викласти у такій редакції:

«Стаття 49. Засади участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів»;

б) частину першу, другу, третю та четверту викласти у такій редакції:

“1. Під час виборчого процесу суб’єкти у сфері медіа мають право розміщувати інформаційні матеріали на замовлення виборчих комісій на підставі договорів, укладених із зазначеними комісіями, а також самостійно висвітлювати перебіг виборчого процесу.

«2. Медіа поширюють повідомлення про перебіг виборчого процесу, події, пов’язані з виборами, базуючись на засадах достовірності, повноти, збалансованості та неупередженого подання.

Медіа поширюють повідомлення про перебіг виборчого процесу, події, пов'язані із виборами відповідно до засад визначених абзацом першим цієї частини статті, якщо:

- інформація про вибори висвітлюється без перекручування, відповідно до фактів;

- інформація про суб’єктів відповідного виборчого процесу поширюється без надання необґрунтованих переваг будь-якому з суб’єктів;

- інформація про кандидатів та партії – суб’єктів відповідного виборчого процесу поширюється збалансовано та висвітлюються коментарі кандидатів та партій – суб’єктів відповідного виборчого процесу;

- інформація становить суспільний інтерес (є суспільно необхідною інформацією).

Суб’єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа самостійно визначають кількість ефірного часу, присвяченого висвітленню фактів та подій, пов’язаних з виборчим процесом.

3. Суб’єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа мають право створювати та поширювати у прямому ефірі програми за участю кандидатів, представників партій (організацій партій) - суб’єктів виборчого процесу, їх уповноважених, довірених осіб у формі передвиборних дебатів чи дискусій. Такі програми повинні бути організовані у цикл програм однакового формату з метою дотримання принципу рівних можливостей.

Суб’єкт у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, який має намір поширювати зазначені програми, оприлюднює відповідну пропозицію, в якій зазначаються формат програми, строк, впродовж якого необхідно надати згоду

на участь у програмі, та вартість участі у такій програмі.

Формат програми (циклу програм) включає: порядок визначення учасників програми за участю представників двох або більше кандидатів чи партій - за згодою учасників, за жеребкуванням тощо; тривалість програми та обсяг ефірного часу, що надається для виступів кожному з учасників; наявність інших присутніх у студії під час програми (експерти, журналісти, аудиторія в студії тощо), їх роль та порядок їх обрання чи визначення; регламент та правила поведінки учасників програми; тема обговорення або порядок її визначення; умови поширення під час програми іншої інформації (результатів опитування думки громадян, інтерактивного голосування, статистичних відомостей, освітньої та довідкової інформації, концертних виступів тощо); інші умови створення програми.

Вартість участі у програмі є однаковою для всіх суб'єктів виборчого процесу і визначається відповідно до обсягу ефірного часу, що надається кожному з учасників програми.

Обсяг ефірного часу, що надається учасникам програми для участі в дискусії або для відповіді на запитання, повинен визначатися за однаковими правилами.

Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, крім створення та поширення передвиборних дебатів, з дотриманням вимог частини 2 цієї статті мають право створювати та поширювати у прямому ефірі програми в інших форматах за участі осіб, які мають статус суб'єктів виборчого процесу або їх представників у виборчому процесі. В таких програмах забороняється передвиборна агітація, у тому числі використання символіки (гімн, прапор, розпізнавальний знак, девіз) або логотипів партій - суб'єктів відповідного виборчого процесу та передвиборних слоганів, гасел кандидатів, партій (організацій партій) - суб'єктів відповідного виборчого процесу, заклики голосувати за або проти суб'єкта виборчого процесу.

4. Нагляд та контроль за дотриманням вимог цього Кодексу в частині участі суб'єктів у сфері медіа в інформаційному забезпеченні виборів, а також при проведенні передвиборної агітації здійснює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення.

При здійсненні такого нагляду та контролю можуть використовуватися матеріали моніторингу, надані громадськими організаціями, до статутної діяльності яких належать питання виборчого процесу та спостереження за ним.

У разі виявлення порушень за результатами здійснення такого нагляду та контролю Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення вживає заходів, передбачених чинним законодавством.

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення має право укладати договори та меморандуми про співпрацю з іноземними юридичними особами – провайдерами платформ спільного доступу до інформації. Такими договорами та меморандумами про співпрацю, зокрема, може бути передбачено забезпечення вимог та обмежень щодо інформації, що поширюється на платформах спільного доступу до інформації та доступна на території України, механізми співрегулювання, співпраця у сфері протидії поширення дезінформації та забезпечення прозорості фінансування агітації на платформах, дотримання інших вимог виборчого законодавства України з боку користувачів.

Під платформою спільного доступу до інформації в цьому Кодексі слід розуміти сервіс, що забезпечує своїм користувачам на їх запит можливість зберігати та поширювати користувацьку інформацію для необмеженого кола осіб, якщо таке зберігання та поширення не є незначною та суто допоміжною функцією іншого сервісу та, з об’єктивних і технічних причин, не може використовуватись без такого сервісу.

Користувачі мережі Інтернет, платформ спільного доступу до інформації при поширенні будь-яких матеріалів про виборчий процес в Україні зобов'язані дотримуватись вимог виборчого законодавства України щодо інформаційного забезпечення та здійснення передвиборної агітації.»;

5) в статті 50:

а) частини першу-п’яту викласти в такій редакції:

“1. Підприємства, установи, організації, що проводять репрезентативні опитування громадської думки (такі, що дають можливість поширити результати дослідження на більшу сукупність виборців), пов’язані з виборами, а також медіа при поширенні результатів такого опитування, в тому числі в мережі Інтернет, зобов’язані зазначати час його проведення, територію, яку охоплювало опитування, розмір та спосіб формування соціологічної вибірки опитаних, метод опитування, точне формулювання питань, можливу статистичну похибку та замовників опитування.

2. Підприємства, установи, організації, що проводять нерепрезентативні опитування громадської думки (такі, що не дають можливості поширити результати дослідження на більшу сукупність виборців), пов’язані з виборами, а також медіа при поширенні результатів такого опитування, в тому числі в мережі Інтернет, зобов’язані зазначати точне формулювання питань, кількість осіб, які взяли участь в опитуванні, замовників опитування та розміщувати поряд із результатами текстове повідомлення: «Це опитування відображає думку лише його учасників».

3. Забороняється оприлюднення чи опублікування в інший спосіб

результатів будь-якого опитування громадської думки, пов’язаного з виборами, у тому числі щодо кандидатів, партій (організацій партій) – суб’єктів виборчого процесу, впродовж останніх шести днів перед днем голосування (повторного голосування) та в день голосування (повторного голосування).

4. Забороняється оприлюднення в день голосування (повторного голосування) результатів опитування виборців щодо їх волевиявлення під час голосування (повторного голосування) до закінчення такого голосування.

5. Способи проведення опитувань виборців щодо їх волевиявлення під час голосування (повторного голосування) повинні забезпечувати збереження таємниці голосування опитаного виборця.”;

б) частину шосту викласти в такій редакції:

«6. У разі оприлюднення суб’єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа результатів інтерактивного опитування аудиторії, що проводиться під час програми, пов’язаної з виборами, або за участю кандидатів, представників партій (організацій партій) - суб’єктів виборчого процесу, учасникам програми забороняється коментувати результати таких опитувань або іншим чином посилатися на них. Впродовж всього часу оприлюднення результатів інтерактивного опитування аудиторії повинно супроводжувати текстове повідомлення "Це опитування відображає думку лише цієї аудиторії", яке має демонструватися на екрані (для телепрограм) у формі, сприйнятній для глядача, чи бути озвученим (для радіопрограм) чітким текстом ведучого програми безпосередньо перед і після оприлюднення зазначених результатів.»;

6) в статті 51:

а) пункти 4 та 6 абзацу другого частини першої викласти в такій редакції:

“4) поширення суб’єктами у сфері медіа матеріалів передвиборної агітації в будь-яких формах в тому числі у мережі Інтернет;

6) розміщення матеріалів передвиборної агітації на носіях зовнішньої реклами”;

б) частину третю викласти в такій редакції:

“3. До передвиборної агітації не належать офіційні повідомлення в період виборчого процесу (без коментарів, які можуть мати агітаційний характер, а також відео-, аудіозаписів, кінозйомок, фотоілюстрацій про дії зазначених осіб як кандидатів) про дії кандидатів, пов’язані з виконанням ними посадових (службових) повноважень, передбачених Конституцією України або законами України. У таких повідомленнях забороняється згадка про участь у виборах відповідних осіб чи про наміри щодо їхньої діяльності у разі обрання.”;

в) частину четверту доповнити новими абзацами такого змісту:

“Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному договорами та меморандумами про співпрацю, надає провайдерам платформ спільного доступу до інформації перелік кандидатів, партій (організацій партій) – суб'єктів виборчого процесу та інформацію про рахунки їх виборчих фондів. Така інформація надається Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення Центральною виборчою комісією та територіальними виборчими комісіями впродовж п’ятнадцяти днів з моменту закінчення строку для реєстрації кандидатів на відповідних виборах.

У випадку отримання інформації про поширення матеріалів передвиборної агітації, оплачених не з джерел, визначених законодавством України, провайдер відповідної платформи спільного доступу до інформації зобов'язаний вжити заходів для припинення їх поширення.”;

г) частину п’яту-восьму викласти в такій редакції:

“5. Прихована передвиборна агітація, тобто діяльність, яка має на меті спонукання голосувати за або проти певного кандидата, партію (організацію партії) – суб’єктів виборчого процесу, але здійснюється через форми та засоби, які вводять в оману виборців щодо наявності цієї мети, зокрема не відповідає вимогам цього Кодексу щодо позначення, наявності обов’язкових відомостей у матеріалах передвиборної агітації, участі суб’єктів у сфері медіа в інформаційному забезпеченні виборів, заборони здійснення агітації на офіційних веб-сайтах органів державної влади та органів місцевого самоврядування, забороняється.

6. Вимоги до передвиборної агітації також поширюються на рекламу друкованих медіа (газет, журналів, книг), передач телерадіоорганізацій, публікацій в онлайн-медіа, інших товарів та послуг із використанням прізвищ чи зображень (портретів) кандидатів, назв чи символіки політичних партій (організацій партій) – суб’єктів виборчого процесу, використання символіки (гімну, прапора, розпізнавального знака, девізу) або логотипів партії (організації партії) – суб’єкта відповідного виборчого процесу, використання передвиборних слоганів, гасел кандидатів, партій (організацій партій) – суб’єктів відповідного виборчого процесу, повідомлення про проведення видовищних чи інших публічних заходів на підтримку кандидата, партії (організації партії) – суб’єкта відповідного виборчого процесу або про підтримку зазначених заходів кандидатами, партіями (організаціями партій) – суб’єктами відповідного виборчого процесу, а також привернення уваги до участі в таких заходах кандидатів, партій (організацій партій) – суб’єктів відповідного виборчого процесу.

7. Кандидат, партія (організація партії) – суб’єкт виборчого процесу має право на договірній основі за рахунок коштів власного виборчого фонду орендувати будинки і приміщення усіх форм власності для проведення зборів, дебатів, дискусій, прес-конференцій та інших публічних заходів передвиборної агітації.

8. Фізичні та юридичні особи надають приміщення для проведення прес-конференцій чи інших публічних заходів передвиборної агітації кандидатам, партіям (організаціям партій) – суб'єктам виборчого процесу на умовах рівного доступу та рівної оплати. У разі, якщо будинок (приміщення) незалежно від форми власності було надано для проведення публічного заходу чи передвиборної агітації одному кандидату, партії (організації партії) – суб'єкту виборчого процесу, власник (володілець, користувач) цього будинку (приміщення) не має права відмовити в його наданні на тих самих умовах іншому кандидату, іншій партії (організації партії) – суб'єкту виборчого процесу. Зазначена вимога не стосується будинків (приміщень), що перебувають у власності чи постійному користуванні кандидатів, партій (організацій партій) – суб’єктів виборчого процесу.

Юридичні та фізичні особи – розповсюджувачі зовнішньої реклами, які надають рекламні засоби (носії зовнішньої реклами) для розміщення матеріалів передвиборної агітації, повинні забезпечити рівний доступ та рівні умови для кандидатів, партій (організацій партій) – суб’єктів виборчого процесу.”;

ґ) частину дев’яту викласти в такій редакції:

“9. Кандидат, партія (організація партії) – суб’єкт виборчого процесу здійснює оплату за використання наданого приміщення для проведення прес-конференцій чи інших публічних заходів передвиборної агітації, за рахунок коштів свого виборчого фонду. Без укладання договору і попередньої оплати з відповідного виборчого фонду приміщення для проведення прес-конференцій чи інших публічних заходів передвиборної агітації не надається.”;

д) після частини дев’ятої додати нову частину такого змісту:

“10. Організація та проведення кандидатами, партіями (організаціями партій) – суб'єктами виборчого процесу мітингів, походів, демонстрацій, пікетів, встановлення наметів для проведення заходів агітації не потребує отримання будь-яких дозволів від органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування. Видатки, пов’язані з організацією та проведенням зазначених заходів, здійснюються за рахунок коштів виборчого фонду відповідного кандидата, партії (організації партії – суб'єкта виборчого процесу.”

у зв’язку з цим частину десяту вважати відповідно частиною одинадцятою;

г) у частині одинадцятій слова “агітаційних матеріалів” замінити словами “матеріалів передвиборної агітації”

д) доповнити частиною дванадцятою такого змісту:

«12. Вимоги виборчого законодавства України щодо змісту, форми, маркування, обмежень та джерел фінансування застосовуються до матеріалів передвиборної агітації, які поширюються в мережі Інтернет, в тому числі платформах спільного доступу до інформації.

У випадку виявлення порушень вимог чинного законодавства України щодо передвиборної агітації на платформі спільного доступу до інформації Національна рада з питань телебачення і радіомовлення звертається до відповідного власника платформи спільного доступу до інформації для вжиття заходів щодо припинення порушення, в тому числі шляхом обмеження доступу до такої агітації до кінця виборчого процесу.»;

7) статтю 52 викласти у такій редакції:

“Стаття 52. Строки проведення передвиборної агітації

1. Передвиборна агітація розпочинається кандидатом, партією (організацією партії) – суб'єктом виборчого процесу наступного дня після дня прийняття виборчою комісією рішення про реєстрацію кандидата (кандидатів) і триває до закінчення голосування. Особливості передвиборної агітації у період з 00 годин суботи, що передує дню голосування (повторного голосування), та у день голосування (повторного голосування) визначаються статтею 57 цього Кодексу.

2. Агітація перед повторним голосуванням розпочинається з дня, наступного після дня призначення повторного голосування, і триває до закінчення повторного голосування.

3. Передвиборна агітація у період виборчого процесу поза строками, встановленими у цій статті, забороняється.”;

8) статтю 53 викласти у такій редакції:

“Стаття 53. Матеріали передвиборної агітації

1. Кандидат, партія (організація партії) – суб’єкти виборчого процесу можуть на власний розсуд виготовляти матеріали передвиборної агітації за рахунок і в межах коштів свого виборчого фонду. Кандидати можуть також виготовляти друковані матеріали передвиборної агітації з використанням побутового обладнання, що їм належить на праві власності. Відомості, що містяться у таких матеріалах передвиборної агітації, повинні відповідати вимогам законодавства.

2. Друковані матеріали передвиборної агітації, а також матеріали,

виготовлені для розміщення на спеціальних конструкціях, які використовуються для розміщення реклами, повинні містити відомості про підприємство, що здійснило друк, або інформацію, що друк здійснено з використанням обладнання відповідного кандидата, їх тираж та замовника відповідних матеріалів – суб'єкта відповідного виборчого процесу. Перелік друкованих матеріалів передвиборної агітації, що має містити дані, визначені цією частиною статті 53 Виборчого кодексу, встановлюється Центральною виборчою комісією не пізніше ніж за п'ять робочих днів до початку відповідного виборчого процесу.

При будь-якому поширенні матеріалів передвиборної агітації – аудіовізуальних творів, а також при демонстрації статичних (нерухомих) матеріалів передвиборної агітації на світлодіодних екранах (модулях) – спеціальних конструкціях, які використовуються для розміщення реклами, обов'язково демонструється прізвище, ім'я та по батькові або найменування замовника – кандидата або партії (організації партії) – суб'єкта виборчого процесу, у формі текстового повідомлення, яке має бути виконане контрастним кольором до фону, займати не менше 15 відсотків площі екрана (поверхні) та бути сприйнятним для виборця. Особливості поширення передвиборної агітації – аудіовізуальних творів суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, нелінійних аудіовізуальних медіа, онлайн-медіа, передбачені статтями 55, 56-1 цього Кодексу.

3. Місцеві органи виконавчої влади, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування не пізніш як у перший день виборчого процесу відповідних виборів відводять місця та обладнують стенди, дошки оголошень у людних місцях для розміщення друкованих матеріалів передвиборної агітації.";

9) статтю 54 викласти у такій редакції:

"Стаття 54. Загальний порядок поширення передвиборної агітації в медіа

1. Передвиборна агітація у медіа проводиться з дотриманням принципу рівних умов та в порядку, передбаченому цим Кодексом.

2. Передвиборна агітація у медіа за рахунок коштів виборчого фонду кандидата, партії (організації партії) – суб'єкта виборчого процесу здійснюється на умовах рівної оплати за одиницю площі та одиницю ефірного часу і обмежується лише граничним розміром витрат виборчого фонду.

3. Розцінки вартості одиниці площі та одиниці ефірного часу (хвилини, секунди) для проведення передвиборної агітації за рахунок коштів виборчих фондів встановлюються та оприлюднюються відповідним суб'єктом у сфері медіа не пізніш як на третій день виборчого процесу відповідних виборів. При

цьому медіа можуть розрахувати такі розцінки вартості одиниці площі чи одиниці ефірного часу окремо для робочих днів і окремо для вихідних та святкових днів, а також окремо для різних за кількістю потенційної аудиторії періодів ефірного часу чи площі.

Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані оприлюднити таку інформацію на своєму веб-сайті (за наявності), а також надати її до Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

Відомості про розцінки вартості одиниці площі та одиниці ефірного часу для проведення передвиборної агітації оприлюднюються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення впродовж трьох робочих днів із дня їх отримання на своєму офіційному веб-сайті.

У разі ненадання суб'єктом у сфері медіа Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення відомостей про розцінки вартості одиниці площі чи одиниці ефірного часу у строки, визначені частиною третьою цієї статті, розміщення матеріалів передвиборної агітації відповідним суб'єктом у сфері медіа забороняється.

Розцінки вартості одиниці площі та одиниці ефірного часу для проведення передвиборної агітації не можуть змінюватися впродовж виборчого процесу. Суб'єкт у сфері медіа не може надавати знижку на оплату окремому кандидату, партії (організації партії) – суб'єкту виборчого процесу.

4. Суб'єктом у сфері медіа, який надав ефірний час або площу одному кандидату, партії (організації партії) - суб'єкту виборчого процесу, не може відмовити у наданні ефірного часу чи площі на тих самих умовах іншому кандидату, партії (організації партії). Ця вимога не поширюється на суб'єктів у сфері медіа, засновниками (власниками) яких є партії (організації партії) – суб'єкти виборчого процесу.

5. У разі, якщо в матеріалах передвиборної агітації міститься інформація про кандидатів, партії (організації партій) – суб'єктів виборчого процесу, які не є замовниками цієї передвиборної агітації, замовник зобов'язаний сплатити передоплату на покриття витрат суб'єкту у сфері медіа на оприлюднення відповіді відповідно до вимог статті 54-1 цього Кодексу, у розмірі, що дорівнює вартості розміщення відповідних матеріалів передвиборної агітації на кожного кандидата, партію (організацію партій) – суб'єктів виборчого процесу, згаданих у цьому матеріалі. У разі, якщо кандидат, партія (організація партій) – суб'єкт виборчого процесу не звернуться з вимогою про надання відповіді впродовж строку, визначеного у статті 54-1 цього Кодексу, суб'єкт у сфері медіа зобов'язаний повернути передоплату впродовж п'яти робочих днів із дня закінчення цього строку.;

10) доповнити статтею 54-1 наступного змісту:

“Стаття 54-1. Право на відповідь.

1. Кандидат, партія (організація партії) – суб’єкт виборчого процесу, мають право звернутися до суб’єкта у сфері медіа впродовж п’яти днів із дня поширення про них інформації, яку вони вважають недостовірною, з вимогою опублікувати їх відповідь.

2. Вимога про відповідь повинна містити прізвище, ім’я, по батькові (найменування) суб’єкта звернення з вимогою, його місце проживання чи офіційну контактну адресу (юридичну або поштову адресу), дату і номер рішення відповідної виборчої комісії про реєстрацію суб’єкта виборчого процесу або дату і номер посвідчення кандидата та зазначення виборчої комісії, яка його видала, а також номер засобу зв’язку, адресу електронної пошти, якщо такі є; найменування (назву) медіа або його засновника (власника), до якого подається вимога; назву матеріалу (статті, сюжету, програми тощо) із зазначенням дати оприлюднення та фрагментів, які містять інформацію, що вважається недостовірною; підпис суб’єкта звернення з вимогою чи особи, яка уповноважена представляти відповідного суб’єкта, із зазначенням дати підписання.

До вимоги про відповідь додається текст або запис відповіді державною мовою та копія рішення відповідної виборчої комісії про реєстрацію суб’єкта виборчого процесу або посвідчення кандидата. Відповідь повинна містити посилання на відповідний матеріал суб’єкта у сфері медіа та зазначення відповідних фрагментів матеріалу, які містять інформацію, що вважається недостовірною. Відповідь не повинна містити прямих закликів до голосування за або неголосування за кандидата, партію (організацію партії), а також символіки (гімну, прапора, розпізнавального знаку, девізу), логотипів партії, передвиборних слоганів, гасел кандидатів, партій (організацій партій) – суб’єктів відповідного виборчого процесу.

3. Суб’єкт у сфері медіа, що поширив відповідну інформацію, не пізніш як через два дні з дня звернення з вимогою про відповідь зобов’язаний надати кандидату, партії (організації партії), щодо яких поширено інформацію, що вважається недостовірною, можливість оприлюднити відповідь: надати такий самий ефірний час на телебаченні і радіо або таку саму площу в друкованих медіа або онлайн-медіа. Суб’єкт у сфері медіа у разі отримання такої вимоги в день, що передує дню голосування або в день голосування щодо інформації, поширеної в ці дні, зобов’язані оприлюднити відповідь не пізніше закінчення голосування. Строки оприлюднення відповіді не вважаються порушеними друкованим медіа, якщо відповідь оприлюднюється у найближчому з дня звернення кандидата, партії (організації партії) черговому випуску (номері).

4. Матеріал, наданий кандидатом, партією (організацією партії) повинен

бути виконаний суб’єктом у сфері медіа таким самим шрифтом і розміщений під рубрикою «Відповідь» на тому самому місці, де було опубліковано інформацію, що вважається недостовірною. Суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа такий матеріал має бути оголошено або оприлюднено у той самий час, коли було поширено інформацію, що вважається недостовірною. Відповідь має бути оприлюднена без додатків, коментарів та скорочень за рахунок суб’єкта у сфері медіа. У випадку, коли інформацію, що вважається недостовірною, щодо якої задоволено вимогу про відповідь, було поширено в матеріалі передвиборної агітації на підставі договору між суб’єктом у сфері медіа та суб’єктом виборчого процесу, такий суб’єкт у сфері медіа має право на передоплату на покриття його витрат на оприлюднення відповіді на підставі частини п’ятої статті 54 цього Кодексу.

5. Суб’єкт у сфері медіа має право відмовити в опублікуванні відповіді, якщо суб’єкт звернення не дотримався вимог частини другої цієї статті, обсяг відповіді перевищує обсяг інформації, що вважається недостовірною, не обмежується інформацією, що вважається недостовірною, або інформація, що вважається недостовірною, отримана з офіційних джерел і поширена з посиланням на них. Відповідь на відповідь не надається.”

11) статтю 55 викласти у такій редакції:

“Стаття 55. Порядок розміщення передвиборної агітації в лінійних аудіовізуальних медіа

1. Ефірний час для поширення передвиборної агітації за рахунок коштів виборчого фонду кандидата, партії (організації партії) – суб’єкта виборчого процесу надається на підставі договору, що укладається від його імені розпорядником рахунку виборчого фонду кандидата, партії (організації партії) – суб'єкта виборчого процесу та суб”єктом у сфері медіа у письмовій формі відповідно до вимог законодавства. Без укладення такого договору та надходження коштів на рахунок суб'єкта у сфері медіа надання ефірного часу забороняється.

Неперервна тривалість ефірного часу, який надається кандидату, партії (організації партії) – суб’єкту виборчого процесу за рахунок коштів його виборчого фонду, не може бути меншою за 60 секунд. Така передвиборна агітація обов’язково повинна містити інформацію про зміст передвиборної програми або діяльність кандидата(-ів), партії (організації партії) – суб’єкта виборчого процесу.

2. Суб”єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа зобов’язані здійснювати аудіо-, відеозапис усіх програм, що містять передвиборну агітацію, і зберігати відповідні матеріали впродовж тридцяти днів після офіційного оголошення (офіційного оприлюднення) результатів виборів.

3. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, територіальної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення зобов’язані надавати всю інформацію про виділення ефірного часу для проведення передвиборної агітації, а в разі необхідності – копії відповідних договорів, платіжних документів та аудіо-, відеозаписи програм на відповідних носіях інформації.

4. Замовниками передвиборної агітації, що поширюється за рахунок коштів виборчих фондів кандидатів, партій (організацій партій) – суб'єктів виборчого процесу під час виборчого процесу для показу суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, можуть бути лише відповідні кандидати, партії (організації партії). Не менше трьох секунд на початку та в кінці будь-якого матеріалу передвиборної агітації демонструється у формі статичного текстового повідомлення позначка «Передвиборна агітація» з інформацією про відповідного замовника (прізвище, ім’я та по батькові або найменування замовника, інша інформація про статус суб’єкта виборчого процесу та типу виборів). Впродовж усього іншого часу поширення матеріалу передвиборної агітації у правому верхньому або лівому верхньому куті екрану, залежно від розташування логотипу суб’єкту у сфері медіа, демонструється позначка «Передвиборна агітація». Вимоги до текстового повідомлення та позначки визначаються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення.

5. Передвиборна агітація в радіопередачах (програмах) повинна бути чітко відокремлена від інших передач (програм) із використанням слів «передвиборна агітація» на початку і наприкінці передвиборної агітації.

6. Матеріали передвиборної агітації, які надаються для розміщення на телебаченні, повинні містити титрування та/або переклад на українську жестову мову з метою забезпечення їх доступності для осіб з порушеннями зору та слуху з урахуванням вимог, встановлених Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення. Титрування та/або переклад на українську жестову мову забезпечуються за рахунок замовника передвиборної агітації.”;

12) статтю 56 викласти у такій редакції:

“Стаття 56. Поширення передвиборної агітації в друкованих медіа

1. Кандидат, партія (організація партії) - суб’єкти виборчого процесу мають право за рахунок коштів власного виборчого фонду публікувати матеріали передвиборної агітації в друкованих медіа.

2. Матеріали передвиборної агітації, зазначені у частині першій цієї статті, поширюються на підставі договору, що укладається від імені суб’єкта

виборчого процесу - кандидата, партії (організації партії) відповідним розпорядником рахунку виборчого фонду та суб’єктом у сфері друкованих медіа. Без укладення договору та надходження коштів на рахунок суб’єкта у сфері друкованих медіа публікація таких матеріалів забороняється.

3. Суб’єкти у сфері друкованих медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, територіальної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, зобов’язані надавати їм інформацію про використання друкованої площі для розміщення матеріалів передвиборної агітації кандидатів, партій (організацій партій) – суб'єктів виборчого процесу, а в разі необхідності – надсилати копії відповідних договорів, платіжних документів та відповідні публікації.

4. Матеріали передвиборної агітації повинні бути чітко відокремлені від інших матеріалів, опублікованих у друкованому медіа

Матеріал передвиборної агітації має бути позначений фразою «Передвиборна агітація», розміщеною безпосередньо над основним текстом чи зображенням передвиборної агітації. Матеріал передвиборної агітації також має супроводжуватися інформацією про його замовника – кандидата, партію (організацію партії) – суб’єкта виборчого процесу, з виборчого фонду якого оплачено розміщення зазначеного матеріалу (прізвище, власне ім’я (всі власні імена) та по батькові (за наявності) або найменування замовника), а також датою укладення та номером договору, на підставі якого надано відповідну друковану площу, що розміщуються під основним текстом чи зображенням передвиборної агітації.

Позначка «Передвиборна агітація» та зазначені відомості мають сукупно займати не менше 10 відсотків друкованої площі всього матеріалу передвиборної агітації. Друковані медіа відмовляють у розміщенні матеріалів передвиборної агітації, якщо вони не відповідають зазначеним вимогам.”;

13) доповнити статтею 56-1 такого змісту:

“Стаття 56-1. Порядок поширення передвиборної агітації в онлайн-медіа та нелінійних аудіовізуальних медіа

1. Кандидат, партія (організація партії) – суб’єкти виборчого процесу мають право за рахунок коштів власного виборчого фонду поширювати матеріали передвиборної агітації в онлайн-медіа та нелінійних аудіовізуальних медіа.

2. Матеріали передвиборної агітації, зазначені у частині першій цієї статті, поширюються на підставі договору, що укладається від імені кандидата, партії (організації партії) - суб’єкта виборчого процесу відповідним розпорядником рахунку виборчого фонду та суб’єктом у сфері онлайн-медіа,

суб'єктом у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа. Без укладення договору та надходження коштів на рахунок суб’єкта у сфері онлайн-медіа або суб’єкта у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа поширення таких матеріалів забороняється.

3. Суб’єкти у сфері онлайн-медіа та суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, територіальної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, зобов’язані надавати їм інформацію про вартість та умови наданих послуг для розміщення агітаційних матеріалів, в тому числі, про використання площі та/або часу для розміщення агітаційних матеріалів кандидатів, партій (організацій партій) у разі поширення ними матеріалів під власним редакційним контролем, а в разі необхідності – надсилати копії відповідних договорів, платіжних документів та відповідні агітаційні матеріали.

4. Матеріали передвиборної агітації, поширені в суб’єктами у сфері онлайн-медіа та суб’єктами у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа, мають бути позначені фразою «Передвиборна агітація», розміщеною над основним текстом чи впродовж усього часу трансляції на графічному або відеоряді матеріалу передвиборної агітації.

Матеріали передвиборної агітації, поширені в новинних стрічках суб’єктами у сфері онлайн-медіа, мають бути належним чином відокремлені від інших матеріалів у новинній стрічці шляхом використання позначки «Агітація» поруч із назвою розміщеного матеріалу та виділення такої назви іншим кольором або в інший технічно доступний спосіб.

Для текстових матеріалів передвиборної агітації, поширених суб’єктами у сфері онлайн-медіа, фраза «Передвиборна агітація» має бути виконана таким самим розміром шрифту, що і поширений матеріал. Такий матеріал передвиборної агітації також має супроводжуватися інформацією про його замовника – кандидата, партію (організацію партії) – суб’єкта виборчого процесу, з виборчого фонду якого оплачено поширення зазначеного матеріалу (прізвище, власне ім’я (всі власні імена) та по батькові (за наявності) або найменування замовника), а також датою укладення та номером договору, на підставі якого надано відповідну площу, що розміщуються під основним текстом матеріалу передвиборної агітації таким же розміром шрифту, що і поширений матеріал.

Суб’єкти у сфері онлайн-медіа та суб’єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа відмовляють у поширенні матеріалів передвиборної агітації, якщо вони не відповідають зазначеним вимогам.

5. У разі, якщо передвиборна агітація поширюється в онлайн-медіа або нелінійному аудіовізуальному медіа за допомогою розповсюджувачів банерної реклами, відповідальність за її поширення несе розповсюджувач банерної реклами.

У разі, якщо розповсюджувач банерної реклами надає можливість розмістити матеріали передвиборної агітації у своїй мережі, такий розповсюджувач зобов'язаний:

1) забезпечити відповідність поширюваних матеріалів передвиборної агітації вимогам цього Кодексу;

2) позначати поширювані матеріали передвиборної агітації позначкою «Передвиборна агітація»;

3) відмовляти у розміщенні матеріалів передвиборної агітації у випадку, якщо вони фінансуються не за кошти виборчих фондів відповідних суб'єктів виборчого процесу;

4) зберігати інформацію про обсяг, вартість та замовників передвиборної агітації, поширеної під час відповідного виборчого процесу впродовж одного року після офіційного оголошення (офіційного оприлюднення) результатів виборів;

5) на запит Центральної виборчої комісії, територіальної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення надавати інформацію про обсяг, вартість та замовників передвиборної агітації, поширеної під час відповідного виборчого процесу.”;

14) у статті 57:

а) пункт 2 частини першої викласти в такій редакції:

“2) органам державної влади, органам влади Автономної Республіки Крим та органам місцевого самоврядування, правоохоронним органам і судам, їх посадовим і службовим особам (крім випадків, якщо така особа є кандидатом на відповідних виборах і здійснює агітацію у святкові та неробочі дні або перебуваючи у відпустці;”;

б) доповнити частину першу новим пунктом 4 такого змісту:

“4) працівникам підприємств, організацій, установ державної та комунальної форми власності, які надають будь-які послуги громадянам (адміністративні, медичні, освітні, фінансово-банківські, транспортні, концертно-розважальні, побутового обслуговування, торгівлі товарами та інші), під час виконання ними своїх посадових чи службових обов’язків.”

в) абзац другий частини першої викласти в такій редакції:

“Забороняється проведення агітаційних заходів, розповсюдження матеріалів передвиборної агітації, демонстрація агітаційних фільмів чи кліпів,

розповсюдження виборчих листівок, плакатів, інших друкованих агітаційних матеріалів чи друкованих видань, у яких розміщено матеріали передвиборної агітації, публічні заклики голосувати за чи не голосувати за кандидатів, партії (організації партії) – суб'єктів виборчого процесу на відповідних виборах або публічна оцінка діяльності цих кандидатів, партій (організацій партії) під час проведення заходів, організованих органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, державними чи комунальними підприємствами, закладами, установами, організаціями.";

г) частини третю-восьму викласти в такій редакції:

«3. У передвиборній агітації забороняється:

1) поширювати у будь-якій формі матеріали, що містять заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України чи їх виправдання; висловлювання, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою; пропаганду або заклики до тероризму та терористичних актів чи їх виправдання; пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму; заперечення або виправдовування злочинного характеру комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років в Україні, злочинного характеру націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму; створення позитивного образу осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних із розвитком української науки та культури, а також у разі, якщо відповідна особа є кандидатом), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовування діяльності радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті; посягання на права і свободи людини;

2) поширювати у будь-якій формі матеріали, які містять ознаки або підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, фізичних вад, стану здоров'я або за іншою ознакою;

3) поширювати у будь-якій формі матеріали, які містять ознаки сексизму або підбурюють до сексизму;

4) поширювати відомості або закликати до дій, які можуть спричинити порушення законодавства, завдають чи можуть завдати шкоди здоров'ю або життю людей та/чи довкіллю, а також спонукають до нехтування засобами безпеки;

5) використовувати засоби і технології, які діють на підсвідомість виборців;

6) вміщувати елементи жорстокості, насильства, порнографії, цинізму, приниження людської честі та гідності;

7) використовувати зображення дітей без письмової згоди їхніх батьків чи опікунів, а також у небезпечних ситуаціях чи за обставин, що у разі їх імітації можуть завдати шкоди дітям або іншим особам, інформації, здатної викликати зневажливе ставлення дітей до небезпечних для здоров'я і життя ситуацій;

8) використовувати матеріали, які можуть завдавати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, викликати у них відчуття неповноцінності;

9) використовувати матеріали за участю осіб, внесених до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України.

Для оцінки наявності у матеріалах передвиборної агітації, що надаються для розповсюдження або розповсюджуються суб'єктами у сфері медіа, ознак порушення частини третьої статті 57 цього Кодексу, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення створює Експертну раду з питань передвиборчої агітації під час відповідних виборів. Експертна рада має розпочати свою роботу не пізніш як на третій день виборчого процесу відповідних виборів та закінчити її на наступний день після дня оголошення результатів відповідних виборів. Порядок створення та функціонування Експертної ради визначається Положенням, що затверджується рішенням Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення. Експертна рада надає висновки на запит Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення та суб'єктів у сфері медіа, які мають підстави вважати, що відповідні матеріали передвиборної агітації не відповідають вимогам цього Кодексу, впродовж трьох робочих днів з моменту отримання запиту, що містить опис можливих порушень та супроводжується копією відповідного матеріалу. У випадку надання висновку про наявність у матеріалах передвиборної агітації ознак порушення частини третьої статті 57 цього Кодексу, суб'єкт у сфері медіа зобов'язаний відмовити у розповсюдженні такої агітації.

4. Суб’єктам у сфері медіа, їх посадовим та службовим особам і творчим працівникам під час виборчого процесу у своїх матеріалах і програмах, не обумовлених договорами, укладеними відповідно до вимог частини третьої статті 55, частини першої статті 56, частини першої статті 56-1 цього Кодексу, забороняється агітувати за або проти кандидатів, партій (організацій партій), або надавати їм перевагу в будь-якій формі чи поширювати інформацію, яка має ознаки передвиборної агітації, безоплатно або з оплатою з джерел, не передбачених цим Кодексом, а так само поширювати будь-яку інформацію, яка має на меті спонукати або внаслідок тверджень оціночного характеру спонукає виборців голосувати за або не голосувати за певного кандидата (кандидатів) та/або суб’єкта їх висування чи поширювати інформацію, яка має ознаки передвиборної агітації, безоплатно або з оплатою з джерел, не передбачених цим Кодексом, а так само поширювати будь-яку інформацію, яка має на меті спонукати або внаслідок тверджень оціночного характеру спонукає виборців голосувати або не голосувати за певного кандидата (кандидатів) та/або суб’єкта їх висування.

5. Особа, зареєстрована кандидатом, у період проведення передвиборної агітації не може бути ведучим (ведучою) телерадіопередачі чи здійснювати журналістську діяльність, пов’язану з присутністю в аудіо- та/або відеоряді.

6. Забороняється проведення передвиборної агітації або надання виборцям, закладам, установам, організаціям незалежно від їх підпорядкування та форми власності грошей, подарункових сертифікатів, продуктів харчування та спиртних напоїв, товарів (крім матеріалів передвиборної агітації, виготовлених за рахунок виборчого фонду, що містять візуальні зображення партійної символіки та брендування виборчої кампанії, згадування імені або зображення кандидата, який балотується на виборах, такі як плакати, листівки, календарі, блокноти, ручки, запальнички, сірники, значки, бейджі, USB-флешки, вимпели, прапори, книги, пакети, футболки, кепки, шарфи, парасолі та інші матеріали передвиборної агітації, вартість яких не перевищує 1 відсоток розміру мінімальної заробітної плати станом на 1 січня року, в якому відбуваються відповідні вибори), пільг, переваг, послуг, робіт, цінних паперів, кредитів, лотерейних білетів, інших матеріальних та нематеріальних активів, у тому числі від імені благодійних та релігійних організацій, а також громадських об'єднань, засновниками або керівниками яких є кандидат (кандидати), партія (організація партії) або найменування чи символіка яких є тотожною або схожою настільки, що їх можна сплутати з найменуванням та символікою політичних партій (організацій партій), що супроводжується закликами або пропозиціями голосувати чи не голосувати за певного кандидата (кандидатів), партію (організацію партії) або згадуванням

імені кандидата, назви партії (організації партії), або використанням зображення кандидата, символіки партії (організації партії).

Порушення заборони, передбаченої абзацом першим цієї частини, вважається непрямим підкупом виборців.

7. Центральна виборча комісія не пізніш як у перший день виборчого процесу відповідних загальнодержавних виборів, чергових місцевих виборів розміщує на своєму офіційному веб-сайті роз'яснення щодо заборони надання грошових коштів чи безоплатно або на пільгових умовах товарів, послуг, робіт, цінних паперів, кредитів, лотерей, інших матеріальних цінностей (непрямого підкупу).

8. Забороняється включення до інформаційних телерадіопрограм передвиборної агітації кандидатів, партій (організацій партій).";

ґ) у частині дев'ятій:

слова «політичної реклами» замінити словами «поширення передвиборної агітації»;

доповнити абзацом другим наступного змісту:

"Під час виборчого процесу забороняється використання у комерційній та соціальній рекламі

1) прізвищ та зображень кандидатів, зареєстрованих для участі у відповідних виборах;

2) символіки (логотипів) чи назв партій (організацій партій) – суб'єктів висування кандидатів, а також символіки (логотипів) та назв благодійних організацій, громадських об'єднань чи інших юридичних осіб, назви та символіка яких (у тому числі зареєстровані знаки для товарів і послуг) є тотожними або схожими настільки, що їх можна сплутати з символікою політичної партії, яка висунула виборчий список (виборчі списки) кандидатів, або найменування яких містить прізвище фізичної особи, висунутої як кандидата;

3) повідомлень у будь-якій формі про підтримку кандидатом (кандидатами) або суб'єктом його (їх) висування товарів чи послуг, видовищних чи інших публічних заходів, а також привернення уваги до участі кандидатів у публічних видовищних заходах."

д) частини одинадцяту-шістнадцяту викласти в такій редакції:

"11. Забороняється розміщення матеріалів передвиборної агітації та повідомлень про перебіг виборчого процесу поза місцями, визначеними частиною третьою статті 53 цього Кодексу, та рекламними конструкціями, встановленими відповідно до законодавства про рекламу.

12. Під час службових та виробничих нарад, зборів колективу підприємств, установ, організацій будь-якої форми власності забороняється

проведення передвиборної агітації. До передвиборної агітації чи будь-якої діяльності, пов’язаної з проведенням передвиборної агітації, забороняється залучати підлеглих осіб за місцем роботи чи інших осіб, що перебувають у службовій залежності чи адміністративному підпорядкуванні від кандидатів чи інших осіб, що проводять передвиборну агітацію.

В органах державної влади та органах місцевого самоврядування, військових частинах (формуваннях) забороняється залучення для проведення передвиборної агітації або використання для будь-якої роботи, пов’язаної з проведенням передвиборної агітації, службового транспорту, зв’язку, устаткування, приміщень, інших об’єктів та ресурсів.

В юридичних особах приватного права, державних та комунальних підприємствах, закладах, установах, використання майна (приміщень, транспорту, устаткування) та робочого часу, необхідного для організації і проведення передвиборної агітації, допускається винятково на договірних засадах із дотриманням вимог цього Кодексу та з фінансуванням із відповідного виборчого фонду на умовах рівного доступу та рівної оплати.

Обмеження, передбачені цією частиною, не поширюються на діяльність політичної партії (організацію партії) – суб’єкта відповідного виборчого процесу.

13. Забороняється виготовлення та поширення матеріалів передвиборної агітації без зазначення відомостей, передбачених цим Кодексом.

14. З 00 годин суботи, що передує дню голосування (повторного голосування), забороняється поширення матеріалів передвиборної агітації виборцям (крім поширення в медіа матеріалів передвиборної агітації, проведення будь-яких заходів передвиборної агітації, в яких передбачається особиста або інтерактивна (дистанційна) участь виборців, а також розміщення матеріалів передвиборної агітації ближче ніж за 300 метрів прямої видимості та за 50 метрів від приміщення дільничної виборчої комісії або приміщення для голосування, на прибудинковій території та у під’їздах багатоквартирних будинків.

У день голосування (повторного голосування) інформування виборців із питань виборчого процесу з використанням мобільного або стаціонарного зв’язку не може супроводжуватися закликами голосувати за кандидата, політичну партію, місцеву організацію політичної партії.

Власники рекламних конструкцій зобов'язані не пізніше ніж на п’ятий робочий день після дня голосування (повторного голосування) зняти матеріали передвиборної агітації.

15. Забороняється використання приміщень, в яких розташовуються органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим та органи

місцевого самоврядування, для проведення заходів передвиборної агітації.

Ця заборона не поширюється на актові, концертні зали відповідних суб'єктів, якщо в селі, селищі відсутні аналогічні за призначенням споруди. Надання таких приміщень здійснюється на рівних умовах усім суб'єктам виборчого процесу.

16. Забороняється розміщення матеріалів передвиборної агітації на будинках і в приміщеннях органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування, Збройних Сил України та інших утворених відповідно до закону військових формувань, підприємств, установ і організацій державної та комунальної власності, закладів освіти, охорони здоров'я та надання соціальних послуг.";

е) частину вісімнадцяту викласти в такій редакції:

"18. У разі надходження до Центральної виборчої комісії, окружної або територіальної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення заяви, скарги чи іншого повідомлення стосовно порушень вимог цього Кодексу щодо проведення передвиборної агітації, які мають ознаки вчинення злочину чи адміністративного правопорушення, вони невідкладно звертаються до відповідних правоохоронних органів щодо перевірки зазначеного повідомлення та реагування відповідно до законів України, а у випадках передбачених законом забезпечують притягнення до адміністративної відповідальності.";

є) доповнити частиною дев'ятнадцятою такого змісту:

"19. У разі порушення кандидатом, партією (організацією партії) - суб'єктом виборчого процесу заборон щодо змісту або вимог щодо поширення передвиборної агітації, визначених цим Кодексом, Центральна виборча комісія під час загальнодержавних виборів або головна виборча комісія на відповідних місцевих виборах виносить такому суб'єкту виборчого процесу попередження. Суб'єкти у сфері медіа не несуть відповідальності за зміст передвиборної агітації, яка була розміщена відповідно до договорів із замовниками, крім випадку, передбаченого пунктом 1 частини третьої цієї статті.";

15) у статті 108:

а) у частині першій слова «електронних (аудіовізуальних) засобів масової інформації» замінити словами «аудіовізуальних медіа»;

б) у частині шостій слово «передач» замінити словом «програм»;

в) у тексті статті слово «передача» в усіх відмінках і числах замінити словом «програма» у відповідних відмінках і числах;

16) у тексті кодексу слово «телерадіоорганізації» в усіх відмінках і

числах замінити словами «суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа» у відповідних відмінках і числах;

17) у тексті кодексу слова «інформаційне агентство» в усіх відмінках і числах виключити;

18) у тексті кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.11. у текстах Законів України:

1) "Про господарські товариства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, № 49, ст.682),

2) "Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 11, ст.152),

3) "Про оперативно-розшукову діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 22, ст.303),

4) "Про Службу безпеки України " (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 27, ст.382),

5) "Про військовий обов'язок і військову службу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 27, ст.385),

6) "Про ветеринарну медицину" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 36, ст.531),

7) "Про національні меншини в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 36, ст.529),

8) "Про державну статистику" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 43, ст.608)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.12. у Законі України "Про інформацію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 48, ст.650):

1) частину другу статті 22 виключити;

2) в частині першій статті 24 слова «засобу масової інформації» замінити словами «суб’єкта у сфері медіа»

3) в статті 25:

а) в частині четвертій слова «засобу масової інформації» замінити словом «суб’єкта у сфері медіа»;

б) частину сьому викласти в такій редакції:

«7. Права та обов'язки журналіста, працівника суб’єкта у сфері медіа, визначені цим Законом, поширюються на зарубіжних журналістів, працівників зарубіжних суб’єктів у сфері медіа, які працюють в Україні.»;

4) Статтю 26 викласти в такій редакції:

«Стаття 26. Акредитація журналістів

1. З метою створення сприятливих умов для здійснення журналістами професійної діяльності суб'єкт владних повноважень може здійснювати їх акредитацію.

Усі дії, пов'язані з акредитацією, мають ґрунтуватися на принципах відкритості, рівності, справедливості з метою забезпечення права громадськості на одержання інформації через медіа. Відсутність акредитації не може бути підставою для відмови в допуску журналіста на відкриті заходи, що проводить суб'єкт владних повноважень.

2. Акредитація журналіста здійснюється безоплатно на підставі його заяви або подання суб’єкта у сфері медіа.

У заяві, поданій журналістом зазначаються його прізвище, ім'я та по батькові, адреса, номер засобу зв'язку, адреса електронної пошти (за наявності). До заяви додаються копії документів, що посвідчують особу та засвідчують її професійну належність.

У поданні суб’єкта у сфері медіа зазначаються його повне найменування, вид медіа, його ідентифікатор в Реєстрі суб’єктів у сфері медіа, адреса, адреса електронної пошти (за наявності), номер засобу зв'язку, прізвище, ім'я та по батькові журналіста, щодо якого вноситься подання. До подання додаються копії документів, що посвідчують особу.

В акредитації не може бути відмовлено в разі подання усіх документів, передбачених цією частиною.

Суб'єкт владних повноважень може встановлювати спрощений порядок акредитації.

3. Порядок акредитації, визначений суб'єктом владних повноважень, підлягає оприлюдненню.

4. Суб'єкти владних повноважень, що здійснили акредитацію журналістів, зобов'язані сприяти провадженню ними професійної діяльності; завчасно сповіщати їх про місце і час проведення сесій, засідань, нарад, брифінгів та інших публічних заходів; надавати їм інформацію, призначену для медіа; а також сприяти створенню умов для здійснення запису і передачі інформації, проведення інтерв'ю, отримання коментарів посадових осіб.

5. У разі якщо захід проводиться відповідно до міжнародних або інших спеціальних протоколів, можуть встановлюватися особливі умови допуску журналістів. Такі особливі умови оприлюднюються на офіційному веб-сайті відповідного суб'єкта владних повноважень до проведення заходу.

6. Журналіст зобов'язаний дотримуватися встановлених суб'єктом владних повноважень правил внутрішнього трудового розпорядку, не перешкоджати діяльності його службових та посадових осіб.

7. Суб'єкти владних повноважень, що акредитували журналіста, приймають рішення про припинення акредитації у разі:

подання ним відповідної заяви;

неодноразового грубого порушення ним обов'язків, визначених цією статтею;

звернення суб’єкта у сфері медіа, за поданням якого здійснена акредитація.

8. У рішенні про припинення акредитації зазначаються посадова особа чи службова особа (суб'єкт владних повноважень), яка прийняла відповідне рішення, дата прийняття рішення, підстава для прийняття рішення та порядок його оскарження. Письмове повідомлення про припинення акредитації видається або надсилається суб’єкту у сфері медіа або журналістові, впродовж п'яти робочих днів з дня прийняття відповідного рішення.

9. Рішення про припинення акредитації може бути оскаржено до суду в установленому порядку.

10. Передбачений цією статтею порядок акредитації журналістів поширюється також на інших працівників суб’єктів у сфері медіа, які професійно збирають, одержують, створюють, редагують, поширюють і займаються підготовкою інформації для медіа.»

5) в статті 30:

а) в абзаці другому частини другої слова «у тому самому засобі масової інформації» замінити словами «у тому самому медіа»;

б) частину четверту викласти в такій редакції:

«4. Додаткові підстави звільнення від відповідальності медіа та журналістів встановлюються Законом України "Про медіа" та іншими законами України.»;

6) у тексті Закону слова «засоби масової інформації» в усіх відмінках і числах замінити словом «медіа»;

31.13. у текстах Законів України:

1) "Про охорону праці" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 49, ст.668),

2) "Про основи містобудування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 52, ст.683),

3) "Про дорожній рух" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 31, ст.338),

4) "Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, N 35, ст.358),

5) "Про колективні договори і угоди" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, N 36, ст.361),

6) "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 44, ст.416),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.14. у Законі України "Про Антимонопольний комітет України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 50, ст.472):

1) пункт 11 частини першої статті 7 викласти в такій редакції:

“11) проводити дослідження ринку, визначати межі товарного ринку (в сфері медіа - за методиками, погодженими з Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення), а також становище, в тому числі монопольне (домінуюче), суб'єктів господарювання на цьому ринку та приймати відповідні рішення (розпорядження);”

2) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.15. у Законі України «Про авторське право і суміжні права» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 13, ст.64):

1) частину третю статті 13 виключити;

2) частину першу статті 21 доповнити пунктом 12 такого змісту: «відтворення засобами малювання, фотографування, відеозапису, публічне сповіщення, публічне демонстрування, публічний показ творів архітектури, скульптури та образотворчого мистецтва, що постійно розташовані у громадських місцях, доступних для публіки, у тому числі з комерційною метою»;

3) у тексті Закону слова «засоби масової інформації» в усіх відмінках і числах замінити словом «медіа»;

31.16. у текстах Законів України:

1) "Про фізичну культуру і спорт" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 14, ст.80),

2) "Про державну таємницю" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 16, ст.93),

3) "Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянинові незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 1, ст. 1),

4) "Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 6, ст. 35),

5) "Про наукову і науково-технічну експертизу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 9, ст.56),

6) "Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів,

психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, N 10, ст.62),

7) "Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 12, ст.81),

8) "Про комітети Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 19, ст.134),

9) "Про страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 18, ст. 78),

10) "Про звернення громадян" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 47, ст.256),

11) "Про державне регулювання ринків капіталу та організованих товарних ринків" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 51, ст.292),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.17. у Законі України "Про місцеве самоврядування в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 24, ст.170):

1) пункт 8 частини першої статті 26 викласти в такій редакції:

«8) заснування місцевих публічних аудіовізуальних медіа у порядку, визначеному Законом України “Про медіа”;»;

2) пункт «а» частини першої статті 32 доповнити підпунктом 11 в такій редакції:

«11) забезпечення інформаційних потреб населення шляхом заснування та фінансування діяльності місцевих публічних аудіовізуальних медіа, відповідно до Закону України «Про медіа»;

3) пункт 7 частини першої статті 43 викласти в такій редакції:

«7) заснування місцевих публічних аудіовізуальних медіа у порядку, визначеному Законом України “Про медіа”;»

4) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.18. у Законі України "Про видавничу справу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 32, ст.206):

1) у статті 4 слова "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" замінити словами «Про забезпечення функціонування української мови як державної»;

2) у тексті закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.19. у Законі України “Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів” (Відомості Верховної Ради

України (ВВР), 1997, № 50, ст. 302):

1) назву Закону викласти в такій редакції:

«Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста»;

2) у частині першій статті 1:

а) в абзаці другому слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

б) абзаци третій, четвертий, п'ятий, шостий, сьомий та дев'ятий виключити;

в) абзац десятий викласти в такій редакції:

«журналіст – творчий працівник суб'єкта у сфері медіа, який професійно збирає, одержує, створює, редагує, поширює і займається підготовкою інформації для медіа. Статус журналіста підтверджується документом, виданим суб'єктом у сфері медіа, професійною чи творчою спілкою журналістів. Документ, який підтверджує статус журналіста має містити найменування та вид медіа, його ідентифікатор в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа або найменування професійної чи творчої спілки, фото, прізвище, ім'я та по-батькові журналіста, номер документу, дату видачі і строк його дії, підпис особи, яка видала документ;»;

г) абзац одинадцятий викласти в такій редакції:

«медіа рекламного характеру - медіа, в якому реклама перевищує: 40 відсотків обсягу одного номера друкованого медіа, 15 відсотків - загального обсягу мовлення телеканалу або радіоканалу;»

д) в абзаці дванадцятому слова «засіб масової інформації» замінити словом «медіа»;

е) абзац тринадцятий викласти в такій редакції:

«собівартість виготовлення одного примірника передплатного друкованого медіа - будь-які прямі матеріальні і загальновиробничі витрати, пов'язані із створенням друкованого медіа, без урахування колірності друку та витрат на оформлення передплати, доставку передплатникам чи будь-яких інших витрат розповсюджувача»;

3) статтю 2 викласти в такій редакції:

«Стаття 2. Сфера дії закону

Визначені цим Законом норми державної підтримки застосовуються до всіх суб'єктів у сфері медіа, які діють відповідно до Конституції України, незалежно від форм власності, крім медіа, зазначених у частині третій цієї статті.

Не застосовуються норми державної підтримки суб'єктам у сфері медіа, які:

поширюють медіа рекламного характеру;

поширюють медіа еротичного характеру;

засновані в Україні міжнародними організаціями або за участю юридичних чи фізичних осіб інших держав, осіб без громадянства;

поширюють медіа, у яких понад 50 відсотків загального обсягу випуску становлять матеріали іноземних медіа.

Норми соціального захисту відповідно до цього Закону застосовуються до журналістів і, в межах, визначених його окремими статтями, прирівняних до них інших творчих працівників зазначених суб'єктів у сфері медіа.

Забезпечення реалізації норм цього Закону, включаючи визначення порядку регулювання та надання державної підтримки суб'єктам у сфері медіа, запровадження з цією метою відповідних тарифів і створення сприятливих умов розвитку, методики і порядку регулювання заробітної плати, охорони праці і соціального захисту журналістів, здійснення інших заходів покладається на Кабінет Міністрів України.»;

4) статтю 3 викласти у такій редакції:

«Стаття 3. Підстави та умови надання державної адресної підтримки суб'єктам у сфері медіа

Державна адресна підтримка надається виключно суб'єктам у сфері медіа, які поширюють медіа для дітей та юнацтва, для осіб з інвалідністю, спеціалізовані наукові друковані медіа, що видаються науковими установами та навчальними закладами не нижче третього рівня акредитації, медіа, які цілеспрямовано сприяють розвитку мов та культур національних меншин та корінних народів України, а також друковані медіа літературно-художнього напряму.

Державна підтримка суб'єкта у сфері медіа припиняється у разі встановлення судом порушень відповідним суб'єктом вимог Конституції України, фактів зловживання свободою діяльності медіа, що завдає матеріальної і моральної шкоди юридичним і фізичним особам. Відновлення державної підтримки можливе лише після виконання судового рішення у повному обсязі та не раніше ніж через рік після її припинення.»;

5) у статті 4:

а) назву статті викласти в такій редакції:

«Стаття 4. Організація фінансово-економічної та іншої державної підтримки суб'єктів у сфері медіа»;

б) у частині першій слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

в) абзац другий частини третьої виключити;

г) абзац третій частини третьої викласти в такій редакції:

«фінансової допомоги суб’єктам у сфері медіа, визначеним у статті 3 цього Закону;»

б) у статті 5:

а) у частині першій слова «періодичних видань друкованих засобів масової інформації» замінити словами «друкованих медіа»;

б) у частині другій слова «редакцій (юридичних осіб) засобів масової інформації» замінити словами «суб’єктів у сфері медіа»;

в) частини третю, четверту, п’яту та шосту виключити;

7) у статті 6:

а) частину першу виключити;

б) у частині третій слова «телерадіоорганізації, редакції періодичних видань, заснованих» замінити словами «суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа, суб’єкти у сфері друкованих медіа, засновані»;

8) статті 7 та 8 виключити;

9) у статті 9:

а) частину першу та четверту виключити;

б) частину другу викласти в такій редакції:

«Тариф на оформлення передплати та доставку передплатникам друкованих медіа повинен становити не більше 40 відсотків собівартості виготовлення одного примірника передплатного друкованого медіа.»;

в) у частині третій слова «періодичних друкованих видань» замінити словами «друкованих медіа»;

10) Розділ III виключити;

11) Розділ IV доповнити статтею 11-1 такого змісту:

«Стаття 11-1. Права та обов’язки журналіста

1. Журналіст має право:

1) під час виконання професійних обов'язків здійснювати письмові, аудіо- та відеозаписи із застосуванням необхідних технічних засобів, за винятком випадків, передбачених законом;

2) безперешкодно відвідувати приміщення суб'єктів владних повноважень, відкриті заходи, які ними проводяться, та бути особисто прийнятим у розумні строки їх посадовими і службовими особами, крім випадків, визначених законодавством;

3) не розкривати джерело інформації або інформацію, яка дозволяє встановити джерела інформації, крім випадків, коли його зобов'язано до цього рішенням суду на основі закону;

4) після пред'явлення документа, який підтверджує статус журналіста, має право збирати інформацію в районах стихійного лиха, катастроф, у місцях аварій, масових безпорядків, воєнних дій, крім випадків, передбачених

законом;

5) поширювати підготовлені ним матеріали (фонограми, відеозаписи, письмові тексти тощо) за власним підписом (авторством) або під умовним ім'ям (псевдонімом);

6) відмовитися від авторства (підпису) на матеріал, якщо його зміст після редакційної правки (редагування) суперечить його переконанням;

7) на вільний доступ до статистичних даних, архівних, бібліотечних і музейних фондів; обмеження цього доступу зумовлюються лише специфікою цінностей та особливими умовами їх схоронності, що визначаються чинним законодавством України.

2. Журналіст зобов’язаний:

1) подавати для поширення достовірну інформацію та дотримуватись вимог Кодексу етики українського журналіста;

2) задовольняти прохання осіб, які надають інформацію, щодо їх авторства або збереження таємниці авторства;

3) відмовлятися від доручення редактора (керівника медіа) чи редакції, якщо воно не може бути виконано без порушення Закону;

4) представлятися та у разі особистої присутності пред’являти документ, що підтверджує його професійну належність;

5) утримуватися від поширення в комерційних цілях інформаційних матеріалів, які містять рекламні відомості про реквізити виробника продукції чи послуг (його адресу, контактний телефон, банківський рахунок), комерційні ознаки товару чи послуг тощо.

3. Права та обов'язки журналіста, визначені цим Законом, поширюються на зарубіжних журналістів, працівників зарубіжних медіа, які працюють в Україні.»;

12) у статті 12:

а) частину другу виключити;

б) у частині третій слова «засоби масової інформації» у всіх відмінках замінити словами «суб’єкт у сфері медіа» у відповідному відмінку і числі;

13) у статті 13:

а) у частині третій слова «за рахунок власників (засновників, співзасновників) засобів масової інформації» замінити словами «за рахунок суб’єктів у сфері медіа»;

б) у частині четвертій слова «власниками (засновниками, співзасновниками) засобу масової інформації» замінити словами «суб’єктами у сфері медіа»;

14) у статті 14:

а) частину четверту виключити;

б) частину п’яту викласти у такій редакції:

«Заробітна плата керівника суб’єкта у сфері аудіовізуальних медіа не може бути нижчою від заробітної плати заступника керівника державного органу, який є засновником (співзасновником) цього суб’єкта. У випадках, коли засновником (співзасновником) суб’єкта у сфері аудіовізуальних медіа є орган виконавчої влади чи орган місцевого самоврядування, заробітна плата керівника такого суб’єкта не може бути нижчою від заробітної плати заступника керівника секретаріату (апарату) відповідного органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування. В разі відсутності посади заступника керівника секретаріату (апарату) відповідного органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування заробітна плата керівника суб’єкта у сфері аудіовізуальних медіа не може бути нижчою від заробітної плати керівника секретаріату (апарату) державного органу, який є засновником (співзасновником) такого суб’єкта»;

в) частину шосту викласти у такій редакції:

«Прирівняння розміру заробітної плати журналіста державного або комунального суб’єкта у сфері медіа до середньої заробітної плати працівника відповідної кваліфікації та посадового рівня державного органу чи органу місцевого самоврядування, який є засновником (співзасновником) такого суб’єкта, здійснюється за методикою та в порядку, які визначаються Кабінетом Міністрів України.»;

15) у статті 15:

а) у частині першій слова «Редакції (юридичні особи) засобів масової інформації» замінити словами «Суб’єкти у сфері медіа»;

б) частину другу викласти в такій редакції:

«До журналістів для цілей цієї статті, статей 12 і 13 цього Закону прирівнюються кіно- і телеоператори, режисери та інші працівники суб’єктів у сфері медіа, якщо вони за необхідності входять до складу відряджених творчих груп.»;

в) у частині третій слова «засоби масової інформації» замінити словами «суб’єкти у сфері медіа»;

г) частину четверту викласти в такій редакції:

«Суб’єкти у сфері медіа зобов'язані забезпечувати відряджених журналістів належними документами, знаковими, сигнальними та іншими засобами позначення особи представника медіа.»;

д) у частині сьомій слова “засоби масової інформації” замінити словами “суб’єкти у сфері медіа”;

16) у частині першій статті 16 слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб’єктів у сфері медіа»;

17) у статті 17 слова «засіб масової інформації» у всіх відмінках замінити словами «суб’єкт у сфері медіа» у відповідному відмінку;

18) у статті 18:

а) у частині другій слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб’єктів у сфері медіа»

б) частину четверту викласти в такій редакції:

«Суб’єктом у сфері медіа у разі смерті журналіста його сім'ї подається матеріальна допомога та допомога в організації похорону. Витрати на похорон журналіста, який загинув при виконанні службових обов'язків, ритуальні послуги, спорудження надгробка повністю здійснюються за рахунок суб’єкта у сфері медіа.»;

19) статті 19 та 20 виключити;

20) назву статті 21 викласти в такій редакції:

«Стаття 21. Відповідальність за порушення законодавства про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста»;

21) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.20. у текстах Законів України:

1) "Про професійних творчих працівників та творчі спілки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 52, ст.312),

2) "Про торгово-промислові палати в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 13, ст.52),

3) "Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 19, ст. 98),

4) "Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 20, ст.99)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.21. у Законі України «Про кінематографію» (Відомості Верховної Ради України, 1998, N 22, ст.114):

1) у статті 3:

а) абзац десятий викласти у такій редакції:

«демонстрування (публічний показ, публічна демонстрація та публічне сповіщення (доведення до загального відома)) фільму - професійна кінематографічна діяльність, що полягає в показі фільму глядачам у призначених для цього приміщеннях (кінотеатрах, інших кіновидовищних закладах), на відеоустановках, а також аудіовізуальними медіа, в тому числі нелінійними;»;

б) абзац двадцять перший виключити;

в) абзац двадцять третій, двадцять п’ятий викласти у такій редакції:

“підприємницька діяльність у кінематографії - діяльність, пов’язана з виробництвом, розповсюдженням та демонструванням фільмів з метою одержання прибутку;

продюсерська система - система у сфері кінематографії, яка в умовах кіноринку забезпечує взаємодію і функціонування всіх суб’єктів кінематографії з метою виробництва, розповсюдження та демонстрування фільмів;”;

г) доповнити статтю частиною другою наступного змісту:

“Терміни «суб’єкти у сфері аудіовізуальних медіа», «нелінійні медіа» вживаються у значенні, визначеному Законом України «Про медіа». Термін “пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України” вживається у значенні, визначеному Законом України “Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну”;

2) в абзаці сьомому частини першої статті п’ятої слова «(публічному показі)» виключити;

3) абзац п’ятий частини першої статті 7 викласти в такій редакції:

«демонстрування (публічного показу, публічної демонстрації та публічного сповіщення (доведення до загального відома)) фільмів - кінотеатри, кіноустановки, відеоустановки, аудіовізуальні медіа, в тому числі нелінійні (незалежно від способу та технології демонстрування фільмів);»;

4) у статті 9-2:

а) підпункт одинадцятий частини першої виключити;

б) в підпункті 13 частини першої слова “публічного показу або” виключити

в) в підпункті 14 частини першої слова «передбачених державним посвідченням на право розповсюдження і демонстрування фільмів, та за наявністю зазначеного державного посвідчення;» замінити словами «передбачених у Державному реєстрі фільмів;»;

5) статтю 15 викласти в такій редакції:

«Стаття 15. Умови розповсюдження і демонстрування фільму

Виробники, дистриб’ютори (прокатники) фільмів, кінокопіювальні підприємства, фонди фільмів, архіви кіно-, фото-, фонодокументів мають право на розповсюдження, а кінотеатри, кіноустановки, відеоустановки, аудіовізуальні медіа мають право на демонстрування національних та

іноземних фільмів на будь яких видах носіїв зображення за умови внесення фільму до Державного реєстру фільмі та відповідно до визначених у такому реєстрі умов розповсюдження і демонстрування фільму.

Положення про Державний реєстр фільмів затверджується Кабінетом Міністрів України.

Держателем та технічним адміністратором Державного реєстру фільмів є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, який:

1) забезпечує створення, функціонування та ведення Державного реєстру фільмів;

2) забезпечує збереження та захист Державного реєстру фільмів та реєстрової інформації;

3) забезпечує безоплатний цілодобовий доступ до Державного реєстру фільмів на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії;

4) забезпечує оприлюднення реєстрової інформації у вигляді відкритих даних.

Фільм вноситься до Державного реєстру фільмів за заявою особи, якій належать, або яка має намір отримати права на розповсюдження або демонстрування фільму на території України.

Фільм вноситься до Державного реєстру фільмів впродовж десяти робочих днів з дня подання заяви та інших документів і матеріалів, визначених Кабінетом Міністрів України.

Термін розгляду заяви про внесення фільму до Державного реєстру фільмів може бути продовжений на двадцять п’ять робочих днів у разі виникнення розбіжностей щодо індексу фільму та перегляду фільму експертною комісією з питань розповсюдження і демонстрування фільмів.

У разі якщо фільм вже внесено до Державного реєстру фільмів за заявою іншої особи, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, залишає заяву про внесення фільму до Державного реєстру фільмів без розгляду.

Особа, якій належать, або яка має намір отримати права на розповсюдження або демонстрування на території України фільму, який вже внесено до Державного реєстру фільмів, має право звернутись до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, з заявою щодо перегляду умов розповсюдження або демонстрування фільму, у порядку, передбаченому Положенням про Державний реєстр фільмів.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у

сфері кінематографії, ухвалює рішення про відмову у внесенні фільму до Державного реєстру фільмів за наявності принаймні однієї з таких підстав:

заява чи інші документи, що подані заявником не відповідають вимогам Положення про Державний реєстр фільмів та цього Закону;

наявності у фільмі закликів до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України чи інформації, яка їх виправдовує чи пропагує, висловлювань, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою, пропаганди або закликів до тероризму та терористичних актів чи інформації, що їх виправдовує чи схвалює, матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей, пропаганди вживання наркотичних засобів, психотропних речовин, що підтверджується висновком експертної комісії з питань розповсюдження і демонстрування фільмів;

одним з учасників фільму є фізична особа, включена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, оприлюдненому в установленому порядку;

наявності обставин, передбачених частинами першою-четвертою статті 15-1 цього Закону.

Фільм може бути виключено з Державного реєстру фільмів рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, у разі:

виявлення в поданих заявником документах недостовірних відомостей;

виявлення обставин, передбачених частиною третьою цієї статті, після внесення фільму до Державного реєстру фільмів, у тому числі внесення одного з учасників фільму до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, оприлюдненому в установленому порядку;

Рішення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, про відмову у внесенні фільму до Державного реєстру фільмів та про виключення фільму з Державного реєстру фільмів може бути оскаржене до суду.

Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, затверджує та оприлюднює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному Законом України «Про медіа».»;

6) статтю 15-1 викласти в такій редакції:

"Стаття 15-1. Розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії

Російської Федерації як держави-терориста проти України, популяризацію або пропаганду працівників радянських органів державної безпеки та їхніх дій

В Україні забороняється розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, популяризацію або пропаганду працівників радянських органів державної безпеки та їхніх дій, а також забороняється трансляція (демонстрування шляхом показу каналами мовлення) фільмів, вироблених фізичними та юридичними особами держави-агресора.

Передбачена частиною першою цієї статті заборона розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, поширюється на розповсюдження та демонстрування будь-яких фільмів незалежно від країни походження, вироблених після 1 серпня 1991 року. Заборона трансляції фільмів, вироблених фізичними та юридичними особами держави-агресора, які не містять пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, поширюється на фільми, вироблені та/або вперше оприлюднені (демонстровані) після 1 січня 2014 року.

Фільм вважається таким, що містить пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, у разі, якщо він містить інформацію, заборонену до поширення Законом України “Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну”.

Фільм вважається таким, що містить популяризацію або пропаганду працівників радянських органів державної безпеки та їхніх дій, якщо в ньому наявна принаймні одна з таких ознак:

серед позитивних героїв фільму є співробітники (у тому числі колишні або позаштатні) радянських органів безпеки;

сюжет фільму безпосередньо або опосередковано пов’язаний з діяльністю радянських органів безпеки, і ця діяльність представлена у фільмі як позитивна;

у сюжеті фільму безпосередньо або опосередковано заперечується або ставиться під сумнів територіальна цілісність України, виправдовується або подається в позитивному світлі окупація території України, акти агресії з боку інших держав, розв’язування війни, або сюжет фільму, спрямований на

розпалювання ненависті, ворожнечі чи жорстокості до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері кінематографії забезпечує реалізацію цього Закону шляхом прийняття рішення про віднесення фільмів до заборонених до розповсюдження і демонстрування на території України виключно на підставі ознак, визначених у статті 15-1 цього Закону.

Фільми, передбачені частиною першою цієї статті, не вносяться до Державного реєстру фільмів.

Розповсюдження та/або демонстрування фільмів, зазначених у частині першій цієї статті, тягне за собою застосування до суб'єктів господарювання, що здійснюють таке розповсюдження та/або демонстрування, адміністративно-господарських санкцій у формі накладення адміністративно-господарського штрафу в розмірі десяти мінімальних заробітних плат за кожен випадок такого розповсюдження або демонстрування, вчинений вперше, та у розмірі п'ятдесяти мінімальних заробітних плат за кожен наступний випадок такого розповсюдження або демонстрування.

Рішення про накладення штрафу, передбаченого частиною сьомою цієї статті, приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії. Мотиви та обґрунтування щодо визначення розміру адміністративно-господарського штрафу мають міститися в рішенні про накладення штрафу.

7) статтю 15-2 викласти в такій редакції:

«З метою сприяння виробництву фільмів в Україні, а також доступу глядачів до перегляду творів національної кінематографічної спадщини демонстратори фільмів, які не є суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, зобов'язані до 1 січня 2022 року щонайменше 15 відсотків загального щомісячного часу демонстрації фільмів, а після 1 січня 2022 року - щонайменше 30 відсотків загального щомісячного часу демонстрації фільмів здійснювати демонстрацію національних фільмів, інших фільмів, вироблених суб'єктами кінематографії України, і творів національної кінематографічної спадщини.»;

8) у частині восьмій статті 17 слова «та телебачення» виключити;

31.22. у текстах Законів України:

1) "Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 23, ст.121),

2) "Про Верховну Раду Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 29, ст.191),

3) "Про Раду національної безпеки і оборони України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 35, ст.237),

4) "Про відходи" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 36-37, ст.242),

5) "Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ, ветеранів Національної поліції і деяких інших осіб та їх соціальний захист" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 40-41, ст.249),

6) "Про гідрометеорологічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 16, ст.95),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.23. у тексті Статуту гарнізонної та вартової служб Збройних Сил України, затвердженого Законом України "Про Статут гарнізонної та вартової служб Збройних Сил України" (Відомості Верховної Ради України, 1999, № 22-23, ст. 196):

1) в абзаці шостому статті 12 слова “засобами масової інформації замінити словами “медіа”;

2) абзац четвертий частини 8 додатку 18 викласти в такій редакції:

“у разі загибелі та поховання в один день трьох та більше військовослужбовців, які загинули під час виконання завдань за призначенням, в Україні оголошується День національної жалоби”;

3) Абзац третій частини 26 додатку 18 виключити.

31.24. у текстах Законів України:

1) "Про обов'язковий примірник документів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 22-23, ст.199),

2) "Про Національний банк України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 29, ст.238),

3) "Про архітектурну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 31, ст.246),

4) "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 45, ст.397),

5) "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 46-47, ст.403),

6) "Про гуманітарну допомогу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 51, ст.451),

7) "Про вилучення з обігу, переробку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 12, ст.95),

8) "Про порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 17, ст.122),

9) "Про психіатричну допомогу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 19, ст.143),

10) "Про бджільництво" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 21, ст.157),

11) "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 22, ст.171),

12) "Про правовий режим надзвичайного стану" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 23, ст.176),

13) "Про захист населення від інфекційних хвороб" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 29, ст. 228)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.25. у Законі України “Про природні монополії” (Відомості Верховної Ради України, 2000, № 30, ст. 238):

1) абзац другий частини першої статті 4 після слів “може здійснюватися” доповнити словами “Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення”;

2) частину першу статті 5 доповнити абзацом такого змісту:

“технічне обслуговування і експлуатація мереж ефірного телемовлення, мереж ефірного радіомовлення, ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі”;

3) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.26. у тексті Закону України "Про зону надзвичайної екологічної ситуації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 42, ст.348) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.27. у Законі України "Про захист економічної конкуренції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 12, ст.64):

1) частину четверту статті 4 доповнити абзацом такого змісту:

“Державний контроль за додержанням законодавства про захист економічної конкуренції, захист інтересів суб’єктів господарювання та користувачів від його порушень у сфері медіа здійснюється органами Антимонопольного комітету України з урахуванням положень Закону України “Про медіа”;

2) абзац другий частини першої статті 5 викласти в такій редакції:

«Узгодженими діями є також створення суб'єкта господарювання, об'єднання, метою чи наслідком створення якого є координація конкурентної поведінки між суб'єктами господарювання, що створили зазначений суб'єкт господарювання, об'єднання, або між ними та новоствореним суб'єктом господарювання, або вступ до такого об'єднання, крім випадків, передбачених Законом України «Про медіа».»;

3) в абзаці першому частини четвертої статті 27 слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

31.28. у текстах Законів України:

1) "Про об'єкти підвищеної небезпеки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 15, ст.73),

2) "Про політичні партії в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 23, ст.118),

3) "Про охорону дитинства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 30, ст.142),

4) "Про народні художні промисли" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 41, ст.199),

5) "Про протидію захворюванню на туберкульоз" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 49, ст.258),

6) "Про дошкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 49, ст.259),

7) "Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 1, ст. 1),

8) "Про поштовий зв'язок" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 6, ст.39),

9) "Про кредитні спілки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 15, ст.101),

10) "Про питну воду, питне водопостачання та водовідведення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 16, ст.112),

11) "Про Червону книгу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 30, ст.201),

12) "Про інноваційну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 36, ст.266),

13) "Про статус депутатів місцевих рад" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 40, ст.290),

14) "Про Товариство Червоного Хреста України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 5, ст.47),

15) "Про контррозвідувальну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 12, ст.89),

16) "Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 24, ст.162),

17) "Про боротьбу з тероризмом" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 25, ст.180),

18) "Про землеустрій" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 36, ст.282),

19) "Про іпотеку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 38, ст.313),

20) "Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 38, ст.314),

21) "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 49-51, ст. 376),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.29. у Законі України «Про гастрольні заходи в Україні» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 7, ст.56) частину четверту статті 3 викласти у редакції:

«Забороняється проведення гастрольного заходу, учасником якого є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, який затверджує та оприлюднює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному Законом України «Про медіа.»;

31.30. у Законі України “Про рекламу” (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 8, ст.62):

1) у статті 1:

а) абзац одинадцятий частини першої виключити;

б) абзац дев’ятнадцятий частини першої викласти у такій редакції:

«соціальна реклама – суспільно-корисна інформація, спрямована на розвиток особистості та суспільства, популяризацію загальнолюдських цінностей, здорового способу життя, освіти, науки, культури, історії, розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку та/або не спонукає виборців голосувати за або проти певного суб’єкта виборчого процесу. До соціальної реклами може відноситися інформація про висвітлення державних безкоштовних програм, спрямованих на захист державності, громадського порядку, підвищення обороноздатності держави тощо;»;

в) у абзаці двадцять першому частини першої слова «на телебаченні» замінити словами «лінійними аудіовізуальними медіа»;

г) доповнити статтю новою частиною другою такого змісту:

«Терміни «медіа», «аудіовізуальні медіа», «аудіальні медіа», «лінійні аудіовізуальні медіа», «лінійні аудіальні медіа» вживаються у значеннях, визначених Законом України «Про медіа».»;

2) доповнити статтю 2 новою частиною четвертою такого змісту:

“4. Дія цього Закону не поширюється на передвиборну агітацію.”;

3) у статті 5:

а) у частині першій слова «теле-, радіопередачах, матеріалах в інших засобах масової інформації» замінити словами «програмах аудіовізуальних медіа, матеріалах в інших медіа»;

б) у абзаці другому частини першій слова «телепередачах» замінити словами «програмах аудіовізуальних медіа»;

в) у частині п’ятій слово «видання» замінити словом «медіа»;

4) у статті 5-1:

а) у частині другій слова «телерадіоорганізаціями будь-якої форми власності» замінити словами «будь-якого лінійного аудіовізуального медіа»;

б) у частині третій слова «на телебаченні» замінити словами «в лінійних аудіовізуальних медіа»;

в) частину п’яту викласти в такій редакції:

«5. Обмеження щодо часу мовлення та частки телепродажу впродовж астрономічної години, визначені частиною першою статті 13 цього Закону, не поширюються на спеціалізовані з телепродажу лінійні аудіовізуальні медіа, а так само трансляцію телепродажу у вигляді окремої програми (телемагазину) не спеціалізованими з телепродажу лінійними аудіовізуальними медіа за умови дотримання вимог, передбачених частиною сьомою цієї статті.»;

г) у частині шостій слова «канали мовлення» замінити словами «лінійні аудіовізуальні медіа»;

ґ) частину сьому викласти в такій редакції:

«7. Трансляція телепродажу, що здійснюється не спеціалізованими з телепродажу лінійними аудіовізуальними медіа, у вигляді окремої програми (телемагазину) повинна мати безперервну мінімальну тривалість 15 хвилин. Максимальна кількість таких програм (телемагазинів) впродовж астрономічної доби у неспеціалізованих з телепродажу лінійних аудіовізуальних медіа не може перевищувати восьми, а загальна тривалість їх трансляції не повинна перевищувати трьох годин на добу.»;

д) доповнити статтю новою частиною восьмою такого змісту:

«8. Забороняється здійснення телепродажу послуг з ворожіння та гадання, народної чи нетрадиційної медицини.»;

5) у статті 8:

а) у частині першій:

пункт 6 викласти в такій редакції:

«6) використовувати або імітувати зображення Державного Герба України, Державного Прапора України, звучання Державного Гімну України, зображення державних символів інших держав та міжнародних організацій, міжнародних об'єднань, якщо такі використання або імітація пропагують неповагу до них, використовуються виключно у політичних цілях або вводять в оману споживачів;»;

після пункту 6 доповнити новим пунктом 6-1 такого змісту:

“6-1) використовувати офіційні назви державних органів, органів місцевого самоврядування, міжнародних організацій, міжнародних об'єднань, крім випадків, передбачених законами України у сфері інтелектуальної власності;”;

пункт 8 викласти в такій редакції:

“8) вміщувати зображення фізичної особи або використовувати її ім'я без письмової згоди цієї особи, а зображення померлої особи – без письмової згоди, отриманої у порядку, передбаченому чинним законодавством України. Згода на використання зображення фізичної особи не вимагається, якщо фізична особа позувала та/або виконувала роль для створення реклами за грошову або іншу винагороду і рекламодавець має/ набув обсяг прав інтелектуальної власності на таку рекламу, достатній для обраного виду її розповсюдження. Ця вимога не поширюється на показ у рекламі грошових знаків із зображенням на них фізичних осіб;”;

б) частину шосту викласти в такій редакції:

«6. Гучність звуку реклами, що транслюється лінійними аудіальними та аудіовізуальними медіа, не повинна перевищувати гучність звуку програми, після якої вона поширюється.»

в) доповнити статтю новою частиною одинадцятою такого змісту:

«11. Розміщення реклами в мережі Інтернет на веб-сайтах, включених Всесвітньою організацією інтелектуальної власності до відповідного переліку (бази даних) веб-сайтів, до яких є претензії з боку правовласників, щодо дотримання прав інтелектуальної власності, забороняється.»;

6) у статті 9:

а) у частині другій слова «у теле- і радіопередачах, програмах» замінити словами «у лінійних аудіальних та аудіовізуальних медіа»;

б) частину четверту викласти у такій редакції:

«4. Логотип лінійного аудіовізуального медіа не є рекламою, крім випадків поширення реклами такого лінійного аудіовізуального медіа в інших медіа чи за допомогою інших рекламних засобів.»

7) статтю 12 викласти в такій редакції:

«Стаття 12. Соціальна реклама

1. Рекламодавцем соціальної реклами може бути будь-яка особа.

Під час виборчого процесу соціальна реклама не може розміщуватися за кошти державного або місцевих бюджетів, окрім матеріалів, що розміщуються на замовлення виборчих комісій.

На соціальну рекламу поширюються загальні вимоги до реклами.

2. Соціальна реклама не повинна містити прізвищ, імен, по батькові фізичних осіб, що займають посади, визначені пунктами 1, 4 частини першої статті 3 Закону України «Про запобігання корупції», посилань на конкретний товар та/або його виробника, на рекламодавця (крім випадків, коли рекламодавцем є громадське об'єднання чи благодійна організація або меценат фізичної культури і спорту (під час підготовки та проведення офіційних спортивних заходів), які не мають на меті отримання прибутку), на об'єкти права інтелектуальної власності, що належать виробнику товару або рекламодавцю соціальної реклами, крім реклами національних фільмів.

Соціальна реклама, яка розповсюджується на замовлення органу державної влади та/або органу місцевого самоврядування, їх посадових осіб, не повинна містити інформації, що сприяє формуванню і підтриманню обізнаності, інтересу до певної партії (організації партії) чи кандидата, їх програм, угод, заходів (діяльності), які проводяться чи підтримуються ними.

Соціальна реклама, яка розповсюджується на замовлення органу державної влади та/або органу місцевого самоврядування, їх посадових осіб, не повинна містити інформації, що сприяє формуванню і підтриманню обізнаності, інтересу до певної партії (організації партії) чи кандидата, їх програм, угод, заходів (діяльності), які проводяться чи підтримуються ними.

Не вважається соціальною рекламою інформація, спрямована на досягнення суспільно корисних цілей, популяризацію загальнолюдських цінностей і розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку, якщо така інформація слугує меті спонукання виборців голосувати за певну партію (організацію партії) чи кандидата або проти них чи містить посилання на їхню програму, заходи (діяльність), які вони проводять чи підтримують.

3. Соціальна реклама у лінійних аудіальних та аудіовізуальних медіа повинна бути чітко відокремлена від інших програм на їх початку і наприкінці за допомогою аудіо-, відео-, комбінованих засобів, титрів, логотипу або коментарів ведучих з використанням слів "соціальна реклама".

Соціальна реклама в інших медіа повинна бути чітко відокремлена від іншої інформації з використанням слів "соціальна реклама".

4. Суб'єкти у сфері медіа - розповсюджувачі реклами, діяльність яких повністю або частково фінансується з державного або місцевих бюджетів,

зобов'язані розміщувати соціальну рекламу державних органів та органів місцевого самоврядування, громадських організацій безкоштовно в обсязі не менше 5 відсотків ефірного часу, друкованої площі, відведених для реклами.

Суб’єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який безкоштовно транслює соціальну рекламу у обсязі, який перевищує 5 відсотків ефірного часу, має право пропорційно збільшити час мовлення відведений на рекламу і телепродаж, для аудіовізуальних медіа до 20 відсотків, а для аудіальних медіа до 25 відсотків впродовж кожної астрономічної години фактичного мовлення.

5. Суб’єкти у сфері медіа - розповсюджувачі реклами, що повністю або частково фінансуються з державного або місцевих бюджетів, зобов'язані надавати пільги при розміщенні соціальної реклами, замовником якої є заклади освіти, культури, охорони здоров'я, які утримуються за рахунок державного або місцевих бюджетів, а також благодійні організації.

6. У разі виникнення сумніву щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами, рекламодавець або розповсюджувач реклами може звернутись до Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення стосовно надання висновку щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами.

У випадку, коли рекламодавцем соціальної реклами є орган державної влади та/або орган місцевого самоврядування, їх посадові особи, отримання висновку Національної ради України з питань телебачення та радіомовлення щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами є обов’язковим.

Поширення в медіа соціальної реклами у випадку наявності негативного висновку Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами, забороняється.»;

7. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення здійснює ведення Державного реєстру соціальної реклами, яка відповідає вимогам чинного законодавства та на яку отриманий висновок Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

8) у статті 13:

а) у назві статті слова «на телебаченні і радіо» замінити словами «в аудіовізуальних медіа»;

б) у частині першій слова «на телебаченні» замінити словами «в лінійних аудіовізуальних медіа»;

в) у частині другій слова «на радіо» замінити словами «в лінійних аудіальних медіа»;

г) у абзаці другому частини третьої слова «передачі та правам їх власників» замінити словами «програми та правам її правовласників»;

ґ) у абзаці другому частини шостої слова «телерадіоорганізацією» замінити словами «суб’єктом у сфері медіа.»;

д) у абзаці третьому частини шостої слова «передач телерадіоорганізації» замінити словами «лінійного аудіального чи аудіовізуального медіа, а також анонси програм пов’язаних лінійних медіа»;

е) у частині сьомій слова «телерадіоорганізація» замінити словами «відповідний суб’єкт у сфері медіа»;

є) частину дев'яту виключити.

9) доповнити статтею 13-1 такого змісту:

«Стаття 13-1. Реклама у медіа

Розповсюдження у медіа на території України реклами, яка не відповідає вимогам цього Закону, забороняється.

Розповсюдження реклами у медіа на території України дозволяється лише у разі, якщо за розповсюдження такої реклами сплачено юридичній особі України».;

10) у статті 14:

а) частину першу викласти у такій редакції:

“1. Обсяг реклами у друкованих медіа визначається відповідними суб’єктами у сфері друкованих медіа самостійно. Суб’єкти у сфері друкованих медіа, що розповсюджують друковані медіа за передплатою, зобов'язані в умовах передплати зазначати кількість реклами в загальному обсязі видання.”;

б) частину другу статті виключити;

11) доповнити статтею 14-1 такого змісту:

«Стаття 14-1. Реклама в онлайн-медіа

1. Обсяг реклами в онлайн-медіа визначається відповідними суб’єктами у сфері онлайн-медіа самостійно.»;

12) у частині тринадцятій статті 21 слова «теле-, радіопередач та програм» замінити словами «програм лінійних аудіальних чи аудіовізуальних медіа»;

13) у статті 22:

а) абзац другий частини першої викласти в такій редакції:

«у будь-яких аудіовізуальних медіа незалежно від технології їх розповсюдження, а також в онлайн-медіа;»;

б) абзац другий та третій частини другої викласти в такій редакції:

«у будь-яких аудіовізуальних медіа незалежно від технології їх розповсюдження з 6.00 до 23.00 години;

на перших і останніх сторінках друкованих медіа, в усіх друкованих

медіа для дітей та юнацтва, на сторінках для дітей та юнацтва усіх друкованих медіа;

в усіх виданнях для дітей та юнацтва, на сторінках для дітей та юнацтва усіх друкованих видань;»;

в) у частині четвертій слова «теле-, радіопередач» замінити словами «програм лінійних аудіальних чи аудіовізуальних медіа»;

14) у статті 22-1:

а) абзац другий частини першої викласти у такій редакції:

“в лінійних аудіовізуальних та аудіальних медіа у період з 6 до 23 години;”;

б) в частині четвертій слова “теле-, радіопередач” замінити словом “програм”

15) в абзаці другому частини восьмої статті 25 слова «засоби масової інформації» замінити словами «суб’єктам у сфері медіа»;

16) у абзаці четвертому частини першої статті 26 слово «телерадіоорганізацій» замінити словом «медіа»;

17) у статті 27:

а) в абзаці першому частини четвертої після слів «виключно до компетенції» доповнити словами «Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення»;

б) доповнити частину десяту абзацом другим такого змісту:

«Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення у порядку, передбаченому Законом України «Про медіа» притягає суб’єктів у сфері медіа до відповідальності за порушення вимог цього Закону щодо порядку розповсюдження реклами.»;

18) у тексті Закону слово "передача" в усіх відмінках і числах виключити;

19) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.31. у Законі України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 9, ст. 79):

1) частину другу статті 3 доповнити абзацом такого змісту:

“актів Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення”;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.32. у Законі України "Про захист суспільної моралі" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 14, ст.192):

1) в частині шостій статті 13 слова «Положення про державне посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів» замінити словами «Положення про Державний реєстр фільмів»;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.33. у текстах Законів України:

1) "Про оцінку земель" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 15, ст.229),

2) "Про державні цільові програми" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 25, ст.352),

3) "Про Центральну виборчу комісію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 36, ст.448),

4) "Про екологічну мережу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 45, ст.502),

5) "Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 46, ст.511),

6) "Про молоко та молочні продукти" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 47, ст.513)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.34. у текстах Законів України:

1) "Про міський електричний транспорт" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 51, ст.548).

2) "Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 6, ст.147),

3) "Про географічні назви" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 27, ст.360),

4) "Про теплопостачання" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 28, ст.373),

5) "Про Державну кримінально-виконавчу службу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 30, ст.409),

6) "Про стимулювання розвитку регіонів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 51, ст.548),

7) "Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 52, ст.561),

8) "Про заходи щодо попередження та зменшення вживання тютюнових виробів і їх шкідливого впливу на здоров'я населення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 52, ст.565),

9) "Про доступ до судових рішень" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 15, ст. 128),

10) "Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 30, ст.258),

11) "Про систему інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 47, ст.464),

12) "Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 10, ст.88),

13) "Про статус депутата Верховної Ради Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 14, ст.168),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.35. в частині другій статті 2 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 29, ст. 389) слова «в галузі телебачення і радіомовлення» замінити словами «у сфері медіа»;

31.36. у текстах Законів України:

1) "Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 35, ст.484),

2) "Про оздоровлення та відпочинок дітей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2008, № 45, ст.313),

3) "Про асоціації органів місцевого самоврядування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 38, ст.534),

4) "Про оптові ринки сільськогосподарської продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 51, ст.755),

5) "Про відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 1, ст.2),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.37. у Регламенті Верховної Ради України, затвердженому Законом України "Про Регламент Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 14-17, ст. 133; 2011 р., № 10, ст. 64):

1) у статті 3:

а) у частині третій слова «засобів масової інформації» замінити словами

«суб’єктів у сфері медіа»;

б) у частині п’ятій слова “по телебаченню і радіо” замінити словами “в лінійних аудіовізуальних медіа”;

в) абзац перший частини шостої викласти в такій редакції:

“6. У повному обсязі у прямому ефірі в лінійних аудіовізуальних медіа транслюються, а також забезпечується доступ до запису:”;

2) у пункті 4 частини першої статті 114 слова «друкованому засобі масової інформації» замінити на слова «офіційному друкованому виданні»;

3) друге речення частини першої статті 139 викласти у такій редакції:

“Публікація законів та інших актів Верховної Ради у цих офіційних друкованих виданнях є офіційним оприлюдненням.”;

4) перше речення частини восьмої статті 146 викласти у такій редакції:

“8. У разі якщо рішення про опублікування законопроекту для всенародного обговорення (пункт 2 частини сьомої цієї статті) не прийнято, законопроект підлягає опублікуванню в офіційних друкованих виданнях для відома громадян і може бути опублікований в інших друкованих виданнях та онлайн-медіа.”;

5) у частині 6 статті 170 слова «через засоби масової інформації» замінити словами «у офіційних друкованих виданнях»;

6) у частинах другій, четвертій статті 190 слова «засоби масової інформації» замінити словом «медіа»;

7) у частині першій статті 210 слова ”Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення” замінити словами “Про медіа”;

8) у частині третій статті 234 слова «засобах масової інформації» замінити словом «медіа»;

31.38. у Законі України "Про посилення захисту майна редакцій засобів масової інформації, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, творчих спілок" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 30, ст.397):

1) у назві слова "засобів масової інформації" замінити словом "медіа";

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.39. у текстах Законів України:

1) "Про державно-приватне партнерство" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 40, ст.524),

2) "Про засади внутрішньої і зовнішньої політики" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 40, ст.527),

3) "Про державне регулювання у сфері комунальних послуг" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 49, ст.571),

4) "Про особливості передачі в оренду об'єктів у сферах теплопостачання, водопостачання та водовідведення, що перебувають у комунальній власності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 11, ст.71),

5) "Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 21, ст.144),

6) "Про загальну безпечність нехарчової продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 22, ст.145),

7) "Про культуру" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 24, ст.168),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.40. у Законі України «Про доступ до публічної інформації» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 32, ст. 314):

1) у статті 15:

а) друге речення частини другої виключити;

б) доповнити статтю частиною шостою наступного змісту:

«6. Розпорядники інформації можуть оприлюднювати публічну інформацію на своєму офіційному веб-сайті, у власних офіційних друкованих виданнях та/або у медіа на підставі договорів про висвітлення діяльності, укладених із суб'єктами у сфері медіа. У разі наявності у розпорядника інформації офіційного веб-сайту, така інформація обов’язково оприлюднюється на веб-сайті із зазначенням дати оприлюднення документа і дати оновлення інформації.»;

доповнити статтею 15-1 наступного змісту:

«Стаття 15-1. Офіційні друковані видання

Офіційними друкованими виданнями є видання Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Конституційного Суду України, Верховного Суду, вищих спеціалізованих судів, центральних органів виконавчої влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, що видаються з метою офіційного опублікування нормативно-правових актів, рішень цих органів та інформації, обов’язковість опублікування якої передбачена законодавством, та під час підготовки яких не використовується творча праця журналістів.

Офіційні друковані видання забезпечують доведення до відома населення законів України та інших нормативно-правових актів.

Забороняється розміщувати у офіційних друкованих виданнях рекламу або будь-яку іншу інформацію, обов’язковість опублікування якої не передбачена законодавством.»;

31.41. у текстах Законів України:

1) "Про регулювання містобудівної діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 34, ст.343),

2) "Про центральні органи виконавчої влади" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 38, ст.385),

3) "Про волонтерську діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 42, ст.435),

4) "Про Раду міністрів Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 2-3, ст.3)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.42. у Законі України «Про судовий збір» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 14, ст.87):

1) доповнити частину другу статті 3 пунктом двадцять наступного змісту:

«20) позовних заяв та заяв Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення»;

31.43. у текстах Законів України:

1) "Про особливості оренди об'єктів паливно-енергетичного комплексу, що перебувають у державній власності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 18, ст.157),

2) "Про протидію торгівлі людьми" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19-20, ст.173),

3) "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19-20, ст.179),

4) "Про Фонд державного майна України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 28, ст.311),

5) "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 50, ст.564),

6) "Про громадські об'єднання" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 1, ст.1),

7) "Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 3, ст.23),

8) "Про індустріальні парки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 22, ст.212),

9) "Про організації роботодавців, їх об'єднання, права і гарантії їх діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 22, ст.216),

10) "Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради України

(ВВР), 2013, № 24, ст.243),

11) "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 27, ст.282),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.44. у Законі України "Про адміністративні послуги" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 32, ст.409):

1) пункт 18 частини другої статті 2 викласти в такій редакції:

«18) здійснення державного регулювання у сфері медіа»;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.45. у Законі України «Про Кабінет Міністрів України» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 13, ст.222):

1) частину п’яту статті 52 викласти в такій редакції:

«5. Офіційне опублікування постанов Кабінету Міністрів України здійснюється в газеті "Урядовий кур’єр" та Офіційному віснику України, а також в інших офіційних друкованих виданнях, визначених законом. Крім того, акти Кабінету Міністрів України оприлюднюються шляхом їх розміщення на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України.»;

2) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.46. у текстах Законів України:

1) "Про утилізацію транспортних засобів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 20-21, ст.719),

2) "Про відновлення довіри до судової влади в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 23, ст.870),

3) “Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України” (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 26, ст.892);

4) "Про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 26, ст.896)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.47. у Законі України “Про Суспільне телебачення і радіомовлення України” (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 27, ст.904):

1) назву закону викласти у такій редакції: “Про Суспільні медіа України”;

2) абзац перший частини другої статті 1 викласти в такій редакції:

«Суспільні медіа-сервіси України надаються акціонерним товариством

"Національна суспільна телерадіокомпанія України" (далі - НСТУ), 100 відсотків акцій якого належить державі. Відчуження акцій, що належать державі у статутному капіталі НСТУ, приватизація акцій, державного майна, що не увійшло до статутного капіталу та закріплене за НСТУ на праві господарського відання забороняється.";

3) у частині першій статті 2 слова «"Про телебачення і радіомовлення", "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення"» замінити словами «"Про медіа", "Про акціонерні товариства"»;

4) статтю 5 викласти в новій редакції:

«Стаття 5. Суспільні медіа

1. Суспільні медіа поширюються НСТУ у формі лінійних та нелінійних аудіовізуальних медіа, а також у формі онлайн-медіа, відповідно до принципів, мети і завдань, визначених цим Законом.

2. Держава гарантує надання НСТУ каналів мовлення або каналів ефірної багатоканальній електронній комунікаційній мережі для поширення:

а) не менше ніж двох загальнонаціональних телеканалів (суспільно-політичного та культурно-освітнього);

б) не менше ніж трьох загальнонаціональних ефірних радіоканалів (суспільно-політичного, культурно-освітнього, молодіжного);

в) регіональних телеканалів в кількості відповідно до концепції регіонального мовлення.

3. НСТУ може поширювати свої програми у лінійних та нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісах, через платформи спільного доступу до відео, платформи спільного доступу до інформації, в онлайн-іграх тощо.

4. З метою забезпечення мовлення НСТУ здійснює просування каналів мовлення, теле- та радіопрограм, платформ НСТУ в мережі Інтернет, закупівлю соціологічних і статистичних даних, а також послуг з проведення дослідження аудиторії та інших соціологічних та маркетингових досліджень в тому числі щодо рейтингів, теле-, радіо- та інтернет аудиторії, інформації, що надається суспільству, проведення рекламних та інформаційних заходів, в тому числі за кошти державної фінансової підтримки.";

5) у статті 9:

а) в пункті другому частини другої після слів "військовослужбовці" доповнити словами "(окрім військовослужбовців за призовом)";

б) пункт третій частини другої викласти в такій редакції:

"3) працівники чи представники суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, що мають ліцензію на здійснення мовлення або зареєстровані як суб'єкти у сфері медіа в Україні, або виконують будь-яку оплачувану роботу (реалізують товари, надають послуги) для суб'єктів у сфері таких медіа;";

в) у пункті четвертому частини другої слова “телерадіоорганізацій” замінити словами “суб’єктів у сфері аудіовізуальних медіа”;

б) У статті 14:

а) у пункті 1 частини другої статті 14 слова “продажу власної теле- і радіопродукції” замінити словами “продажу власних програм”;

б) Доповнити частиною п'ятою такого змісту:

“5. НСТУ забезпечує прозорість інформації щодо джерел фінансування та напрямів видатків. Результати щорічного аудиту фінансової звітності НСТУ оприлюднюються на веб-сайті НСТУ. Наглядова рада розглядає висновки аудиторського звіту суб’єкта аудиторської діяльності, затверджує заходи за результатами розгляду такого звіту та запезпечує їх оприлюднення. Також оприлюдненню підлягають положення та звіт про винагороду правління, що затверджуються Наглядовою радою НСТУ.”;

7) у статті 16:

а) доповнити статтю частиною третьою такого змісту:

“Наглядова рада розглядає висновки аудиторського звіту суб’єкта аудиторської діяльності та затверджує заходи за результатами розгляду такого звіту.”;

б) у зв’язку з цим частину третю вважати частиною четвертою;

8) статтю 17 викласти в такій редакції:

“Стаття 17. Ліцензування та реєстрація суспільних медіа

1. НСТУ отримує, продовжує строк дії та переоформляє ліцензії та реєстрацію лінійних, нелінійних аудіовізуальних медіа, онлайн-медіа, а також отримує дозволи на тимчасове мовлення у порядку, встановленому Законом України "Про медіа", з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

2. При переході на нову технологію каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі НСТУ отримує ліцензію на мовлення з використанням радіочастотного спектра України в обсязі визначеному у статті 5 цього Закону на позаконкурсних засадах без оплати ліцензійного збору. Отримання ліцензій понад визначені гарантії здійснюється на загальних засадах.”;

9) у статті 18:

а) частину третю виключити;

б) доповнити частиною третьою-четвертою такого змісту:

“3. НСТУ виробляє та поширює програми в мережі Інтернет у тому числі на платформах спільного доступу до відео та платформах спільного доступу до інформації.

4. НСТУ вживає заходів для забезпечення доступності своїх програм для

сприйняття особами з вадами зору чи слуху шляхом адаптування програм за допомогою аудіо опису, субтитрування або перекладу на жестову мову.

Частка таких адаптованих програм повинна становити не менше п’яти відсотків обсягу добового мовлення телеканалів у проміжках часу між 07.00 та 22.00 за винятком часу, відведеного на аудіовізуальну комерційну інформацію.”;

10) частину першу статті 19 викласти в новій редакції:

“1. Редакційний статут НСТУ визначає :

а) вимоги до забезпечення точності, неупередженості та збалансованості інформації;

б) вимоги до поширення інформації про приватне життя та конфіденційної інформації про особу;

в) вимоги до поширення інформації про насильство;

г) вимоги до поширення інформації про військові конфлікти;

ґ) вимоги щодо висвітлення діяльності збройних сил України, Операції Об’єднаних Сил;

д) вимоги пов’язані з інформуванням про дії держави-агресора (держави-окупанта) та її суб’єктів;

е) вимоги до поширення інформації про правопорушення;

є) вимоги до поширення інформації про різні групи населення (національні меншини, релігійні групи, сексуальні меншини, хворих та осіб з інвалідністю);

ж) вимоги до поширення інформації про дітей;

з) вимоги до захисту дітей від негативного впливу інформації;

и) вимоги до поширення інформації під час виборчого процесу;

і) вимоги до реклами та спонсорства;

ї) вимоги щодо недопущення прихованої реклами.

Редакційний статут може містити інші вимоги до поширення інформації.”

11) у частині 2-1 розділу IV “Прикінцеві та перехідні положення”:

а) абзац другий викласти в такій редакції:

«НСТУ є правонаступником усіх прав та обов’язків, у тому числі на всі об’єкти права інтелектуальної власності, юридичних осіб, визначених у статті 1 цього Закону. НСТУ належать всі права на програми які визнаються власним продуктом (виробництвом) юридичних осіб, визначених у статті 1 цього Закону, а також юридичних осіб, майнові комплекси яких раніше передавались та перейшли до складу майна НСТУ від зазначених у статті 1 цього Закону юридичних осіб, включно з правами на об’єкти прав інтелектуальної власності та іншу аудіальну та аудіовізуальну інформацію

(записи), що містять такі програми, якщо інше не встановлено договором з авторами та виконавцями відповідних об’єктів прав інтелектуальної власності.»;

б) доповнити новими абзацами сімнадцятим і вісімнадцятим такого змісту:

«Установити, що дія абзацу другого частини четвертої статті 18 щодо частки адаптованих програм набуває чинності з 1 січня 2024 року.

Установити, що НСТУ здійснює виробництво аудіовізуального продукту (програм, фільмів, аудіовізуальних творів) спільно з українськими та/або іноземними виробниками («копродукція») без застосування вимог та процедур, встановлених для провадження спільної діяльності. Розподіл майнових прав інтелектуальної власності та інших прав на створений у зазначеному спільному виробництві (копродукції) аудіовізуальний продукт визначається в договорах між НСТУ та суб’єктами, які здійснюють спільне виробництво («копродукцію») аудіовізуального продукту.»;

12) у тексті Закону слова «Суспільне телебачення і радіомовлення України» у всіх відмінках замінити словами «Суспільне медіа України» у відповідному відмінку;

31.48. у текстах Законів України:

1) "Про співробітництво територіальних громад" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 34, ст.1167),

2) "Про вищу освіту" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 37-38, ст.2004),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.49. у Законі України “Про санкції” (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 40, ст.2018):

1) частину першу статті 4 доповнити пунктом 6-1 такого змісту:

“6-1. заборона поширення медіа на території України;”

2) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.50. у текстах Законів України:

1) "Про очищення влади" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 44, ст.2041),

2) "Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 45, ст.2043),

3) "Про Національне антикорупційне бюро України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 47, ст.2051),

4) "Про запобігання корупції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 49, ст.2056),

5) "Про прокуратуру" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 2-3, ст.12),

6) "Про засади державної регіональної політики" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 13, ст.90)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.51. у Законі України "Про ліцензування видів господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради, 2015, № 23, ст.158):

1) пункт 2 частини другої статті 2 викласти в такій редакції:

"2) діяльність у сфері медіа, яка здійснюється відповідно до Закону України "Про медіа";

2) пункт 4 частини першої статті 7 викласти в такій редакції:

«4) діяльність у сфері медіа, яка ліцензується відповідно до Закону України "Про медіа";

31.52. у текстах Законів України:

1) "Про побічні продукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 24, ст.171),

2) "Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 25, ст.191),

3) "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 26, ст.219),

4) "Про правовий режим воєнного стану" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 28, ст.250),

5) "Про Рахункову палату" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 36, ст.360);

6) "Про Національну поліцію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379),

7) "Про зовнішню трудову міграцію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 49-50, ст.463),

8) "Про запобігання впливу корупційних правопорушень на результати офіційних спортивних змагань" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 51, ст.472),

9) "Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 1, ст.2),

10) "Про наукову і науково-технічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 3, ст.25)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.53. у Законі України "Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 3, ст.34):

1) у назві слова "засобів масової інформації" замінити словом "медіа";

2) у статті 7 слова “Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні” замінити на слова “Про медіа”

3) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.54. у Закону України "Про систему іномовлення України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст.37):

1) у статті 1 та статті 4 слова "Про телебачення і радіомовлення" замінити словами «Про медіа»;

2) у статті 4 слова "Про інформаційні агентства", "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" виключити;

3) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.55. у текстах Законів України:

1) "Про особливості доступу до інформації у сферах постачання електричної енергії, природного газу, теплопостачання, централізованого постачання гарячої води, централізованого питного водопостачання та водовідведення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст. 42),

2) "Про державну службу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст.43),

3) "Про Державне бюро розслідувань" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 6, ст.55),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.56. у тексті Закону України "Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 29, ст.535) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.57. частину першу статті 3 Закону України «Про виконавче провадження» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 30, ст. 542) доповнити пунктом 10 такого змісту:

«10) рішень Національної ради України з питань телебачення і

радіомовлення про застосування заходів реагування у вигляді штрафу.»;

31.58. у текстах Законів України:

1) "Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 51, ст.833),

2) "Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 16, ст.199),

3) «Про ринок електричної енергії» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 27-28, ст.312)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.59. у Законі України "Про Український культурний фонд" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 19, ст. 238):

1) частину першу статті 3 після абзацу восьмого доповнити новим абзацом такого змісту:

«сприяння культурному розвитку громад та підтримка аудіовізуальних медіа громад»;

у зв’язку з цим абзаци дев’ятий - тринадцятий вважати відповідно абзацами десятим - чотирнадцятим;

2) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.60. у тексті Закону України «Про державну підтримку кінематографії в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2017, N 20, ст.240):

1) в частині першій статті 2 слова «Про телебачення і радіомовлення» замінити словами «Про медіа»;

2) пункт 2 частини першої статті 8 викласти в такій редакції;

«2) є виробниками фільмів, продюсерами фільмів або суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа (які отримали ліцензію або зареєстровані відповідно до Закону України «Про медіа»), які мають власну чи таку, що використовується на інших передбачених законом підставах, матеріально-технічну базу для виробництва фільмів (павільйони та/або обладнання) і які впродовж трьох останніх років до дати звернення за отриманням державної підтримки завершили виробництво не менше двох теле- чи кінофільмів хронометражем не менше 70 хвилин кожний або двох телевізійних серіалів, загальний хронометраж усіх серій яких становить не менше 400 хвилин, і ці фільми або серіали внесені до Державного реєстру фільмів в установленому законом порядку;»;

3) у пункті 4 частини третьої статті 8 слово «телерадіоорганізацією» замінити словами «суб’єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа»;

4) в абзаці четвертому пункту 1 частини першої статті 10 слово «телерадіоорганізаціями» замінити словами «суб’єктами у сфері аудіовізуальних медіа»;

31.61. у текстах Законів України:

1) "Про оцінку впливу на довкілля" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 29, ст.315),

2) "Про Конституційний Суд України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 35, ст.376),

3) "Про житлово-комунальні послуги" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 1, ст.1),

4) "Про запобігання та протидію домашньому насильству" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 5, ст.35),

5) "Про приватизацію державного і комунального майна" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 12, ст.68),

6) "Про стратегічну екологічну оцінку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 16, ст.138),

7) "Про Вищий антикорупційний суд" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 24, ст.212),

8) "Про Дисциплінарний статут Національної поліції України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 29, ст.233),

9) "Про національну безпеку України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 31, ст.241),

10) Про забезпечення прозорості у видобувних галузях (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 44, ст.354)

11) "Про протимінну діяльність в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2019, № 6, ст.39),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.62. у Законі України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2019, № 21, ст.81):

1) в абзаці четвертому частини шостої статті 23 слова «в державному посвідченні на право розповсюдження і демонстрування фільмів, виданому у встановленому законом порядку» замінити словами «в Державному реєстрі фільмів»;

2) викласти частину 1 статті 24 у такій редакції:

«Стаття 24. Державна мова у сфері телевізійного і радіомовлення

1. Теле- та радіомовники здійснюють мовлення державною мовою. Особливості використання мови в сфері телевізійного і радіомовлення

встановлюється Законом України "Про медіа".»;

3) викласти абзац четвертий частини шостої статті 27 у такій редакції:

«Ця норма не поширюється на інтернет-представництва друкованих медіа, зазначених у частині п’ятій статті 25 цього Закону, а також на онлайн-медіа, що виходять винятково кримськотатарською мовою, іншими мовами корінних народів України, англійською мовою, іншою офіційною мовою Європейського Союзу, незалежно від того, чи містять вони тексти державною мовою, у тому числі на наукові видання, мова яких визначається статтею 22 цього Закону»;

4) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.63. у тексті Закону України "Про особливу процедуру усунення Президента України з поста (імпічмент)" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2019, № 40, ст.212) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.64. в частині першій статті 11 Закону України “Про концесію” (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 48, ст.325) слова “засобі масової інформації” замінити словом “виданні”;

31.65. у текстах Законів України:

1) «Про тимчасові слідчі комісії і тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України» (№ 400-IX від 19.12.2019),

2) «Про оренду державного та комунального майна» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2020, № 4, ст.25),

3) «Про державне регулювання діяльності щодо організації та проведення азартних ігор» (№ 768-IX від 14.07.2020),

4) “Про розвідку” (№ 912-IX від 17.09.2020)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.66. у Законі України «Про електронні комунікації» (№ 1089-IX від 16.12.2020):

1) в абзаці третьому частини другої статті 1 слова “програмних послуг” замінити словами “аудіовізуальних медіа-сервісів”;

2) у статті 2:

а) у пункті 23 слова “для розповсюдження програм телерадіомовлення” замінити словами “для мовлення”;

б) у пункті 116 слова “послуги радіо- або телевізійного мовлення” замінити словами “аудіовізуальних медіа-сервісів”;

3) частину другу статті 8 доповнити новими пунктами такого змісту:

“8) повідомлень про обов’язок обмеження доступу до вебсайтів,

визначених у рішенні Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про застосування заходу реагування у формі тимчасової заборони поширення онлайн-медіа або заборони поширення онлайн-медіа, або у судовому рішенні про заборону поширення онлайн-медіа, що набрало законної сили;

9) повідомлень про обов'язок обмеження або відновлення доступу до вебсайтів, визначених у рішенні Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про внесення або виключення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора."

4) пункт 1 частини восьмої статті 10 доповнити новим абзацом наступного змісту:

"Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, інших державних органів, юридичних чи фізичних осіб - при порушенні вимог статей 115-1 - 115-2 цього Закону.";

5) пункт 14 частини третьої статті 18 викласти у такій редакції:

"14) виконувати розпорядження національного центру оперативно-технічного управління електронними комунікаційними мережами України в умовах надзвичайного або воєнного стану (крім електронних комунікаційних мереж, що використовуються для мовлення відповідно до Закону України «Про медіа», рішення щодо яких приймаються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення).";

6) частину третю статті 19 викласти у такій редакції:

"3. Особливості надання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення та вимоги до постачальників відповідних послуг (постачальників електронних комунікаційних мереж та/або послуг, які здійснюють діяльність з надання послуг з технічного обслуговування і експлуатації багатоканальних цифрових мереж ефірного теле- та радіомовлення із загальнонаціональним покриттям) визначаються Законом України «Про медіа».";

7) у пункті 7 частини другої статті 34 слова "цифрового телерадіомовлення" замінити словами "аудіовізуальних медіа-сервісів";

8) у частині другій статті 45 слова "телерадіомовлення" замінити словами "мовлення, в тому числі для потреб тимчасового мовлення";

9) підпункт в) пункту 1 частини третьої статті 46 викласти у такій редакції:

"в) ліцензій на мовлення (на постачання послуг для потреб мовлення) та дозволів на тимчасове мовлення, виданих Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення;";

10) у статті 62:

а) частину першу викласти у такій редакції:

“1. Порядок користування радіочастотним спектром для потреб мовлення визначається цим Законом та Законом України «Про медіа».”;

б) частину третю четверту викласти в такій редакції:

“3. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення замовляє в державного підприємства, що знаходиться у сфері управління регуляторного органу, розроблення розрахунків щодо можливості та умов користування радіочастотним спектром для потреб мовлення (у тому числі для потреб тимчасового мовлення).

4. Присвоєння радіочастоти радіообладнанню у смугах радіочастот, виділених для мовлення, здійснюється з урахуванням ліцензії на мовлення (на постачання послуг для потреб мовлення) та особливостей, визначених планом розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні. Порядок введення в експлуатацію радіообладнання мовлення та здійснення для них присвоєнь радіочастоти визначається цим Законом.”;

в) в частині п’ятій слова “передавання телерадіопрограм” замінити словом “мовлення”;

11) у статті 68:

а) частину вісімнадцяту викласти у такій редакції:

“18. Присвоєння радіочастоти здійснюється на строк дії відповідної ліцензії на користування радіочастотним спектром, ліцензії на мовлення чи ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення або на строк застосування відповідної технології, визначеної планом розподілу і користування радіочастотним спектром в Україні.”;

б) у частині дев’ятнадцятій після слів “радіочастотним спектром” після коми додати слова “ліцензії на мовлення чи ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення.;

12) пункт 2 частини другої статті 70 викласти у такій редакції:

“2) анулювання ліцензії на мовлення або ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення;”;

13) доповнити новою статтею 115-1 наступного змісту:

“Стаття 115-1. Порядок обмеження доступу до вебсайтів, що використовуються для надання сервісів онлайн-медіа

1. Регуляторний орган впродовж трьох робочих днів з дати отримання повідомлення Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про тимчасову заборону поширення онлайн-медіа, заборону поширення онлайн-медіа у порядку, що передбачений Законом України “Про медіа”, інформує постачальників електронних комунікаційних послуг через електронну регуляторну платформу про обов’язок обмеження доступу до

вебсайтів, визначених у повідомленні Національної ради.

2. Постачальники електронних комунікаційних послуг зобов'язані впродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення Регуляторного органу обмежити доступ до відповідного вебсайту на території України.

3. Постачальники електронних комунікаційних послуг не несуть відповідальності за наслідки обмеження доступу до вебсайтів, яке здійснюється відповідно до цієї статті Закону.";

14) доповнити новою статтею 115-2 наступного змісту:

"Стаття 115-2. Порядок обмеження доступу до вебсайтів, що використовуються для надання медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора

1. Регуляторний орган впродовж трьох робочих днів з дати отримання від Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення повідомлення про обов'язок обмеження доступу до вебсайтів, визначених у рішенні Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про внесення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора або повідомлення про виключення сервісу з Переліку в порядку, що передбачений Законом України «Про медіа», інформує постачальників електронних комунікаційних послуг через електронну регуляторну платформу про обов'язок обмеження або відновлення такого доступу.

2. Постачальники електронних комунікаційних послуг зобов'язані впродовж трьох робочих днів з дня отримання повідомлення Регуляторного органу відповідно обмежити або відновити доступ до відповідного вебсайту на території України.

3. Постачальники електронних комунікаційних послуг не несуть відповідальності за наслідки обмеження доступу до вебсайтів, яке здійснюється відповідно до цієї статті Закону.";

15) частину першу статті 126 доповнити новими пунктами такого змісту:

"8) у разі порушення вимог частини другої статті 115-1 цього Закону – штраф у розмірі 1 тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі повторного впродовж календарного року такого порушення - 2 тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.";

9) у разі порушення вимог частини другої статті 115-2 цього Закону – штраф у розмірі 2 тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі повторного впродовж календарного року такого порушення - 4 тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.";

16) у частині четвертій статті 128 після слів "штабу Збройних Сил України" після коми доповнити словами "Національної ради України з питань

телебачення і радіомовлення”;

17) у тексті закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.67. У Законі України “Про всеукраїнський референдум” (№ 1135-IX від 26.01.2021):

1) у статті 86:

а) Абзац перший частини першої викласти в такій редакції:

“1. Виборцям, у тому числі з порушеннями зору та слуху, забезпечується можливість доступу до достовірної, повної, збалансованої та неупередженої інформації, необхідної для здійснення усвідомленого, поінформованого, вільного вибору.”

б) частину другу викласти в такій редакції:

“2. Інформація, що міститься в документах, поданих до відповідної комісії з всеукраїнського референдуму є відкритою, крім інформації про адреси місця проживання (реєстрації), реєстраційні номери облікових карток платників податків, серії та номери паспортів, номери телефонів фізичних осіб. Окружні та дільничні комісії з всеукраїнського референдуму в порядку, встановленому цим Законом, передають для оприлюднення на офіційному веб-сайті Центральної виборчої комісії відомості, визначені цим Законом. Така інформація, крім інформації про адреси місця проживання (реєстрації), реєстраційні номери облікових карток платників податків, серії та номери паспортів, номери телефонів фізичних осіб, може бути оприлюднена та надана у порядку, встановленому Законом України "Про доступ до публічної інформації".”

в) частину четверту викласти в такій редакції:

“4. Комісії з всеукраїнського референдуму, суб’єкти у сфері медіа, органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, їх посадові та службові особи, політичні партії, громадські організації та інші громадські об’єднання при поширенні інформації про питання всеукраїнського референдуму та про перебіг процесу всеукраїнського референдуму, яка не є агітацією всеукраїнського референдуму відповідно до статті 94 цього Закону, зобов’язані дотримуватися засад достовірності, повноти, збалансованості та неупередженості подання.”;

2) у пункті 4 частини першої статті 87 після слів “адреса виборця” додати слова “а також персональний склад із зазначенням керівних посад, номеру телефона та електронної пошти зазначених комісій з всеукраїнського референдуму”;

3) доповнити статтю 88 новими частинами третьою та четвертою такого змісту:

“3. Відомості, передбачені частинами першою і другою цієї статті, оприлюднюються також у вигляді набору даних, організованого у форматі, що дозволяє його автоматизоване оброблення електронними засобами (машинозчитування) з метою повторного використання (у форматі відкритих даних).

4. Суб’єкти у сфері медіа мають право брати участь у спеціальному інформаційному забезпеченні на замовлення Центральної виборчої комісії, а щодо відомостей, зазначених у пункті 5 частини першої цієї статті, - з власної ініціативи з дотриманням вимог цього Закону.”;

4) статтю 89 викласти у такій редакції:

“Стаття 89. Засади участі суб’єктів у сфері медіа в інформаційному забезпеченні всеукраїнського референдуму

1. Під час процесу всеукраїнського референдуму суб’єкти у сфері медіа розміщують інформаційні матеріали на замовлення Центральної виборчої комісії, регіональних та територіальних представництв Центральної виборчої комісії на підставі відповідних договорів.

2. Суб’єкти у сфері медіа зобов’язані поширювати інформацію про всеукраїнський референдум на засадах достовірності, повноти, збалансованості та неупередженості її подання.

Суб’єкти у сфері медіа поширюють повідомлення про перебіг процесу всеукраїнського референдуму, події, пов'язані з процесом всеукраїнського референдуму, відповідно до засад, визначених абзацом першим цієї частини статті, якщо:

1) інформація про процес всеукраїнського референдуму висвітлюється без перекручування, відповідно до фактів;

2) інформація про суб’єктів процесу всеукраїнського референдуму поширюється без надання необґрунтованих переваг будь-якому з суб’єктів;

3) інформація про суб’єктів процесу всеукраїнського референдуму поширюється збалансовано та висвітлюються коментарі суб’єктів процесу відповідного всеукраїнського референдуму;

4) інформація становить суспільний інтерес (є суспільно необхідною інформацією).

3. Суб’єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа самостійно визначають кількість ефірного часу, присвяченого висвітленню фактів та подій, пов’язаних із процесом всеукраїнського референдуму.

4. Нагляд та контроль за дотриманням вимог цього Закону в частині участі суб”єктів у сфері медіа в інформаційному забезпеченні всеукраїнського референдуму та при проведенні агітації всеукраїнського референдуму здійснює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення.

При здійсненні такого нагляду та контролю можуть використовуватися матеріали моніторингу, надані громадськими організаціями, до статутної діяльності яких належать питання виборчого процесу та процесу референдуму, спостереження за ними.

У разі виявлення порушень за результатами здійснення такого нагляду та контролю Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення вживає заходів, передбачених чинним законодавством.

5. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення має право укладати договори та меморандуми про співпрацю з іноземними юридичними особами – провайдерами платформ спільного доступу до інформації. Такими договорами та меморандумами про співпрацю, зокрема, може бути передбачено забезпечення вимог та обмежень щодо інформації, що поширюється на платформах спільного доступу до інформації та доступна на території України, механізми співрегулювання, співпраця у сфері протидії поширення дезінформації та забезпечення прозорості фінансування агітації на платформах, дотримання інших вимог законодавства України про всеукраїнський референдум з боку користувачів.

Під платформою спільного доступу до інформації в цьому Законі слід розуміти сервіс, що забезпечує своїм користувачам на їх запит можливість зберігати та поширювати користувацьку інформацію для необмеженого кола осіб, якщо таке зберігання та поширення не є незначною та суто допоміжною функцією іншого сервісу та, з об’єктивних і технічних причин, не може використовуватись без такого сервісу.

Користувачі мережі Інтернет, платформ спільного доступу до інформації при поширенні будь-яких матеріалів про процес всеукраїнського референдуму зобов'язані дотримуватись вимог законодавства України щодо інформаційного забезпечення та здійснення агітації всеукраїнського референдуму.”

5) у статті 90:

а) у частині першій слова “електронних (аудіовізуальних) засобів масової інформації” замінити словами “суб’єктів у сфері лінійних аудіовізуальних медіа”;

б) частині шосту викласти в такій редакції:

“6. Теледебати за рахунок коштів державного бюджету обов’язково транслюються на суспільно-політичному загальнонаціональному каналі Суспільного радіо Національної суспільної телерадіокомпанії України, а також можуть безоплатно транслюватися іншими суб’єктами у сфері медіа.

Для трансляції теледебатів іншими медіа відповідний суб”єкт у сфері медіа звертається з письмовою заявою до Національної суспільної

телерадіокомпанії України. Національна суспільна телерадіокомпанія України зобов'язана надати суб'єкту у сфері медіа, що звернувся із зазначеною заявою, можливість безоплатної трансляції теледебатів.

Витрати, пов'язані з технічним забезпеченням трансляції теледебатів іншими суб'єктами у сфері медіа, покладаються на суб'єкта у сфері медіа, що подав заяву.

Суб'єктам у сфері медіа, що здійснюють трансляцію чи ретрансляцію теледебатів, забороняється переривати її комерційною рекламою та іншими повідомленнями, а також анонсами своїх програм, передач або в будь-який інший спосіб.";

в) у частині сьомій слова "за відповідною угодою" замінити словами "на підставі відповідного договору";

6) статтю 91 викласти в такій редакції:

"Стаття 91. Особливості поширення інформації про результати опитування громадської думки, пов'язаного з всеукраїнським референдумом

1. Підприємства, установи, організації, що проводять репрезентативні опитування громадської думки (такі, що дають можливість поширити результати дослідження на більшу сукупність виборців), пов'язані з процесом всеукраїнського референдуму, а також суб'єкти у сфері медіа при поширенні результатів такого опитування, в тому числі в мережі Інтернет, зобов'язані зазначати час його проведення, територію, яку охоплювало опитування, розмір та спосіб формування соціологічної вибірки опитаних, метод опитування, точне формулювання питань, можливу статистичну похибку та замовників опитування.

2. Підприємства, установи, організації, що проводять нерепрезентативні опитування громадської думки (такі, що не дають можливості поширити результати дослідження на більшу сукупність виборців), пов'язані з процесом всеукраїнського референдуму, а також суб'єкти у сфері медіа при поширенні результатів такого опитування, в тому числі в мережі Інтернет, зобов'язані зазначати точне формулювання питань, кількість осіб, які взяли участь в опитуванні, замовників опитування та розміщувати поряд із результатами текстове повідомлення: «Це опитування відображає думку лише його учасників».

3. Забороняється оприлюднення чи поширення в інший спосіб результатів будь-якого опитування громадської думки, пов'язаного з всеукраїнським референдумом, впродовж останніх шести днів перед днем голосування.

4. Способи проведення опитувань виборців щодо їх волевиявлення під час голосування повинні забезпечувати збереження таємниці голосування

опитуваного виборця. Оприлюднення в день голосування результатів такого опитування до закінчення голосування забороняється.”;

7) статтю 94 викласти в такій редакції:

“Стаття 94. Форми і засоби агітації всеукраїнського референдуму

1. Агітація всеукраїнського референдуму - це здійснення будь-якої діяльності, що має на меті спонукання виборців на всеукраїнському референдумі голосувати за чи проти питання всеукраїнського референдуму. До агітації також належать повідомлення про заходи, що проводяться або підтримуються суб’єктами процесу всеукраїнського референдуму.

Висвітлення офіційної позиції Президента України та Верховної Ради України про проведення всеукраїнського референдуму щодо внесення змін до розділів I, III, XIII Конституції України та всеукраїнського референдуму про зміну території України не є агітацією всеукраїнського референдуму.

2. Громадяни України - виборці мають право вільно і всебічно обговорювати питання всеукраїнського референдуму, офіційні інформаційні матеріали всеукраїнського референдуму, можливі наслідки всеукраїнського референдуму, особисто вести або брати участь у проведенні агітації щодо підтримки чи непідтримки питання всеукраїнського референдуму без витрачання власних коштів.

3. Агітація всеукраїнського референдуму може проводитися в таких формах:

1) проведення зборів громадян, зустрічей з виборцями, дебатів, дискусій та інших публічних заходів агітації всеукраїнського референдуму (прихильниками та опонентами питання всеукраїнського референдуму);

2) проведення мітингів, походів, демонстрацій за або проти питання всеукраїнського референдуму;

3) встановлення інформаційних наметів для агітації;

4) поширення суб’єктами у сфері медіа, а також у мережі Інтернет, матеріалів агітації всеукраїнського референдуму в будь-яких формах;

5) розповсюдження листівок, плакатів та інших друкованих агітаційних матеріалів чи друкованих видань, в яких розміщено матеріали агітації всеукраїнського референдуму;

6) розміщення друкованих агітаційних матеріалів на носіях зовнішньої реклами;

7) публічні заклики голосувати за або проти питання всеукраїнського референдуму, публічні оцінки змісту питання всеукраїнського референдуму;

8) в інших формах, що не суперечать Конституції та законам України.

4. Встановлення інформаційних наметів для проведення заходів агітації всеукраїнського референдуму, організація та проведення мітингів, походів,

демонстрацій, пікетів не потребують отримання будь-яких дозволів від органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування, крім випадків, передбачених законом.

5. Суб’єкт процесу всеукраїнського референдуму, який утворив свій фонд всеукраїнського референдуму, має право на договірній основі за рахунок коштів свого фонду всеукраїнського референдуму орендувати будинки і приміщення всіх форм власності для проведення зборів, зустрічей з виборцями, дебатів, дискусій та інших публічних заходів агітації всеукраїнського референдуму.

6. У разі якщо будинок (приміщення) незалежно від форми власності було надано для проведення публічного заходу, пов’язаного з всеукраїнським референдумом, чи для агітації референдуму одному суб’єкту процесу всеукраїнського референдуму, власник (володар, користувач) цього будинку (приміщення) не має права відмовити в його наданні на тих самих умовах іншому суб’єкту процесу всеукраїнського референдуму з альтернативним ставленням до питання всеукраїнського референдуму.

7. Вимога, зазначена у частині шостій цієї статті, не стосується приміщень, що перебувають у власності чи постійному користуванні політичної партії, громадської організації, зареєстрованих як прихильники чи опоненти питання всеукраїнського референдуму.

8. Юридичні та фізичні особи, які надають рекламні засоби (носії зовнішньої реклами) для розміщення агітаційних матеріалів, повинні забезпечити рівний доступ та рівні умови суб’єктам процесу всеукраїнського референдуму - прихильникам та опонентам питання всеукраїнського референдуму.

9. Агітація всеукраїнського референдуму здійснюється за рахунок коштів державного бюджету, виділених на підготовку і проведення всеукраїнського референдуму для цілей, визначених цим Законом, та коштів фондів суб’єктів процесу референдуму.

Підтримка суб’єктом процесу всеукраїнського референдуму від свого імені, з агітаційною метою проведення концертів, вистав, спортивних змагань, демонстрації фільмів, телепередач, інших публічних заходів, а також проведення зазначених заходів може здійснюватися лише у разі повного фінансування таких заходів із коштів фонду відповідного суб’єкта процесу референдуму.

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному договорами та меморандумами про співпрацю, надає провайдерам платформ спільного доступу до інформації перелік суб'єктів процесу всеукраїнського референдуму та інформацію про рахунки їх фондів.

Така інформація надається Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення Центральною виборчою комісією впродовж п’ятнадцяти днів з моменту закінчення строку для реєстрації суб’єктів процесу всеукраїнського референдуму.

У випадку отримання інформації про поширення агітаційних матеріалів всеукраїнського референдуму, оплачених не з джерел, визначених законодавством України, провайдер відповідної платформи спільного доступу до інформації зобов'язаний вжити заходів для припинення їх поширення.

10. Використання власних коштів громадян чи коштів з інших джерел, у тому числі з ініціативи громадян, для проведення агітації всеукраїнського референдуму забороняється.

11. Прихована агітація, тобто діяльність, яка має на меті спонукання голосувати за або проти питання всеукраїнського референдуму, але здійснюється через форми та засоби, які вводять в оману виборців щодо наявності цієї мети, зокрема не відповідає вимогам цього Закону щодо позначення, наявності обов’язкових відомостей у матеріалах агітації всеукраїнського референдуму, участі суб’єктів у сфері медіа в інформаційному забезпеченні виборів, заборони здійснення агітації на офіційних веб-сайтах органів державної влади та органів місцевого самоврядування, забороняється.

12. Вимоги цього Закону щодо змісту, форми, позначення, обмежень та джерел фінансування застосовуються до матеріалів агітації, які поширюються в мережі Інтернет, в тому числі на платформах спільного доступу до інформації.

13. Суб’єкти виборчого процесу сприяють доступу виборців до матеріалів агітації без дискримінації, зокрема, шляхом виготовлення друкованих та аудіовізуальних матеріалів у доступних форматах, приведення офіційних веб-сайтів у відповідність із стандартами доступності, а також в інший спосіб, не заборонений законодавством.

8) у частині третій статті 95 слова “засобах масової інформації” замінити словами “медіа, мережі Інтернет”;

9) статтю 96 викласти в такій редакції:

“Стаття 96. Матеріали та товари агітації всеукраїнського референдуму

1. Суб’єкт процесу всеукраїнського референдуму на власний розсуд може виготовляти матеріали агітації всеукраїнського референдуму за рахунок і в межах коштів свого фонду всеукраїнського референдуму.

2. До друкованих матеріалів агітації всеукраїнського референдуму належать листівки, постери-плакати, буклети, брошури, інша друкована продукція з написами чи текстами, що стосуються питання всеукраїнського

референдуму.

Зазначені друковані матеріали агітації всеукраїнського референдуму не можуть містити недостовірну, неповну і неточну інформацію.

3. Суб'єкт процесу всеукраїнського референдуму може виготовляти за рахунок коштів свого фонду всеукраїнського референдуму товари (значки, календарі, пакети, олівці, ручки тощо), які містять написи чи зображення, що виражають певне ставлення до питання всеукраїнського референдуму, візуальні зображення назви, символіки (логотипа, прапора) політичної партії, громадської організації - суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму, за умови, що вартість кожної одиниці такого товару не перевищує 1% від мінімальної заробітної плати станом на 1 січня року, в якому проводиться всеукраїнський референдум.

4. Друковані матеріали агітації всеукраїнського референдуму, а також матеріали, виготовлені для розміщення на спеціальних конструкціях, які використовуються для розміщення реклами, повинні містити відомості про підприємство, що здійснило друк, тираж, найменування замовника матеріалів із зазначенням того, є він прихильником чи опонентом питання всеукраїнського референдуму. Перелік друкованих матеріалів агітації, що має містити дані, визначені цією частиною статті 96, встановлюється Центральною виборчою комісією не пізніше ніж за п'ять робочих днів до початку відповідного процесу всеукраїнського референдуму.

При будь-якому поширенні матеріалів агітації всеукраїнського референдуму – аудіовізуальних творів, а також при демонстрації статичних (нерухомих) агітаційних матеріалів на світлодіодних екранах (модулях) – спеціальних конструкціях, які використовуються для розміщення реклами, обов'язково демонструється найменування замовника – суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму, у формі текстового повідомлення, яке має бути виконане контрастним кольором до фону, займати не менше 15 відсотків площі екрана (поверхні) та бути сприйнятним для виборця. Особливості поширення агітації всеукраїнського референдуму – аудіовізуальних творів суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, нелінійних аудіовізуальних медіа, онлайн-медіа, передбачені статтями 98, 99-1 цього Закону.

5. Місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування не пізніш як на десятий день процесу всеукраїнського референдуму відводять місця та обладнують стенди, дошки оголошень у публічних місцях для розміщення друкованих матеріалів агітації всеукраїнського референдуму.

6. Суб'єкт процесу всеукраїнського референдуму має право вільно поширювати матеріали агітації всеукраїнського референдуму, друковані

видання, в яких розміщені матеріали агітації всеукраїнського референдуму, а також товари, зазначені у частині третій цієї статті.”;

10) статтю 97 викласти в такій редакції:

“Стаття 97. Загальний порядок поширення агітації всеукраїнського референдуму в медіа

1. Поширення агітації всеукраїнського референдуму в медіа всіх форм власності проводиться з дотриманням принципу рівних умов та в порядку, передбаченому цим Законом.

2. Агітація всеукраїнського референдуму в медіа всіх форм власності проводиться за рахунок коштів фонду всеукраїнського референдуму суб’єкта процесу всеукраїнського референдуму та здійснюється на умовах рівної оплати за одиницю ефірного часу чи площі.

3. Розцінки вартості одиниці площі та одиниці ефірного часу (хвилини, секунди) для проведення агітації за рахунок коштів фондів всеукраїнського референдуму суб’єктів процесу всеукраїнського референдуму встановлюються та оприлюднюються відповідним суб’єктом у сфері медіа не пізніш як на третій день процесу всеукраїнського референдуму. При цьому суб”єкт у сфері медіа може розрахувати такі розцінки вартості одиниці площі чи одиниці ефірного часу окремо для робочих днів і окремо для вихідних та святкових днів, а також окремо для різних за кількістю потенційної аудиторії періодів ефірного часу чи площі.

Суб’єкти у сфері медіа зобов’язані оприлюднити таку інформацію на своєму веб-сайті (за наявності), а також надати її до Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

Відомості про розцінки вартості одиниці площі та одиниці ефірного часу для проведення агітації оприлюднюються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення впродовж трьох робочих днів із дня їх отримання на своєму офіційному веб-сайті.

У разі ненадання суб’єктом у сфері медіа Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення відомостей про розцінки вартості одиниці площі чи одиниці ефірного часу у строки, визначені частиною третьою цієї статті, розміщення матеріалів агітації відповідним суб’єктом у сфері медіа забороняється.

Розцінки вартості одиниці площі та одиниці ефірного часу для проведення агітації не можуть змінюватися впродовж процесу всеукраїнського референдуму. Суб’єкт у сфері медіа не може надавати знижку на оплату окремому суб’єкту процесу всеукраїнського референдуму.

4. Матеріали агітації всеукраїнського референдуму мають бути чітко відокремлені від іншої інформації, у тому числі від комерційної реклами,

незалежно від форм чи способів їх подання, таким чином, щоб їх можна було ідентифікувати як такі матеріали агітації.

5. Суб’єкт у сфері медіа, який надав ефірний час або площу для агітації всеукраїнського референдуму одному суб’єкту процесу всеукраїнського референдуму, не може відмовити у наданні ефірного часу чи площі на тих самих умовах іншому суб’єкту процесу всеукраїнського референдуму з альтернативним ставленням до питання всеукраїнського референдуму. Ця вимога не поширюється на суб’єктів у сфері медіа, засновниками (власниками) яких є політичні партії (організації політичної партії), громадські організації - суб’єкти процесу всеукраїнського референдуму.”;

11) статтю 98 викласти в такій редакції:

“Стаття 98. Поширення агітації всеукраїнського референдуму суб’єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа

1. Ефірний час за рахунок коштів фонду всеукраїнського референдуму суб’єкта процесу всеукраїнського референдуму надається відповідному суб’єкту на підставі договору, що укладається від його імені розпорядником поточного рахунку фонду всеукраїнського референдуму відповідного суб’єкта з суб’єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа будь-якої форми власності. Без укладення такого договору та надходження коштів на рахунок відповідного суб’єкта у сфері аудіовізуальних медіа надання ефірного часу суб’єкту процесу всеукраїнського референдуму забороняється.

Неперервна тривалість ефірного часу, який надається суб’єкту процесу всеукраїнського референдуму за рахунок коштів його фонду, не може бути меншою за 60 секунд. Така агітація обов’язково повинна містити аргументи за підтримку або проти підтримки питання всеукраїнського референдуму.

2. Суб”єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа зобов’язані здійснювати аудіо-, відеозапис усіх програм, що містять агітацію, і зберігати відповідні матеріали впродовж тридцяти днів після офіційного оголошення результатів всеукраїнського референдуму.

3. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, окружної комісії з всеукраїнського референдуму, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення зобов’язані надавати всю інформацію про виділення ефірного часу для проведення агітації всеукраїнського референдуму, а в разі необхідності – копії відповідних договорів, платіжних документів та аудіо-, відеозаписи програм на відповідних носіях інформації.

4. Замовниками агітації, що поширюється за рахунок коштів фондів суб'єктів процесу всеукраїнського референдуму для поширення суб'єктами у

сфері лінійних аудіовізуальних медіа, можуть бути лише відповідні суб'єкти процесу всеукраїнського референдуму. Не менше трьох секунд на початку та в кінці будь-якого агітаційного матеріалу демонструється у формі статичного текстового повідомлення позначка «Агітація всеукраїнського референдуму» з інформацією про найменування відповідного замовника із зазначенням того, є він прихильником чи опонентом питання всеукраїнського референдуму. Впродовж усього іншого часу поширення матеріалу агітації у правому верхньому або лівому верхньому куті екрану, залежно від розташування логотипу лінійного медіа, демонструється позначка «Агітація референдуму». Вимоги до текстового повідомлення та позначки визначаються Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення.

5. Агітація всеукраїнського референдуму в радіопередачах (програмах) повинна бути чітко відокремлена від інших передач (програм) із використанням слів «агітація референдуму» на початку і наприкінці агітації.

6. Матеріали агітації, що поширюються суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа повинні титруватися та/або перекладатися на українську жестову мову з метою забезпечення їх доступності для осіб з порушеннями зору та слуху з урахуванням вимог, встановлених Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення.

Титрування та/або переклад на українську жестову мову забезпечуються за рахунок замовника агітації всеукраїнського референдуму.";

12) статтю 99 викласти в такій редакції:

"Стаття 99. Поширення агітації всеукраїнського референдуму в друкованих медіа

1. Ініціативна група, політична партія, громадська організація, зареєстровані як прихильники чи опоненти питання всеукраїнського референдуму, мають право за рахунок коштів свого фонду всеукраїнського референдуму публікувати агітаційні матеріали в друкованих медіа будь-якої форми власності, що видаються в Україні, крім медіа, зазначених у частині тринадцятій статті 100 цього Закону.

2. Матеріали агітації всеукраїнського референдуму повинні бути чітко відокремлені від інших матеріалів, опублікованих у друкованому медіа.

Агітаційний матеріал має бути позначений фразою «Агітація референдуму», розміщеною безпосередньо над основним текстом чи зображенням агітації всеукраїнського референдуму. Агітаційний матеріал також має супроводжуватися інформацією про найменування його замовника – суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму, з фонду якого оплачено розміщення зазначеного матеріалу, а також датою укладення та номером договору, на підставі якого надано відповідну друковану площу, що

розміщуються під основним текстом чи зображенням агітації.

Позначка «Агітація референдуму» та зазначені відомості мають сукупно займати не менше 10 відсотків друкованої площі всього матеріалу агітації всеукраїнського референдуму. Друковані медіа відмовляють у розміщенні матеріалів агітації, якщо вони не відповідають зазначеним вимогам.

3. Матеріали агітації, зазначені у частині першій цієї статті, публікуються на підставі договору, що укладається від імені суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму розпорядником поточного рахунку його фонду всеукраїнського референдуму з суб'єктом у сфері друкованого медіа. Без укладення договору та надходження коштів на рахунок суб'єкта у сфері друкованого медіа публікація цих матеріалів забороняється. Ця вимога не застосовується до суб'єкта у сфері друкованого медіа, засновником (власником) якого є політична партія, громадська організація - суб'єкт процесу всеукраїнського референдуму.

4. Суб'єкти у сфері друкованих медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, зобов'язані надавати їм інформацію про використання друкованої площі для розміщення агітаційних матеріалів суб'єктів процесу всеукраїнського референдуму, а в разі необхідності – надсилати копії відповідних договорів, платіжних документів та відповідні публікації.";

13) доповнити новою статтею 99-1 такого змісту:

"Стаття 99-1. Поширення агітації всеукраїнського референдуму в онлайн-медіа та нелінійних аудіовізуальних медіа

1. Суб'єкти процесу всеукраїнського референдуму мають право за рахунок коштів власного фонду поширювати агітаційні матеріали в онлайн-медіа та нелінійних аудіовізуальних медіа.

2. Агітаційні матеріали, зазначені у частині першій цієї статті, поширюються на підставі договору, що укладається від імені суб'єкта процесу всеукраїнського референдуму розпорядником поточного рахунку його фонду всеукраїнського референдуму та суб'єктом у сфері онлайн-медіа, суб"єктом у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа. Без укладення договору та надходження коштів на рахунок суб'єкта у сфері онлайн-медіа або суб"єкта у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа поширення таких матеріалів забороняється.

3. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа та суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа за письмовими запитами Центральної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, зобов'язані надавати їм

інформацію про вартість та умови наданих послуг для розміщення агітаційних матеріалів, в тому числі, про використання площі та/або часу для розміщення агітаційних матеріалів у разі поширення ними матеріалів під власним редакційним контролем, а в разі необхідності – надсилати копії відповідних договорів, платіжних документів та відповідні агітаційні матеріали.

4. Агітаційні матеріали, поширені суб’єктами у сфері онлайн-медіа та суб”єктами у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа, мають бути позначені фразою «Агітація референдуму», розміщеною над основним текстом чи впродовж усього часу трансляції на графічному або відеоряді агітаційного матеріалу.

Агітаційні матеріали, поширені в новинних стрічках суб’єктами у сфері онлайн-медіа, мають бути належним чином відокремлені від інших матеріалів у новинній стрічці шляхом використання позначки «Агітація» поруч із назвою розміщеного матеріалу та виділення такої назви іншим кольором або в інший технічно доступний спосіб.

Для текстових агітаційних матеріалів, поширених суб’єктами у сфері онлайн-медіа, фраза «Агітація референдуму» має бути виконана таким самим розміром шрифту, що і поширений матеріал. Такий агітаційний матеріал також має супроводжуватися інформацією про найменуванн його замовника – суб’єкта процесу всеукраїнського референдуму, з фонду якого оплачено поширення зазначеного матеріалу, а також датою укладення та номером договору, на підставі якого надано відповідну площу, що розміщуються під основним текстом агітаційного матеріалу таким же розміром шрифту, що і поширений матеріал.

Суб’єкти у сфері онлайн-медіа та суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа відмовляють у поширенні агітаційних матеріалів, якщо вони не відповідають зазначеним вимогам.

5. У разі, якщо агітація поширюється в онлайн-медіа або нелінійному аудіовізуальному медіа за допомогою розповсюджувачів банерної реклами, відповідальність за її поширення несе розповсюджувач банерної реклами.

У разі, якщо розповсюджувач банерної реклами надає можливість розмістити матеріали агітації всеукраїнського референдуму у своїй мережі, такий розповсюджувач зобов'язаний:

1) забезпечити відповідність поширюваних агітаційних матеріалів вимогам цього Закону;

2) позначати поширювані агітаційні матеріали позначкою «Агітація референдуму»;

3) відмовляти у розміщенні агітаційних матеріалів у випадку, якщо вони фінансуються не за кошти фондів відповідних суб'єктів процесу

всеукраїнського референдуму;

4) зберігати інформацію про обсяг, вартість та замовників агітації всеукраїнського референдуму, поширеної під час відповідного процесу всеукраїнського референдуму впродовж одного року після офіційного оголошення (офіційного оприлюднення) результатів всеукраїнського референдуму;

5) на запит Центральної виборчої комісії, Національного агентства з питань запобігання корупції, Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення надавати інформацію про обсяг, вартість та замовників агітації всеукраїнського референдуму, поширеної під час відповідного процесу референдуму.”;

14) статтю 100 викласти в такій редакції:

“Стаття 100. Обмеження щодо агітації всеукраїнського референдуму

1. В агітації всеукраїнського референдуму забороняється:

1) поширювати у будь-якій формі матеріали, що містять заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу, розв’язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України чи їх виправдання; висловлювання, що розпалюють ненависть, ворожнечу чи жорстокість до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою; пропаганду або заклики до тероризму та терористичних актів чи їх виправдання; пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, а також символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму; заперечення або виправдовування злочинного характеру комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років в Україні, злочинного характеру націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму; створення позитивного образу осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов’язаних із розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовування діяльності радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті; посягання на права і свободи людини;

2) поширювати у будь-якій формі матеріали, які містять ознаки або підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку,

статі, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, фізичних вад, стану здоров’я або за іншою ознакою;

3) поширювати у будь-якій формі матеріали, які містять ознаки сексизму або підбурюють до сексизму;

4) поширювати відомості або закликати до дій, які можуть спричинити порушення законодавства, завдають чи можуть завдати шкоди здоров’ю або життю людей та/чи довкіллю, а також спонукають до нехтування засобами безпеки;

5) використовувати засоби і технології, які діють на підсвідомість виборців;

6) вміщувати елементи жорстокості, насильства, порнографії, цинізму, приниження людської честі та гідності;

7) використовувати зображення дітей без письмової згоди їхніх батьків чи опікунів, а також у небезпечних ситуаціях чи за обставин, що у разі їх імітації можуть завдати шкоди дітям або іншим особам, інформації, здатної викликати зневажливе ставлення дітей до небезпечних для здоров'я і життя ситуацій;

8) використовувати матеріали, які можуть завдавати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, викликати у них відчуття неповноцінності;

9) використовувати матеріали за участю осіб, внесених до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України.

Для оцінки наявності в агітаційних матеріалах, що надаються для розповсюдження або розповсюджуються суб’єктами у сфері медіа, ознак порушення частини першої статті 100 цього Закону, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення створює Експертну раду з питань агітації під час всеукраїнського референдуму. Експертна рада має розпочати свою роботу не пізніш як на третій день процесу відповідного всеукраїнського референдуму та закінчити її на наступний день після дня оголошення результатів відповідного всеукраїнського референдуму. Порядок створення та функціонування Експертної ради визначається Положенням, що затверджується рішенням Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення. Експертна рада надає висновки на запит Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення та суб’єктів у сфері медіа, які мають підстави вважати, що відповідні матеріали агітації всеукраїнського референдуму не відповідають вимогам цього Закону, впродовж трьох робочих днів з моменту отримання запиту, що містить опис можливих порушень та супроводжується копією відповідного матеріалу. У випадку надання висновку про наявність в агітаційних матеріалах ознак порушення частини першої статті

100 цього Закону, суб'єкт у сфері медіа зобов'язаний відмовити у розповсюдженні такої агітації.

2. Участь в агітації всеукраїнського референдуму забороняється:

1) іноземцям та особам без громадянства, у тому числі через журналістську діяльність чи у формі участі у концертах, виставах, спортивних змаганнях, інших публічних заходах, що проводяться на підтримку чи заперечення питання всеукраїнського референдуму;

2) посадовим і службовим особам органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування, органів правопорядку і судів у робочий час, крім випадків, коли така посадова чи службова особа є працівником інформаційної служби відповідних органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування і оприлюднює офіційну позицію Президента України та Верховної Ради України про проведення всеукраїнського референдуму щодо внесення змін до розділів I, III, XIII Конституції України та всеукраїнського референдуму про зміну території України, яка не містить коментарів агітаційного характеру та закликів голосувати за або проти питання всеукраїнського референдуму;

3) членам комісій з всеукраїнського референдуму впродовж строку їх повноважень у відповідних комісіях з всеукраїнського референдуму.

4) працівникам підприємств, організацій, установ державної та комунальної форми власності, які надають будь-які послуги громадянам (адміністративні, медичні, освітні, фінансово-банківські, транспортні, концертно-розважальні, побутового обслуговування, торгівлі товарами та інші), під час виконання ними своїх посадових чи службових обов'язків.

3. Забороняється участь в агітації всеукраїнського референдуму в будь-якій формі органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування.

Забороняється проведення агітаційних заходів, розповсюдження агітаційних матеріалів, демонстрація агітаційних фільмів чи кліпів, розповсюдження листівок, плакатів, інших друкованих агітаційних матеріалів чи друкованих видань, у яких розміщено агітаційні матеріали, публічні заклики голосувати за чи не голосувати за питання всеукраїнського референдуму під час проведення заходів, організованих органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, державними чи комунальними підприємствами, закладами, установами, організаціями.

4. Забороняється використання приміщень органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого

самоврядування для проведення заходів агітації всеукраїнського референдуму.

Ця заборона не поширюється на актові, концертні зали відповідних суб'єктів, якщо в селі, селищі відсутні аналогічні за призначенням споруди. Надання таких приміщень здійснюється на рівних умовах усім суб'єктам процесу всеукраїнського референдуму.

5. Під час службових та виробничих нарад, зборів колективу підприємств, установ, організацій будь-якої форми власності забороняється проведення агітації всеукраїнського референдуму. До такої агітації чи будь-якої діяльності, пов'язаної з проведенням такої агітації, забороняється залучати підлеглих осіб за місцем роботи чи інших осіб, що перебувають у службовій залежності чи адміністративному підпорядкуванні від осіб, що проводять агітацію всеукраїнського референдуму.

В органах державної влади та органах місцевого самоврядування, військових частинах (формуваннях) забороняється залучення для проведення агітації всеукраїнського референдуму або використання для будь-якої роботи, пов'язаної з проведенням такої агітації, службового транспорту, зв'язку, устаткування, приміщень, інших об'єктів та ресурсів.

В юридичних особах приватного права, державних та комунальних підприємствах, закладах, установах, використання майна (приміщень, транспорту, устаткування) та робочого часу, необхідного для організації і проведення агітації всеукраїнського референдуму, допускається винятково на договірних засадах із дотриманням вимог цього Закону та з фінансуванням із відповідного фонду на умовах рівного доступу та рівної оплати.

Обмеження, передбачені цією частиною, не поширюються на діяльність політичної партії або громадської організації – суб'єкта відповідного процесу всеукраїнського референдуму, а також на посадових чи службових осіб, які є працівниками інформаційних служб відповідних органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування, в частині використання службового транспорту, зв'язку, устаткування, приміщень, інших об'єктів та ресурсів за місцем роботи, під час оприлюднення ними офіційної позиції Президента України та Верховної Ради України про проведення всеукраїнського референдуму щодо внесення змін до розділів I, III, XIII Конституції України та всеукраїнського референдуму про зміну території України, яка не містить коментарів агітаційного характеру та закликів голосувати за або проти питання всеукраїнського референдуму.

6. Під час процесу всеукраїнського референдуму забороняється використання у комерційній та соціальній рекламі:

1) тексту питання всеукраїнського референдуму чи його частин;

2) символіки (логотипів) чи назв суб’єктів процесу всеукраїнського референдуму, а також символіки (логотипів) та назв благодійних організацій, громадських об’єднань чи інших юридичних осіб, назви та символіка яких (у тому числі зареєстровані знаки для товарів і послуг) є тотожними або схожими настільки, що їх можна сплутати з символікою суб’єктів процесу всеукраїнського референдуму;

3) повідомлень у будь-якій формі з агітаційною метою про підтримку суб’єктом процесу всеукраїнського референдуму товарів чи послуг, видовищних чи інших публічних заходів.

7. Забороняється проведення агітації всеукраїнського референдуму або надання виборцям, закладам, установам, організаціям незалежно від їх підпорядкування та форми власності грошей, подарункових сертифікатів, продуктів харчування та спиртних напоїв, товарів (крім агітаційних матеріалів, виготовлених за рахунок фонду, що містять візуальні зображення суб’єкта процесу всеукраїнського референдуму, такі як плакати, листівки, календарі, блокноти, ручки, запальнички, сірники, значки, бейджі, USB-флешки, вимпели, прапори, книги, пакети, футболки, кепки, шарфи, парасолі та інші агітаційні матеріали, вартість яких не перевищує 1 відсоток розміру мінімальної заробітної плати станом на 1 січня року, в якому відбувається відповідний всеукраїнський референдум), пільг, переваг, послуг, робіт, цінних паперів, кредитів, лотерейних білетів, інших матеріальних та нематеріальних активів, у тому числі від імені благодійних та релігійних організацій, а також громадських об'єднань, засновниками яких є керівник партії, громадської організації–суб’єкта процесу всеукраїнського референдуму або найменування чи символіка яких є тотожною або схожою настільки, що їх можна сплутати з найменуванням та символікою суб’єкта процесу всеукраїнського референдуму, що супроводжується закликами або пропозиціями голосувати чи не голосувати за питання всеукраїнського референдуму або згадуванням найменування суб’єкта процесу всеукраїнського референдуму або використанням їх символіки.

Порушення заборони, передбаченої абзацом першим цієї частини, вважається непрямим підкупом виборців.

Центральна виборча комісія не пізніш як у перший день процесу всеукраїнського референдуму розміщує на своєму офіційному веб-сайті роз’яснення щодо заборони надання грошових коштів чи безоплатно або на пільгових умовах товарів, послуг, робіт, цінних паперів, кредитів, лотерей, інших матеріальних цінностей (непрямого підкупу).

8. Забороняються виготовлення та поширення матеріалів агітації всеукраїнського референдуму, що не містять відомостей, передбачених цим

Законом.

9. Забороняється розміщення матеріалів агітації на будинках і в приміщеннях органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування, Збройних Сил України та інших утворених відповідно до закону військових формувань, підприємств, установ і організацій державної та комунальної власності, закладів освіти, охорони здоров'я та надання соціальних послуг.

10. Забороняється розміщення матеріалів агітації всеукраїнського референдуму та повідомлень про перебіг процесу всеукраїнського референдуму на об’єктах культурної спадщини, а також поза місцями, визначеними частиною п’ятою статті 96 цього Закону, та рекламними конструкціями встановленими відповідно до законодавства про рекламу.

11. Розміщення матеріалів агітації всеукраїнського референдуму на зовнішній поверхні транспортних засобів громадського користування, у тому числі таксі, розміщення таких матеріалів у приміщеннях та на будівлях станцій метрополітену, автобусних та залізничних вокзалів, портів та аеропортів, а також поширення агітаційних матеріалів всеукраїнського референдуму через телерадіотрансляційні або інші інформаційні мережі сповіщення пасажирів та інформаційні табло у приміщеннях станцій та вагонах метрополітену, автобусних та залізничних вокзалів, портів та аеропортів, у транспортних засобах громадського користування забороняється.

12. Реклама книг, випусків друкованих медіа чи програм аудіовізуальних медіа із використанням тексту питання всеукраїнського референдуму чи його частин, символіки (прапорів чи логотипів) суб’єктів агітації процесу всеукраїнського референдуму забороняється.

13. Забороняється проведення агітації всеукраїнського референдуму в іноземних медіа, що діють на території України, а також у зареєстрованих в Україні суб’єктів у сфері медіа, в яких частка іноземної власності перевищує 50 відсотків.

14. Суб’єктам у сфері медіа, їх посадовим та службовим особам і творчим працівникам під час процесу всеукраїнського референдуму у своїх матеріалах і передачах, не обумовлених укладеними відповідно до вимог цього Закону договорами, забороняється агітувати за або проти питання всеукраїнського референдуму, надавати перевагу суб’єктам процесу всеукраїнського референдуму в будь-якій формі чи поширювати інформацію, яка має ознаки агітації, безоплатно або з оплатою з джерел, не передбачених цим Законом, а так само поширювати будь-яку інформацію, яка має на меті спонукати або внаслідок тверджень оціночного характеру спонукає виборців голосувати за або не голосувати за певне питання всеукраїнського

референдуму чи поширювати інформацію, яка має ознаки агітації, безоплатно або з оплатою з джерел, не передбачених цим Законом.

15. Забороняється розміщення агітаційних матеріалів всеукраїнського референдуму в одному блоці з комерційною чи соціальною рекламою

16. Включення до інформаційних теле- і радіопрограм (випусків новин) агітаційних матеріалів суб'єктів процесу всеукраїнського референдуму забороняється. Усі матеріали агітації всеукраїнського референдуму повинні бути відокремленими від інших і означені як такі.

17. Перешкоджання здійсненню права на проведення агітації всеукраїнського референдуму, а також порушення встановленого цим Законом порядку проведення такої агітації тягнуть за собою відповідальність, встановлену законами України.

18. У разі надходження до Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національного агентства з питань запобігання корупції Центральної виборчої комісії або окружної комісії з всеукраїнського референдуму заяви, скарги чи іншого повідомлення стосовно порушень вимог цього Закону щодо проведення агітації всеукраїнського референдуму, які мають ознаки вчинення злочину чи адміністративного правопорушення, вони невідкладно звертаються до відповідних правоохоронних органів щодо перевірки зазначеного повідомлення та реагування відповідно до законів України, а у випадках передбачених законом забезпечують притягнення до адміністративної відповідальності.

19. У разі порушення суб'єктом процесу всеукраїнського референдуму заборон щодо змісту або вимог щодо поширення агітації, передбачених цим Законом, Центральна виборча комісія виносить такому суб'єкту попередження. Суб'єкти у сфері медіа не несуть відповідальності за зміст агітації всеукраїнського референдуму, яка була розміщена відповідно до договорів із замовниками, крім випадку, передбаченого пунктом 1 частини першої цієї статті.";

31.68. У Законі України "Про Бюро економічної безпеки України" (№ 1150-IX від 28.01.2021):

1) в абзаці другому частини одинадцятої статті 15 слова "в загальнонаціональних друкованих засобах масової інформації" замінити словами "в офіційних друкованих виданнях";

2) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.69. у текстах Законів України:

1) Про основи національного спротиву (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2021, № 41, ст.339),

2) Про ветеринарну медицину № 1206-IX 04.02.2021,

3) Про основні засади молодіжної політики (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2021, № 28, ст.233),

4) Про корінні народи України (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2021, № 38, ст.319),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.70. Абзац десятий частини другої статті 5 Закону України “Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг” (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2021, № 47, ст.383) викласти у такій редакції:

“державної реєстрації суб’єктів у сфері медіа”;

31.71. У Законі України «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах електронних комунікацій, радіочастотного спектра та надання послуг поштового зв’язку» (№ 1971-IX від 16.12.2021):

1) частину четверту статті 4 після пункту 28 доповнити новими пунктами такого змісту:

“29) повідомлення відповідно до Закону України «Про медіа» про обов’язок постачальників електронних комунікаційних послуг щодо обмеження доступу до вебсайтів, визначених у рішенні Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про застосування заходу реагування у формі тимчасової заборони поширення онлайн-медіа або заборони поширення онлайн-медіа, або у судовому рішенні про заборону поширення онлайн-медіа, що набрало законної сили, контроль за здійсненням постачальниками електронних комунікаційних послуг обмеження такого доступу;

30) повідомлення відповідно до Закону України «Про медіа» про обов’язок постачальників електронних комунікаційних послуг щодо обмеження або відновлення доступу до вебсайтів, визначених у рішенні Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про внесення або виключення сервісу до Переліку аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення та сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів держави-агресора, контроль за здійсненням постачальниками електронних комунікаційних послуг обмеження або відновлення такого доступу;”

у зв’язку з цим пункт 29 вважати пунктом 31;

2) у тексті закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.72. у текстах Законів України:

1) Про антидопінгову діяльність у спорті № 2011-IX від 26.01.2022,

2) Про адміністративну процедуру 2073-IX від 17.02.2022

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.73. у Законі України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» (№ 2265-IX від 22.05.2022):

1) пункт четвертий частини п’ятої статті 2 викласти у такій редакції:

“4) у рекламі в медіа, в мережі Інтернет;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.74. у текстах Законів України:

1) Про внутрішній водний транспорт № 1054-IX від 09.06.2022,

2) Про управління відходами № 2320-IX від 20.06.2022

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

31.75. у Законі України “Про платіжні послуги” 1591-IX від 01.08.2022:

1) абзац сьомий частини другої статті 1 виключити;

2) у частині першій статті 8:

а) в першому реченні пункту 2 слова “провайдером програмної послуги” замінити словами “провайдером аудіовізуальних сервісів”;

б) в підпункті “д” пункту 2 слова “програмних послуг” замінити словами “аудіовізуальних медіа-сервісів”.

32. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

1) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

2) внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про приведення законодавчих актів у відповідність із цим Законом;

3) внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про приведення Закону України “Про запобігання загрозам національній безпеці, пов’язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів)” у відповідність із цим Законом;

4) внести на розгляд Верховної Ради України проект змін до Закону України “Про рекламу” щодо імплементації положень Директиви 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС;

5) передбачити у проекті Державного бюджету України на 2023 рік видатки для розробки та введення в експлуатацію Реєстру та електронного кабінету у сфері медіа, передбачених цим Законом;

6) передбачати у проектах законів України про Державний бюджет України на наступні роки фінансування Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення в обсязі не менше 0,022 відсотка доходів загального фонду Державного бюджету України за попередній рік;

7) розробити та прийняти зміни до Постанов Кабінету Міністрів України щодо бронювання військовозобов'язаних в умовах правового режиму воєнного стану, за якими рішення стосовно бронювання військовозобов'язаних працівників лінійних аудіовізуальних медіа, що здійснюють ефірне наземне багатоканальне (цифрове) телевізійне мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, програмне наповнення яких складається переважно з інформаційних та/або інформаційно-аналітичних передач, або залучені до системи оповіщення, та їх афілійованих осіб, а також військовозобов'язаних професійних творчих працівників (художній та артистичний персонал) державних та комунальних закладів культури, приймає Міністерство культури та інформаційної політики України;

8) розробити та прийняти зміни до Постанов Кабінету Міністрів України про військово-транспортний обов'язок, якими передбачити умови звільнення від військово-транспортного обов'язку лінійних аудіовізуальних медіа, що здійснюють ефірне наземне багатоканальне (цифрове) телевізійне мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, програмне наповнення яких складається переважно з інформаційних та/або інформаційно-аналітичних передач, або залучені до системи оповіщення, та їх афілійованих осіб, які надають їм послуги для забезпечення такого мовлення.

33. Центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії:

1) впродовж одного року з дня набрання чинності цим Законом забезпечити внесення усіх фільмів, які на момент набрання чинності цим Законом видано державні посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів, до Державного реєстру фільмів;

2) впродовж трьох місяців затвердити Перелік офіційної або неофіційної символіки (емблем) збройних сил Російської Федерації, у тому числі її сухопутних військ, повітряно-космічних сил, військово-морського флоту, ракетних сил стратегічного призначення, повітряно-десантних військ, сил спеціальних операцій, інших збройних формувань та (або) органів держави-терориста (держави-агресора), поширення якої заборонено відповідно до Закону України "Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну";

3) впродовж шести місяців з дати набрання чинності цим Законом здійснити перевірку фільмів, на які видано прокатні посвідчення, на предмет наявності в них пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

34. Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення:

1) впродовж трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом затвердити Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України шляхом відтворення Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, оприлюдненого на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв;

2) впродовж трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом затвердити нормативно-правові акти, зразки документів, передбачені цим Законом;

3) упродовж року з дня набрання чинності цим Законом забезпечити введення в експлуатацію Реєстру та електронного кабінету у сфері медіа, передбачених цим Законом.

35. Органам місцевого самоврядування у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом, прийняти рішення про реорганізацію комунальних телерадіоорганізацій у місцеві публічні аудіовізуальні медіа відповідно до вимог цього Закону. У разі дії воєнного стану на момент набрання чинності законом строк обраховується з моменту його закінчення.

ЄАС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ
Підписувач: Потураєв Микита Русланович
Сертифікат: 58E2D9E7F900307B040000002A672E002C9F8E00
Дійсний до: 19.01.2023 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
94д9/1-2022/140715 від 25.08.2022
990925